

รายงานผลการรับฟังความคิดเห็น
และการวิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากร่างกฎหมาย

ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและ สถานที่พักค้างคืน พ.ศ.

(นายณัฐพล โตวิจักษณ์ชัยกุล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร กับคณะ เป็นผู้เสนอ)

โดย

คณะกรรมการขับเคลื่อนการรับฟังความคิดเห็นและวิเคราะห์ผลกระทบ
ที่อาจเกิดขึ้นจากร่างกฎหมายที่เสนอโดยสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
หรือผู้มีสิทธิเลือกตั้งไปสู่ภาคประชาชน
สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

สารบัญ

	หน้า
สารบัญ	ก
บทสรุปผู้บริหาร	ข
ส่วนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของร่างพระราชบัญญัติ	1-1
1. ชื่อร่างพระราชบัญญัติ	1-1
2. หลักการและเหตุผล	1-1
3. ผู้เสนอร่างพระราชบัญญัติ	1-1
ส่วนที่ 2 การรับฟังความคิดเห็นและสรุปผลการรับฟังความคิดเห็น	2-1
1. ข้อมูลประกอบการรับฟังความคิดเห็น	2-1
2. ตารางเปรียบเทียบร่างพระราชบัญญัติ	2-1
3. ผู้เกี่ยวข้องที่ได้รับหรืออาจได้รับผลกระทบจากร่างพระราชบัญญัติ	2-31
4. ประเด็นเพื่อรับฟังความคิดเห็น	2-31
5. ระยะเวลาและวิธีการการรับฟังความคิดเห็น	2-32
6. สรุปผลการรับฟังความคิดเห็น	2-33
ส่วนที่ 3 รายงานผลการวิเคราะห์ผลกระทบอันเกิดจากร่างกฎหมาย	3-1
1. ความเป็นมา สภาพปัญหา ความจำเป็นที่จะต้องตราพระราชบัญญัติ	3-1
2. ความสอดคล้องของร่างพระราชบัญญัติ	3-1
3. ประโยชน์ที่ประชาชนและสังคมจะได้รับ	3-2
4. ความสัมพันธ์หรือความใกล้เคียงกับกฎหมายอื่น	3-3
5. ผลกระทบโดยรวมที่อาจเกิดขึ้นจากกฎหมาย	3-5
6. ผลกระทบของร่างกฎหมายที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริต (Corruption Risk Assessment)	3-6
7. การกำหนดให้มีระบบอนุญาตอนุมัติหรือการใช้ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่	3-8
8. การกำหนดให้มีระบบคณะกรรมการ	3-8
9. บทกำหนดโทษ	3-8
10. การประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย	3-9
ส่วนที่ 4 การเปิดเผยรายงานผลการรับฟังความคิดเห็นและรายงานผลการวิเคราะห์	4-1

บทสรุปผู้บริหาร

พระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักค้างคืน พ.ศ. นายณัฐพล โตวิจักษณ์ชัยกุล กับคณะ เป็นผู้เสนอ มีวัตถุประสงค์เพื่อปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการประกอบกิจการโรงแรมที่มีรูปแบบการประกอบธุรกิจการให้บริการที่พักอาศัยในประเทศไทยมีการพัฒนาขึ้นเป็นหลายรูปแบบ สอดคล้องกับสภาพสังคมและเศรษฐกิจ การให้บริการการท่องเที่ยวที่เปลี่ยนแปลงไป และการคุ้มครองความเสียหายอันเกิดแก่ผู้เข้าพักอาศัย รวมถึงการตรวจสอบมาตรฐานการให้บริการที่พักอาศัย ไม่อยู่ภายใต้หลักเกณฑ์เดียวกัน ซึ่งได้มีการจัดทำรายงานผลการรับฟังความคิดเห็นและรายงานผลการวิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากการเสนอร่างพระราชบัญญัตินี้ โดยสรุป ดังนี้

คณะกรรมการขับเคลื่อนการรับฟังความคิดเห็นและวิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากร่างกฎหมายที่เสนอโดยสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือผู้มีสิทธิเลือกตั้งไปสู่ภาคประชาชนได้ดำเนินการจัดให้มีการรับฟังความคิดเห็นร่างพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งผลการรับฟังความคิดเห็นต่อร่างพระราชบัญญัติจากระบบเทคโนโลยีสารสนเทศของรัฐสภา มีผู้เข้าร่วมแสดงความคิดเห็นจำนวน 316 คน จากการส่งประเด็นไปรับฟังผู้ที่เกี่ยวข้องกับร่างพระราชบัญญัติมีการส่งความคิดเห็นและข้อเสนอแนะมาจำนวน 4 หน่วยงาน ทั้งนี้มีการรับฟังความคิดเห็นด้วยวิธีอื่นโดยการจัดประชุมสัมมนารับฟังความคิดเห็นร่างพระราชบัญญัติจากผู้เกี่ยวข้องหรือผู้ได้รับผลกระทบจากกฎหมายที่จังหวัดเพชรบุรี และจังหวัดกาญจนบุรี จำนวน 2 ครั้ง มีผู้เข้าร่วมประชุมสัมมนาเพื่อรับฟังความคิดเห็นประมาณ 190 คน และโดยการรับฟังความคิดเห็นจากการประชุมคณะกรรมการพิจารณาการศึกษาแนวทางและกลไกการส่งเสริมผู้ประกอบการ SMEs ในคณะกรรมการพาณิชย์และการอุตสาหกรรม วุฒิสภา ซึ่งผลการรับฟังความคิดเห็นนั้นไม่มีทั้งที่เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยพร้อมทั้งมีข้อเสนอแนะในการเสนอร่างพระราชบัญญัติโดยสรุป ดังนี้

ที่เห็นด้วยกับการเสนอร่างพระราชบัญญัตินี้เนื่องจากในปัจจุบัน โครงสร้างด้านเศรษฐกิจ สังคมมีการเปลี่ยนแปลงไปทำให้เกิดรูปแบบการให้บริการของธุรกิจที่พักแรมที่หลากหลายมากยิ่งขึ้น การปรับปรุงกฎหมายให้ครอบคลุมถือว่าเป็นสิ่งที่สมควรอย่างยิ่ง เพื่อความสะดวก รวดเร็ว ในการบริหารการควบคุมการกำหนดให้ “ท้องถิ่นเป็นผู้มีอำนาจอนุญาต” เพราะจะช่วยให้การดำเนินงานคล่องตัว ตรงพื้นที่ และตอบโจทย์ผู้ประกอบการมากขึ้น การมอบอำนาจให้หน่วยงานท้องถิ่นเป็นผู้อนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรมและสถานที่พักค้างคืนซึ่งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นหน่วยงานที่จำเป็นจะต้องเข้ามามีบทบาท และเป็นตัวควบคุมกำหนดทิศทางให้สถานประกอบการในทุกรูปแบบปฏิบัติตามที่กฎหมายกำหนด ซึ่งการที่จะเข้าถึงและควบคุมกำกับดูแลให้เกิดความเรียบร้อย จำเป็นจะต้องให้อำนาจองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ดำเนินการเพื่อให้ได้มาตรฐานเดียวกันในแต่ละท้องถิ่น

ส่วนที่ไม่เห็นด้วย คือจะสร้างความสับสนให้แก่ผู้ใช้บริการ นักท่องเที่ยวหรือผู้ที่ต้องการเข้าพักอาจไม่เข้าใจความแตกต่างระหว่าง “โรงแรม” กับ “สถานที่พักค้างคืน” ส่งผลให้เกิดความไม่ชัดเจนในด้านมาตรฐานการให้บริการ และความปลอดภัยหรือสิทธิของผู้บริโภค และการอนุญาตให้นำเอาห้องแบบคอนโดมิเนียม (Condominium) มาทำเป็นห้องพักค้างคืนจะเป็นจุดอ่อนของกฎหมายในการเปิดช่องทางให้ต่างชาติร่วมกันซื้อห้องในอาคารชุดแบบคอนโดมิเนียมหลาย ๆ ห้องเป็นจำนวนมาก แล้วจะ

กลายเป็นผู้มีอำนาจในการบริหารจัดการนิติบุคคลอาคารชุดที่สามารถนำคอนโดมิเนียมมาทำธุรกิจเป็นห้องพักรายวัน ทหารายได้กับบุคคลหรือกลุ่มชนชาติเดียวกันที่เข้ามาสู่ประเทศไทยได้พักอาศัยอยู่ด้วยกัน กลายเป็นชุมชนคนชาติเดียวกัน จะสร้างความเดือดร้อนให้กับผู้พักอาศัยรายอื่น และการอนุญาตให้นำห้องพักไปจดทะเบียนเป็นที่พักค้างคืนขนาดจำนวน 29 ห้อง ถ้าผู้ประกอบการรายใดได้ขออนุญาตเปิดห้องพักหลายแห่งรวมกันก็จะมีกิจการขนาดใหญ่เท่าการประกอบกิจการโรงแรมซึ่งจะมีต้นทุนและกฎเกณฑ์ในการควบคุมดูแลที่น้อยกว่า ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อผู้ประกอบการโรงแรมโดยตรง

การวิเคราะห์ผลกระทบอันเกิดขึ้นจากร่างพระราชบัญญัติในการเสนอกฎหมายนี้จะส่งผลกระทบต่อทั้งในด้านเศรษฐกิจและสังคม ผลกระทบด้านเศรษฐกิจในการเสนอร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักค้างคืน พ.ศ. ที่มีการส่งเสริมการประกอบธุรกิจสถานที่พักค้างคืนโดยใช้อาคารสถานที่พักอาศัย โฮสเทล สถานที่พักกลางแจ้ง โฮมสเตย์ เกสต์เฮาส์ หรือที่เป็นห้องพักในอาคารชุดนำมาใช้เป็นที่พักประกอบการเพื่อให้บริการเป็นที่พักชั่วคราวแก่คนเดินทางหรือบุคคลอื่นโดยมีค่าตอบแทน จะเป็นการเพิ่มมูลค่าของอาคารและสถานที่ เพิ่มอาชีพ เพิ่มรายได้ ซึ่งจะเป็นการส่งเสริมเศรษฐกิจรายย่อย (SMEs) ในภาคการท่องเที่ยวในท้องถิ่นและชุมชนให้เจริญเติบโตและเป็นการกระจายเม็ดเงินจากภาคธุรกิจการท่องเที่ยวที่มีมูลค่าสูงให้ไปถึงผู้ประกอบการรายย่อยได้มากขึ้น เป็นการกระจายรายได้ไปสู่ประชาชนในชุมชนและท้องถิ่นซึ่งจะเป็นการกระตุ้นเศรษฐกิจ ในขณะเดียวกันการควบคุม กำกับ ดูแล และมีการอนุญาตอนุมัติโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้นอาจจะมีการเรียกรับผลประโยชน์จากผู้ประกอบการทำให้การประกอบธุรกิจโรงแรมมีต้นทุนแอบแฝงเพิ่มขึ้นที่เกิดจากการบังคับใช้กฎหมาย ส่วนผลกระทบทางสังคมมีความเสี่ยงที่จะก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้เข้าพักอาศัยอันเกิดจากมาตรฐานการให้บริการที่พักที่ไม่มีมาตรฐานเพียงพอ ทำให้มีความไม่ปลอดภัยและไม่ถูกสุขอนามัยของผู้ใช้บริการ อันเกิดจากการตรวจสอบควบคุมดูแลของเจ้าหน้าที่ที่ไม่ทั่วถึง ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อความเชื่อมั่นในภาคการท่องเที่ยวภายในประเทศ

สำหรับผลกระทบของร่างพระราชบัญญัติที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริต (Corruption Risk Assessment) มีความเสี่ยงที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริต (Corruption) คือการขอรับใบอนุญาตและการออกใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรมสถานที่พักค้างคืนให้เป็นอำนาจของผู้บริหารท้องถิ่นเป็นนายทะเบียนจะส่งผลกระทบต่อความเป็นธรรมกับผู้ประกอบการโรงแรมและที่พักค้างคืนในท้องถิ่นที่จะเป็นการความเสี่ยงอาจส่งผลให้เกิดการทุจริตได้ และการกำหนดให้อำนาจแก่เจ้าหน้าที่ตามกฎหมายในการควบคุมดูแลให้การดำเนินการเป็นไปตามกฎหมาย ซึ่งในการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ในรูปแบบนี้จะเป็นการความเสี่ยงที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริต ส่วนกรณีกฎหมายกำหนดโทษปรับเป็นพินัย ซึ่งในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ในการพิจารณากำหนดค่าปรับเป็นพินัยจะเป็นช่องทางของกฎหมายที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริตได้

รายงานผลการรับฟังความคิดเห็น

และรายงานผลการวิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากร่างพระราชบัญญัติ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของร่างพระราชบัญญัติ

1. ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักค้างคืน พ.ศ.

☒ กฎหมายใหม่ ☐ แก้ไขเพิ่มเติม ☐ ยกเลิก

2. หลักการและเหตุผล

2.1 หลักการ

เพื่อปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยโรงแรม

2.2 เหตุผล

โดยที่พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 ได้ใช้บังคับมาเป็นระยะเวลาหนึ่งแล้ว ซึ่งปัจจุบัน รูปแบบการประกอบธุรกิจการให้บริการที่พักอาศัยในประเทศไทยมีการพัฒนาขึ้นเป็นหลายรูปแบบ แต่มีธุรกิจการให้บริการที่พักอาศัยบางประเภทเท่านั้นที่พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 มีการกำกับไว้ อีกทั้งพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 มีบทบัญญัติบางประการที่ไม่สอดคล้องกับสภาพสังคมและเศรษฐกิจ การให้บริการการท่องเที่ยวที่เปลี่ยนแปลงไป ทำให้ธุรกิจการให้บริการที่พักอาศัยอีกหลายรูปแบบมิได้มีกฎหมาย กำกับไว้โดยชัดเจน ส่งผลให้การปรับใช้บทกฎหมายเพื่อให้ความคุ้มครองแก่ผู้ประกอบการให้บริการที่พักอาศัย และการคุ้มครองความเสียหายอันเกิดแก่ผู้เข้าพักอาศัย รวมถึงการตรวจสอบมาตรฐานการให้บริการที่พักอาศัย ไม่อยู่ภายใต้หลักเกณฑ์เดียวกัน. จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

3. ผู้เสนอร่างพระราชบัญญัติ

☒ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ☐ ประชาชนเข้าชื่อเสนอกฎหมาย

นายณัฐพล โตวิจักษณ์ชัยกุล กับคณะ เป็นผู้เสนอ

ส่วนที่ 2 การรับฟังความคิดเห็นและสรุปผลการรับฟังความคิดเห็น

1. ข้อมูลประกอบการรับฟังความคิดเห็น

การเสนอร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักค้างคืน พ.ศ. ซึ่งเป็นการปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยโรงแรมขึ้นใหม่ โดยที่พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 ได้ใช้บังคับมาเป็นระยะเวลาหนึ่งแล้ว และปัจจุบันรูปแบบการประกอบธุรกิจการให้บริการที่พักอาศัยในประเทศไทยมีการพัฒนาขึ้นเป็นหลายรูปแบบ แต่มีธุรกิจการให้บริการที่พักอาศัยบางประเภทเท่านั้นที่พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 มีการกำกับไว้ อีกทั้งพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 มีบทบัญญัติบางประการที่ไม่สอดคล้องกับสภาพสังคม เศรษฐกิจ และธุรกิจการให้บริการการท่องเที่ยวที่เปลี่ยนแปลงไป ทำให้การประกอบธุรกิจการให้บริการที่พักอาศัยอีกหลายรูปแบบไม่มีกฎหมายกำกับไว้โดยชัดเจน ส่งผลให้การปรับใช้บทบัญญัติของกฎหมายเพื่อให้ความคุ้มครองแก่ผู้ประกอบการให้บริการที่พักอาศัย และการคุ้มครองความเสียหายอันเกิดแก่ผู้เข้าพักอาศัย รวมถึงการตรวจสอบมาตรฐานการให้บริการที่พักอาศัยไม่อยู่ภายใต้หลักเกณฑ์เดียวกัน

2. ตารางเปรียบเทียบร่างพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547	ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักค้างคืน พ.ศ.
มาตรา 4 ในพระราชบัญญัตินี้ “โรงแรม” หมายความว่า สถานที่พักที่จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์ในทางธุรกิจเพื่อให้บริการที่พักชั่วคราวสำหรับคนเดินทางหรือบุคคลอื่นใดโดยมีค่าตอบแทน ทั้งนี้ ไม่รวมถึง (1) สถานที่พักที่จัดตั้งขึ้นเพื่อให้บริการที่พักชั่วคราวซึ่งดำเนินการโดยส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ องค์การมหาชน หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ หรือเพื่อการกุศล หรือการศึกษา ทั้งนี้ โดยมีใช่เป็นการหาผลกำไรหรือรายได้มาแบ่งปันกัน (2) สถานที่พักที่จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้บริการที่พักอาศัยโดยคิดค่าบริการเป็นรายเดือนขึ้นไปเท่านั้น (3) สถานที่พักอื่นใดตามที่กำหนดในกฎกระทรวง “ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรม” หมายความว่า ผู้ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรมตามพระราชบัญญัตินี้	มาตรา 4 ในพระราชบัญญัตินี้ “โรงแรม” หมายความว่า สถานที่ให้บริการห้องพักที่จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้บริการที่พักชั่วคราวแก่คนเดินทางหรือบุคคลอื่นโดยมีค่าตอบแทน ทั้งนี้ ไม่รวมถึง (1) สถานที่พักที่จัดตั้งขึ้นเพื่อให้บริการที่พักชั่วคราวซึ่งดำเนินการโดยส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ องค์การมหาชน หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ หรือเพื่อการกุศล หรือการศึกษา ทั้งนี้ โดยมีใช่เป็นการหาผลกำไร หรือรายได้มาแบ่งปันกัน (2) สถานที่พักที่จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้บริการที่พักอาศัยโดยคิดค่าบริการเป็นรายเดือนขึ้นไปเท่านั้น (3) สถานที่พักอื่นใดตามที่กำหนดในกฎกระทรวง “ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรม” หมายความว่า ผู้ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรมตามพระราชบัญญัตินี้

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547	ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักค้างคืน พ.ศ.
“ผู้จัดการ” หมายความว่า ผู้จัดการโรงแรมตามพระราชบัญญัตินี้ “ผู้พัก” หมายความว่า คนเดินทางหรือบุคคลอื่นใดที่ใช้บริการที่พักชั่วคราวของโรงแรม “ใบอนุญาต” หมายความว่า ใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรม “พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งนายทะเบียนแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ โดยแต่งตั้งจาก (1) ข้าราชการตำรวจตั้งแต่ชั้นสัญญาบัตรขึ้นไป หรือ (2) ข้าราชการพลเรือนตั้งแต่ระดับสามขึ้นไป	“สถานที่พักค้างคืน” หมายความว่า ห้องพักบ้านพัก เกสท์เฮาส์และอาคารหรือสถานที่อื่นใดที่ประกอบด้วยห้องพักตั้งแต่หนึ่งห้อง แต่ไม่เกินยี่สิบเก้าห้องและพักอาศัยได้ไม่เกินห้าสิบแปดคน เพื่อให้บริการที่พักชั่วคราวแก่คนเดินทางหรือบุคคลอื่นโดยมีค่าตอบแทน ซึ่งบริการภายในทำโดยเจ้าของสถานที่พักหรือผู้ดูแล และให้หมายความรวมถึงโฮสเทล สถานที่พักกลางแจ้ง โฮมสเตย์ และสถานที่พักในลักษณะอื่นที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด “สถานที่พักกลางแจ้ง” หมายความว่า สถานที่จัดให้มีการตั้งเต็นท์ แพที่พักอาศัย บ้านต้นไม้ และรถคาราวาน “ผู้จัดการ” หมายความว่า ผู้บุคคลใด ๆ ที่ได้รับใบอนุญาตให้จัดการโรงแรมตามพระราชบัญญัตินี้ “ผู้เข้าพัก” หมายความว่า คนเดินทางหรือบุคคลอื่นใดที่ใช้บริการที่พักชั่วคราวของโรงแรมและสถานที่พักค้างคืน “ใบอนุญาต” หมายความว่า ใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรม และใบอนุญาตประกอบธุรกิจ สถานที่พักค้างคืน “ท้องถิ่น” หมายความว่า กรุงเทพมหานคร เมืองพัทยา เทศบาล และองค์การบริหารส่วนตำบล “พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า เจ้าหน้าที่ของสำนักงานเขต เจ้าหน้าที่ของเมืองพัทยา เจ้าหน้าที่ของเทศบาล หรือเจ้าหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบล ผู้ซึ่งนายทะเบียนแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ (1) ข้าราชการตำรวจตั้งแต่ชั้นสัญญาบัตรขึ้นไป หรือ (2) ข้าราชการพลเรือนตั้งแต่ระดับสามขึ้นไป

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547	ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักค้างคืน พ.ศ.
หรือ (3) ข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่น ตั้งแต่ระดับสามขึ้นไป “นายทะเบียน” หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้เป็นนายทะเบียนตามพระราชบัญญัตินี้ “คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการส่งเสริมและกำกับธุรกิจโรงแรม “รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้	หรือ (3) ข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่น ตั้งแต่ระดับสามขึ้นไป “นายทะเบียน” หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้เป็นนายทะเบียน <u>ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร นายกเมืองพัทยา นายกเทศมนตรี และนายกองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้</u> “คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการส่งเสริมและกำกับธุรกิจโรงแรม “รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้
มาตรา 5 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้และให้มีอำนาจแต่งตั้งนายทะเบียน ออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมไม่เกินอัตราท้ายพระราชบัญญัตินี้ ยกเว้นค่าธรรมเนียม และกำหนดกิจการอื่นหรือออกประกาศเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวงและประกาศนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้	มาตรา 5 ให้รัฐมนตรีว่าการ<u>กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา</u>และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งนายทะเบียน ออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมไม่เกินอัตราท้ายพระราชบัญญัตินี้ ยกเว้นค่าธรรมเนียมและกำหนดกิจการอื่นหรือ<u>กับออกประกาศและระเบียบเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับหน้าที่และอำนาจของตน</u> กฎกระทรวง ประกาศ และระเบียบนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้
มาตรา 13 เพื่อประโยชน์ในการกำหนดและควบคุมมาตรฐานของโรงแรม ส่งเสริมการประกอบธุรกิจโรงแรม และส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ความมั่นคงแข็งแรง สุขลักษณะ หรือความปลอดภัยของโรงแรม รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการมีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดประเภทของโรงแรม และกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขเกี่ยวกับ	มาตรา 6 เพื่อประโยชน์ในการกำหนดและควบคุมมาตรฐานของโรงแรม ส่งเสริมการประกอบธุรกิจโรงแรม<u>และสถานที่พักค้างคืน</u> และส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ความมั่นคงแข็งแรง สุขลักษณะ หรือและความปลอดภัยของโรงแรม <u>และสถานที่พักค้างคืน</u> ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการมีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดประเภทของโรงแรมหลักเกณฑ์และเงื่อนไข

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547	ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักค้างคืน พ.ศ.
สถานที่ตั้ง ขนาด ลักษณะ สิ่งอำนวยความสะดวก หรือมาตรฐานการประกอบธุรกิจของโรงแรม ทั้งนี้ เงื่อนไขดังกล่าวให้รวมถึงการห้ามประกอบกิจการอื่นใดในโรงแรมด้วย กฎกระทรวงตามวรรคหนึ่ง รัฐมนตรีจะกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขเกี่ยวกับสถานที่ตั้ง ขนาด ลักษณะ สิ่งอำนวยความสะดวกและมาตรฐานการประกอบธุรกิจของโรงแรมแต่ละประเภทให้แตกต่างกันก็ได้ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงลักษณะของท้องถิ่นที่โรงแรมตั้งอยู่หรือความจำเป็นในการควบคุมดูแลโรงแรมในแต่ละประเภท หรือความเหมาะสมกับลักษณะของโรงแรมแต่ละประเภท	เกี่ยวกับสถานที่ตั้ง ขนาด ลักษณะ และสิ่งอำนวยความสะดวก<u>พื้นฐาน</u> หรือมาตรฐานการประกอบธุรกิจของโรงแรม ทั้งนี้ เงื่อนไขดังกล่าวให้รวมถึงการห้ามประกอบกิจการอื่นใดในโรงแรม<u>และสถานที่พักค้างคืนด้วย</u> <u>เพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมและกำกับธุรกิจโรงแรมและสถานที่พักค้างคืน ให้นายทะเบียนมีอำนาจออกประกาศกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขเพิ่มเติมเกี่ยวกับสถานที่ตั้ง ขนาด ลักษณะ และสิ่งอำนวยความสะดวก ของการประกอบธุรกิจของโรงแรม และสถานที่พักค้างคืนแต่ละประเภทให้แตกต่างกันก็ได้ทั้งนี้โดยคำนึงถึง ลักษณะของท้องถิ่นที่โรงแรม และสถานที่พักค้างคืนตั้งอยู่หรือความจำเป็นในการควบคุมดูแลโรงแรม และสถานที่พักค้างคืนในแต่ละประเภท หรือความเหมาะสมกับลักษณะของโรงแรมและสถานที่พักค้างคืน แต่ละประเภท โดยไม่ขัดหรือแย้งกับกฎกระทรวงตามวรรคหนึ่ง</u>
มาตรา 15 ห้ามมิให้ผู้ใดประกอบธุรกิจโรงแรม เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน การขอใบอนุญาตและการออกใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด	หมวด 1 การประกอบธุรกิจโรงแรม มาตรา 7 ห้ามมิให้ผู้ใดประกอบธุรกิจโรงแรม เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากนายทะเบียน การขอรับใบอนุญาตและการออกใบอนุญาตให้เป็นอำนาจของท้องถิ่น โดยให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด
มาตรา 16 ผู้ขอรับใบอนุญาต ต้องมีคุณสมบัติ และไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้ (1) มีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์ (2) มีภูมิลำเนาหรือถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรไทย (3) ไม่เป็นบุคคลล้มละลาย (4) ไม่เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือน	มาตรา 8 ผู้ขอรับใบอนุญาต ต้องมีคุณสมบัติ และไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้ (1) มีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์ (2) มีภูมิลำเนาหรือถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรไทย (3) ไม่เป็นบุคคลล้มละลาย (4) ไม่เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือน

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547	ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักค้างคืน พ.ศ.
ไร้ความสามารถ (5) ไม่เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ (6) ไม่เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่าเป็นผู้กระทำความผิดในความผิดเกี่ยวกับเพศตามประมวลกฎหมายอาญา ความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก หรือความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี (7) ไม่เป็นผู้อยู่ในระหว่างถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาต (8) ไม่เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาต หรือเคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตโดยเหตุอื่นที่มีโทษเหตุตาม (6) แต่เวลาได้ล่วงพ้นมาแล้วไม่น้อยกว่าสามปี ถ้าผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นห้างหุ้นส่วน หรือนิติบุคคล ผู้เป็นหุ้นส่วนผู้จัดการ ผู้จัดการ หรือผู้แทนของนิติบุคคลนั้นต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามวรรคหนึ่ง และต้องไม่เคยเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการ ผู้จัดการ หรือผู้แทนของนิติบุคคลที่เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตตาม (8)	ไร้ความสามารถ (5) ไม่เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ (6) ไม่เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่าเป็นผู้กระทำความผิดในความผิดเกี่ยวกับเพศ <u>ความผิดเกี่ยวกับการค้ามนุษย์ อังยี่ช่องโจร หรือความผิดเกี่ยวกับการฉ้อโกงประชาชน</u> ตามประมวลกฎหมายอาญา ความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก หรือความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี (7) ไม่เป็นผู้อยู่ในระหว่างถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาต (8) ไม่เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาต หรือเคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตโดยเหตุอื่นที่มีโทษเหตุตาม (6) แต่เวลาได้ล่วงพ้นมาแล้วไม่น้อยกว่าสามปี ถ้าผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นห้างหุ้นส่วนหรือนิติบุคคล ผู้เป็นหุ้นส่วนผู้จัดการ ผู้จัดการ หรือผู้แทนของนิติบุคคลนั้นต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามวรรคหนึ่ง และต้องไม่เคยเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการ หรือผู้แทนของนิติบุคคลที่เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตตาม (8)
มาตรา 17 ในการยื่นคำขอรับใบอนุญาตตามมาตรา 15 ผู้ขอรับใบอนุญาตอาจยื่นคำขอรับใบอนุญาตตามกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจโรงแรมต่อนายทะเบียนในคราวเดียวกัน เมื่อนายทะเบียนได้รับคำขอรับใบอนุญาตตามวรรคหนึ่งแล้ว ให้นายทะเบียนตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์ของคำขอ หากคำขอ	มาตรา 9 ในการยื่นคำขอรับใบอนุญาตตามมาตรา 7 ผู้ขอรับใบอนุญาตอาจยื่นคำขอรับใบอนุญาตตามกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจโรงแรมต่อนายทะเบียนในคราวเดียวกัน เมื่อนายทะเบียนได้รับคำขอรับใบอนุญาตตามวรรคหนึ่งแล้ว ให้นายทะเบียนตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์ของคำขอ หากคำขอ

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547	ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักค้างคืน พ.ศ.
ดังกล่าวไม่ถูกต้องหรือไม่สมบูรณ์ตามหลักเกณฑ์ และวิธีการที่กำหนดไว้ในประกาศที่ออกตามมาตรา 15 ให้นายทะเบียนแจ้งผลการตรวจสอบให้ผู้ขอรับใบอนุญาตทราบ ภายในห้าวันทำการนับแต่วันยื่นคำขอ พร้อมทั้งกำหนดระยะเวลาให้ผู้ขอรับใบอนุญาตแก้ไข หากพ้นกำหนด ระยะเวลาดังกล่าวแล้วผู้ขอรับใบอนุญาตไม่ดำเนินการแก้ไขให้ถูกต้อง ให้นายทะเบียนคืนคำขอแก่ผู้ขอรับใบอนุญาต ในกรณีที่นายทะเบียนพิจารณาแล้วเห็นว่า คำขอรับใบอนุญาตตามวรรคหนึ่งถูกต้องและสมบูรณ์ ให้นายทะเบียนแจ้งเป็นหนังสือพร้อมทั้งส่งคำขอรับใบอนุญาตตามกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับการ ประกอบธุรกิจโรงแรมไปยังหน่วยงานที่รับผิดชอบโดยไม่ชักช้า หากหน่วยงานที่รับผิดชอบพิจารณาแล้ว เห็นว่าคำขอรับใบอนุญาตไม่ถูกต้องหรือไม่สมบูรณ์ ตามหลักเกณฑ์หรือเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการนั้น ให้หน่วยงานที่รับผิดชอบแจ้งต่อ ผู้ขอรับใบอนุญาตถึงความไม่ถูกต้องหรือความ ไม่สมบูรณ์ดังกล่าว พร้อมทั้งกำหนดระยะเวลา ให้ผู้ขอรับใบอนุญาตแก้ไข และให้หน่วยงาน ที่รับผิดชอบแจ้งให้นายทะเบียนทราบโดยไม่ชักช้า เมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาตามวรรคสี่ หากผู้ ขอรับใบอนุญาตไม่ดำเนินการแก้ไขให้ถูกต้อง ให้นายทะเบียนคืนคำขอแก่ผู้ขอรับใบอนุญาต ให้ถือว่าคำขอรับใบอนุญาตตามกฎหมายอื่น ที่เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจโรงแรมที่ผู้ ขอรับ ใบอนุญาตยื่นต่อนายทะเบียนตามวรรคหนึ่งเป็นคำ ขอรับใบอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น และให้ นำความในมาตรานี้ไปใช้บังคับกับกรณีที่ต้องมีการ ยื่นเอกสารอื่นที่มีใช้คำขอหรือเพื่อประกอบคำขอรับ ใบอนุญาตตามกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับการ	ดังกล่าวไม่ถูกต้องหรือไม่สมบูรณ์ตามหลักเกณฑ์ และวิธีการ ที่กำหนดไว้ตามมาตรา 7 ให้นายทะเบียน แจ้งผลการตรวจสอบให้ผู้ขอรับใบอนุญาตทราบ ภายในห้าวันทำการ นับแต่วันยื่นคำขอ พร้อมทั้ง กำหนดระยะเวลาให้ผู้ขอรับใบอนุญาตแก้ไข หากพ้น กำหนดระยะเวลาดังกล่าวแล้ว ผู้ขอรับใบอนุญาต ไม่ดำเนินการแก้ไขให้ถูกต้อง ให้นายทะเบียนคืนคำขอ แก่ผู้ขอรับใบอนุญาต ในกรณีที่นายทะเบียนพิจารณาแล้วเห็นว่า คำขอรับใบอนุญาตตามวรรคหนึ่งถูกต้องและสมบูรณ์ ให้นายทะเบียนแจ้งเป็นหนังสือพร้อมทั้งส่งคำขอรับ ใบอนุญาตตามกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับการประกอบ ธุรกิจโรงแรมไปยังหน่วยงานที่รับผิดชอบโดยไม่ชักช้า หากหน่วยงานที่รับผิดชอบพิจารณาแล้ว เห็นว่าคำขอรับใบอนุญาตไม่ถูกต้องหรือไม่สมบูรณ์ ตามหลักเกณฑ์หรือเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในกฎหมาย ว่าด้วยการนั้น ให้หน่วยงานที่รับผิดชอบแจ้งต่อ ผู้ขอรับใบอนุญาต ถึงความไม่ถูกต้องหรือความ ไม่สมบูรณ์ดังกล่าว พร้อมทั้งกำหนดระยะเวลา ให้ผู้ขอรับใบอนุญาตแก้ไข และให้หน่วยงาน ที่รับผิดชอบแจ้งให้นายทะเบียนทราบโดยไม่ชักช้า เมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาตามวรรคสี่ หากผู้ขอรับใบอนุญาตไม่ดำเนินการแก้ไขให้ถูกต้อง ให้นายทะเบียนคืนคำขอแก่ผู้ขอรับใบอนุญาต ให้ถือว่าคำขอรับใบอนุญาตตามกฎหมายอื่น ที่เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจโรงแรม ที่ผู้ขอรับ ใบอนุญาตยื่นต่อนายทะเบียนตามวรรคหนึ่งเป็น คำขอรับใบอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น และให้นำความในมาตรานี้ไปใช้บังคับกับกรณี ที่ ต้องมีการยื่นเอกสารอื่นที่มีใช้คำขอหรือเพื่อประกอบ คำขอรับใบอนุญาตตามกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับ

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547	ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักค้างคืน พ.ศ.
ประกอบธุรกิจโรงแรมด้วยโดยอนุโลม ทั้งนี้ ในการยื่นคำขอรับ ใบอนุญาตตามกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจโรงแรมต่อนายทะเบียนนั้น หากมีกรณีที่ผู้ขอรับ ใบอนุญาตต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข หรือต้องชำระค่าธรรมเนียมใด ๆ ตามที่กฎหมายดังกล่าวกำหนด ก็ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น	การประกอบธุรกิจโรงแรมด้วยโดยอนุโลม ทั้งนี้ ในการยื่นคำขอรับใบอนุญาตตามกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจโรงแรมต่อนายทะเบียนนั้น หากมีกรณีที่ผู้ขอรับใบอนุญาตต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข หรือต้องชำระค่าธรรมเนียมใด ๆ ตามที่กฎหมายดังกล่าวกำหนด ก็ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น
มาตรา 18 นายทะเบียนจะออกใบอนุญาตให้แก่ผู้ขอรับใบอนุญาตได้ เมื่อเห็นว่าสถานที่ตั้ง ขนาด ลักษณะ สิ่งอำนวยความสะดวก หรือมาตรฐานการประกอบธุรกิจของโรงแรมแต่ละประเภท เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง ที่ออกตามมาตรา 13 ให้นายทะเบียนมีหนังสือแจ้งการออก ใบอนุญาต หรือไม่ออกใบอนุญาตพร้อมด้วยเหตุผล ให้ผู้ขอรับใบอนุญาตทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับการพิจารณาจากหน่วยงานตามมาตรา 17	มาตรา 10 นายทะเบียนจะออกใบอนุญาตให้แก่ผู้ขอรับใบอนุญาตได้ เมื่อเห็นว่าสถานที่ตั้ง ขนาด ลักษณะ สิ่งอำนวยความสะดวก หรือมาตรฐานการประกอบธุรกิจของโรงแรมแต่ละประเภท เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง ที่ออกตามมาตรา 6 <u>และที่นายทะเบียนประกาศกำหนด</u> ให้นายทะเบียนมีหนังสือแจ้งการออก ใบอนุญาตหรือไม่ออกใบอนุญาตพร้อมด้วยเหตุผล ให้ผู้ขอรับใบอนุญาตทราบภายในสามสิบวัน<u>ทำการ</u> นับแต่วันที่ได้รับการพิจารณาจากหน่วยงานตามมาตรา 9 <u>หากนายทะเบียนมิได้แจ้งผลการพิจารณาตามวรรคสองให้ผู้ขอรับใบอนุญาตทราบภายในหกสิบวันทำการนับแต่วันยื่นคำขอ ให้ถือว่านายทะเบียนอนุญาตตามคำขอในวันถัดจากวันที่ครบกำหนดดังกล่าว และให้นายทะเบียนออกใบอนุญาตให้แก่ผู้ขอรับใบอนุญาตภายในเจ็ดวันทำการ</u>
มาตรา 19 ใบอนุญาตฉบับหนึ่งให้ใช้กับโรงแรมที่ระบุชื่อไว้ในใบอนุญาตเท่านั้น และให้มีอายุห้าปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต	มาตรา 11 ใบอนุญาตฉบับหนึ่งให้ใช้กับโรงแรมที่ระบุชื่อไว้ในใบอนุญาตเท่านั้น และให้มีอายุห้าปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต
มาตรา 20 ชื่อโรงแรมต้องเป็นอักษรไทย ที่มองเห็นได้ชัดเจน แต่จะมีอักษรต่างประเทศกำกับ	มาตรา 12 ชื่อโรงแรมต้องเป็นอักษรไทย ที่มองเห็นได้ชัดเจน แต่จะมีอักษรต่างประเทศกำกับ

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547	ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักค้างคืน พ.ศ.
ไว้ท้ายหรือใต้ชื่ออักษรไทยด้วยก็ได้ และจะต้อง (1) ไม่ฟ้องหรือมุ่งหมายให้คล้ายกับพระปรมาภิไธย หรือพระนามของพระราชินี หรือองค์พระรัชทายาท (2) ไม่ซ้ำหรือพ้องกับชื่อโรงแรมอื่นที่ได้รับอนุญาตไว้แล้ว เว้นแต่จะได้รับความยินยอมจากผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมนั้น (3) ไม่มีคำหรือความหมายหยาบคาย	ไว้ด้วยก็ได้ และจะต้อง (1) ไม่ฟ้องหรือมุ่งหมายให้คล้ายกับพระปรมาภิไธย หรือพระนามของพระราชินี หรือองค์พระรัชทายาท (2) ไม่ซ้ำหรือพ้องกับชื่อโรงแรมอื่นที่ได้รับอนุญาตไว้แล้ว เว้นแต่จะได้รับความยินยอมจากผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมนั้น (3) ไม่มีคำหรือความหมายหยาบคาย (4) ไม่เป็นชื่อหรือคำที่ละเมิดกฎหมายอื่นใด
มาตรา 21 การขอต่ออายุใบอนุญาต ให้ยื่นคำขอก่อนวันที่ใบอนุญาตสิ้นอายุ เมื่อได้ยื่นคำขอแล้วให้ถือว่าผู้ยื่นคำขออยู่ในฐานะผู้รับใบอนุญาตจนกว่าจะมีคำสั่งถึงที่สุดไม่อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาต ถ้าผลการตรวจสอบปรากฏว่าโรงแรมมีลักษณะถูกต้องตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา 13 ให้นายทะเบียนต่ออายุใบอนุญาตให้ หากมีกรณีที่ไม่ถูกต้อง ให้นายทะเบียนสั่งให้แก้ไขให้ถูกต้องภายในระยะเวลาที่กำหนด เมื่อแก้ไขแล้วให้ต่ออายุใบอนุญาตได้ ถ้าหากไม่แก้ไขภายในระยะเวลาที่กำหนด ให้มีคำสั่งไม่ต่ออายุใบอนุญาต ผู้ที่ยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตไม่ทันกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่ง ถ้าประสงค์จะประกอบธุรกิจโรงแรมต่อไป และได้มายื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ใบอนุญาตสิ้นอายุ ให้ถือว่าได้ยื่นคำขอต่ออายุภายในระยะเวลาที่กำหนดและการประกอบธุรกิจโรงแรมในระหว่างนั้นให้ถือเสมือนว่าเป็นการดำเนินการของผู้รับใบอนุญาต แต่เมื่อได้รับอนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาต ผู้นั้นจะต้องเสียค่าปรับเพิ่มอีกร้อยละยี่สิบของค่าธรรมเนียมต่ออายุใบอนุญาต	มาตรา 13 การขอต่ออายุใบอนุญาต ให้ยื่นคำขอก่อนวันที่ใบอนุญาตสิ้นอายุ เมื่อได้ยื่นคำขอแล้วให้ถือว่าผู้ยื่นคำขออยู่ในฐานะผู้รับใบอนุญาตจนกว่าจะมีคำสั่งถึงที่สุดไม่อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาต ถ้าผลการตรวจสอบปรากฏว่าโรงแรมมีลักษณะถูกต้องตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงหรือประกาศที่ออกตามมาตรา 6 ให้นายทะเบียนต่ออายุใบอนุญาตให้ หากมีกรณีที่ไม่ถูกต้อง ให้นายทะเบียนสั่งให้แก้ไขให้ถูกต้องภายในระยะเวลาที่กำหนด และเมื่อแก้ไขแล้วให้ต่ออายุใบอนุญาตได้ ถ้าหากไม่แก้ไขภายในระยะเวลาที่กำหนด ให้มีคำสั่งไม่ต่ออายุใบอนุญาต ผู้ที่ยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตไม่ทันกำหนดระยะเวลาตามวรรคหนึ่ง ถ้าประสงค์จะประกอบธุรกิจโรงแรมต่อไป และได้มายื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ใบอนุญาตสิ้นอายุ ให้ถือว่าได้ยื่นคำขอต่ออายุภายในระยะเวลาที่กำหนดและการประกอบธุรกิจโรงแรมในระหว่างนั้นให้ถือเสมือนว่าเป็นการดำเนินการของผู้รับใบอนุญาต แต่เมื่อได้รับอนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาต ผู้นั้นจะต้องเสียค่าปรับเพิ่มอีกร้อยละยี่สิบของค่าธรรมเนียม

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547	ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักค้างคืน พ.ศ.
หากพันกำหนดหลักวันต้องดำเนินการเสมือนขออนุญาตใหม่ การขอต่ออายุใบอนุญาตและการอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด	ต่ออายุใบอนุญาต หากพันกำหนดหลักวันต้องดำเนินการเสมือนขออนุญาตใหม่ การขอต่ออายุใบอนุญาตและการอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด
มาตรา 22 ห้ามมิให้ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมดำเนินการดังต่อไปนี้ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากนายทะเบียน (1) เปลี่ยนแปลงประเภทของโรงแรม (2) เพิ่มหรือลดจำนวนห้องพักในโรงแรม อันมีผลกระทบถึงโครงสร้างของโรงแรม (3) เปลี่ยนชื่อโรงแรม การขอและการอนุญาต ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด	มาตรา 14 ห้ามมิให้ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมดำเนินการดังต่อไปนี้ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากนายทะเบียน (1) เปลี่ยนแปลงประเภทของโรงแรม (2) เพิ่มหรือลดจำนวนห้องพักในโรงแรม อันมีผลกระทบถึงโครงสร้างของโรงแรม (3) เปลี่ยนชื่อโรงแรม การขอ<u>อนุญาต</u>และการอนุญาต<u>ตามวรรคหนึ่ง</u> ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด
มาตรา 23 ในกรณีที่ใบอนุญาตสูญหายหรือถูกทำลายในสาระสำคัญ ให้ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตจากนายทะเบียนภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับทราบการสูญหายหรือถูกทำลายดังกล่าว	มาตรา 15 ในกรณีที่ใบอนุญาตสูญหายหรือถูกทำลายในสาระสำคัญ ให้ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตจากนายทะเบียนภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับทราบการสูญหายหรือถูกทำลายดังกล่าว
มาตรา 24 การโอนใบอนุญาตให้แก่บุคคลซึ่งมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 16 ให้กระทำได้เมื่อได้รับอนุญาตจากนายทะเบียน การขอโอนใบอนุญาตและการอนุญาต ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด	มาตรา 16 การโอนใบอนุญาตให้แก่บุคคลซึ่งมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 8 ให้กระทำได้เมื่อได้รับอนุญาตจากนายทะเบียน การขอโอนใบอนุญาตและการอนุญาต <u>ตามวรรคหนึ่ง</u> ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด
มาตรา 25 ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมถึงแก่ความตาย และทายาทมีความประสงค์จะดำเนินธุรกิจโรงแรมต่อไป ให้ผู้จัดการมรดกหรือทายาทซึ่งมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 16 หรือในกรณีที่มียายาทหลายคนให้ทายาทด้วยกัน	มาตรา 17 ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมถึงแก่ความตาย และทายาทมีความประสงค์ จะดำเนินธุรกิจโรงแรมต่อไป ให้ผู้จัดการมรดกหรือทายาทซึ่งมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 8 หรือในกรณีที่มียายาทหลายคน ให้ทายาทด้วยกัน

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547	ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักค้างคืน พ.ศ.
ตกลงตั้งทายาทคนหนึ่งซึ่งมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 16 ยื่นคำขอต่อนายทะเบียนเพื่อขอรับโอนใบอนุญาตภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมตาย ถ้ามิได้ยื่นคำขอภายในระยะเวลาที่กำหนดให้ถือว่าใบอนุญาตสิ้นอายุ ถ้าผลการตรวจสอบปรากฏว่าผู้ยื่นคำขอมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 16 ให้นายทะเบียนอนุญาตแก่ผู้ยื่นคำขอ ในระหว่างระยะเวลาตามวรรคหนึ่ง ให้ทายาทหรือผู้จัดการมรดกซึ่งเป็นผู้ยื่นคำขอรับโอน ใบอนุญาตตามวรรคหนึ่งเข้าประกอบธุรกิจโรงแรมโดยมีอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบเสมือนผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรม ทั้งนี้ จนกว่านายทะเบียนจะมีคำสั่งไม่อนุญาต การขอรับโอนและการอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด	นั้นตกลงตั้งทายาทคนหนึ่งซึ่งมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 8 ยื่นคำขอต่อนายทะเบียนเพื่อขอรับโอนใบอนุญาตภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมตาย ถ้ามิได้ยื่นคำขอภายในระยะเวลาที่กำหนดให้ถือว่าใบอนุญาตสิ้นอายุ ถ้าผลการตรวจสอบปรากฏว่าผู้ยื่นคำขอมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 8 ให้นายทะเบียนอนุญาตแก่ผู้ยื่นคำขอ ในระหว่างระยะเวลาตามวรรคหนึ่ง ให้ทายาทหรือผู้จัดการมรดกซึ่งเป็นผู้ยื่นคำขอรับโอนใบอนุญาตตามวรรคหนึ่งเข้าประกอบธุรกิจโรงแรมโดยมีอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบเสมือนผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรม ทั้งนี้ จนกว่านายทะเบียนจะมีคำสั่งไม่อนุญาต การขอรับโอนและการอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด
มาตรา 26 ในกรณีที่ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมเป็นห้างหุ้นส่วนหรือนิติบุคคล ให้ใบอนุญาตสิ้นอายุนับแต่วันที่มีการเลิกห้างหุ้นส่วนหรือนิติบุคคลนั้นสิ้นสภาพ	มาตรา 18 ในกรณีที่ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมเป็นห้างหุ้นส่วนหรือนิติบุคคล ให้ใบอนุญาตสิ้นอายุนับแต่วันที่มีการเลิกห้างหุ้นส่วนหรือนิติบุคคลนั้นสิ้นสภาพ
มาตรา 27 ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมผู้ใดประสงค์จะเลิกกิจการในระหว่างอายุใบอนุญาตหรือเมื่อใบอนุญาตหมดอายุ จะต้องแจ้งให้นายทะเบียนทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าสิบห้าวัน ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด เมื่อได้รับแจ้งตามวรรคหนึ่ง ให้นายทะเบียนพิจารณาและมีคำสั่งว่าจะควรอนุญาตให้เลิกได้เมื่อใด ภายใต้เงื่อนไขและวิธีการอย่างใด ทั้งนี้ โดยให้พิจารณาถึงประโยชน์และส่วนได้เสียของผู้พักเป็นสำคัญ	มาตรา 19 ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมผู้ใดประสงค์จะเลิกกิจการในระหว่างอายุใบอนุญาตหรือเมื่อใบอนุญาตหมดอายุ จะต้องแจ้งให้นายทะเบียนทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าสิบห้าวัน ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด เมื่อได้รับแจ้งตามวรรคหนึ่ง ให้นายทะเบียนพิจารณาและมีคำสั่งว่าจะควรอนุญาตให้เลิกได้เมื่อใด ภายใต้เงื่อนไขและวิธีการอย่างใด ทั้งนี้ โดยให้พิจารณาถึงประโยชน์และส่วนได้เสียของผู้พักเป็นสำคัญ

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547	ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักค้างคืน พ.ศ.
มาตรา 28 ในกรณีที่โรงแรมได้รับความเสียหายเนื่องจากเหตุอัคคีภัยหรือภัยอันตรายร้ายแรงอื่น ๆ ให้ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมหรือผู้จัดการแจ้งให้นายทะเบียนทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่เหตุนั้น สิ้นสุดลง หากนายทะเบียนพิจารณาแล้วเห็นว่าความเสียหายของโรงแรมดังกล่าวมีสภาพขัดต่อหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา 13 ให้นายทะเบียนมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมดำเนินการแก้ไขสภาพเช่นว่านั้นให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาที่กำหนด และในกรณีที่เห็นว่าจำเป็นอาจมีคำสั่งให้ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมหยุดดำเนินการทั้งหมดหรือบางส่วนจนกว่านายทะเบียน จะเห็นว่าผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมได้ดำเนินการแก้ไขสภาพเช่นว่านั้นให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา 13 แล้ว ในกรณีที่โรงแรมได้รับความเสียหายจนมีสภาพที่ไม่อาจแก้ไขได้ ให้ถือว่าใบอนุญาตสำหรับโรงแรมดังกล่าวสิ้นอายุนับแต่วันที่ได้รับความเสียหาย	มาตรา 20 ในกรณีที่โรงแรมได้รับความเสียหายเนื่องจากเหตุอัคคีภัยหรือภัยอันตรายร้ายแรงอื่น ๆ ให้ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมหรือผู้จัดการแจ้งให้นายทะเบียนทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่เหตุนั้นสิ้นสุดลง หากนายทะเบียนพิจารณาแล้วเห็นว่าความเสียหายของโรงแรมดังกล่าวมีสภาพขัดต่อหลักเกณฑ์ ที่กำหนดไว้ตามมาตรา 6 ให้นายทะเบียนมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมดำเนินการ แก้ไขสภาพเช่นว่านั้นให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาที่กำหนด และในกรณีที่เห็นว่าจำเป็นอาจมีคำสั่งให้ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมหยุดดำเนินการทั้งหมดหรือบางส่วนจนกว่า นายทะเบียนจะเห็นว่าผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมได้ดำเนินการแก้ไขสภาพเช่นว่านั้นให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ตามมาตรา 6 แล้ว ในกรณีที่โรงแรมได้รับความเสียหายจนมีสภาพที่ไม่อาจแก้ไขได้ ให้ถือว่าใบอนุญาตสำหรับโรงแรมดังกล่าวสิ้นอายุนับแต่วันที่ได้รับความเสียหาย
มาตรา 30 ให้ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมจัดให้มีผู้จัดการคนหนึ่งเป็นผู้มีหน้าที่จัดการโรงแรม ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมและผู้จัดการในโรงแรมหนึ่ง ๆ จะเป็นบุคคลคนเดียวก็ได้	มาตรา 21 ให้ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมจัดให้มีผู้จัดการคนหนึ่งเป็นผู้มีหน้าที่จัดการโรงแรม ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมและผู้จัดการในโรงแรมหนึ่ง ๆ จะเป็นบุคคลคนเดียวก็ได้

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547	ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักค้างคืน พ.ศ.
มาตรา 31 ห้ามมิให้ผู้ใดเป็นผู้จัดการ เว้นแต่จะเป็นผู้มีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 33 ที่ได้รับแต่งตั้งจากผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมและได้แจ้งให้นายทะเบียนทราบตามแบบที่รัฐมนตรีกำหนด ถ้าผู้แจ้งมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 33 ให้นายทะเบียนออกใบรับแจ้งตามแบบที่รัฐมนตรีกำหนดเพื่อเป็นหลักฐานการแจ้งให้แก่ผู้นั้นภายในวันที่ได้รับแจ้งและให้ผู้แจ้งเริ่มต้นเป็นผู้จัดการได้ตั้งแต่วันที่ได้รับใบรับแจ้ง ในกรณีที่นายทะเบียนตรวจพบในภายหลังว่าผู้แจ้งได้แจ้งข้อมูลหรือยื่นเอกสารไว้ไม่ถูกต้องหรือไม่ครบถ้วนตามแบบที่รัฐมนตรีกำหนดไว้ในวรรคหนึ่ง ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งให้ผู้แจ้งมาดำเนินการแก้ไขให้ถูกต้องหรือครบถ้วนภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่งดังกล่าว	มาตรา 22 ห้ามมิให้ผู้ใดเป็นผู้จัดการ เว้นแต่จะเป็นผู้มีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 24 ที่ได้รับแต่งตั้งจากผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม และได้แจ้งให้นายทะเบียนทราบตามแบบที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด ถ้าผู้แจ้งมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 24 ให้นายทะเบียนออกใบรับแจ้งตามแบบที่รัฐมนตรีกำหนดเพื่อเป็นหลักฐานการแจ้งให้แก่ผู้นั้นภายในวันที่ได้รับแจ้งและให้ผู้แจ้งเริ่มต้นเป็นผู้จัดการ ได้ตั้งแต่วันที่ได้รับใบรับแจ้ง ในกรณีที่นายทะเบียนตรวจพบในภายหลังว่าผู้แจ้งได้แจ้งข้อมูลหรือยื่นเอกสารไว้ไม่ถูกต้องหรือไม่ครบถ้วนตามแบบที่รัฐมนตรีกำหนดไว้ในวรรคหนึ่ง ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งให้ผู้แจ้งมาดำเนินการแก้ไขให้ถูกต้องหรือครบถ้วนภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่งดังกล่าว
มาตรา 32 ในกรณีที่ผู้จัดการไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้เกินเจ็ดวัน ให้ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมหรือบุคคลซึ่งมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 33 ที่ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมหรือผู้จัดการมอบหมายเป็นผู้จัดการแทนได้ไม่เกินเก้าสิบวัน ในกรณีเช่นนี้ให้บุคคลดังกล่าวแจ้งเป็นหนังสือให้นายทะเบียนทราบภายในสามวันนับแต่วันที่เข้าดำเนินการแทน ในกรณีที่ผู้จัดการพ้นจากหน้าที่ให้ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมแต่งตั้งบุคคลคนหนึ่งเป็นผู้จัดการแทนและให้ผู้จัดการที่ได้รับแต่งตั้งนั้นแจ้งให้นายทะเบียนทราบตามมาตรา 31 เว้นแต่ในกรณีที่ผู้นั้นได้เคยแจ้งการเป็นผู้จัดการไว้แล้ว ให้ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมแจ้งการเปลี่ยนแปลงผู้จัดการให้นายทะเบียนทราบตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด	มาตรา 23 ในกรณีที่ผู้จัดการไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้เกินเจ็ดวันให้ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมหรือบุคคลซึ่งมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 24 ที่ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมหรือผู้จัดการมอบหมาย เป็นผู้จัดการแทนได้ไม่เกินเก้าสิบวัน ในกรณีเช่นนี้ให้บุคคลดังกล่าวแจ้งเป็นหนังสือให้นายทะเบียนทราบภายในสามวันนับแต่วันที่เข้าดำเนินการแทน ในกรณีที่ผู้จัดการพ้นจากหน้าที่ให้ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม แต่งตั้งบุคคลคนหนึ่งเป็นผู้จัดการแทนและให้ผู้จัดการที่ได้รับแต่งตั้งนั้นแจ้งให้นายทะเบียนทราบตามมาตรา 22 เว้นแต่ในกรณีที่ผู้นั้นได้เคยแจ้งการเป็นผู้จัดการไว้แล้ว ให้ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมแจ้งการเปลี่ยนแปลงผู้จัดการให้นายทะเบียนทราบตามหลักเกณฑ์ และวิธีการที่รัฐมนตรีประกาศ

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547	ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักค้างคืน พ.ศ.
ทั้งนี้ ในกรณีที่ไม้อาจแต่งตั้งผู้จัดการได้ภายในเจ็ดวัน นับแต่วันที่ผู้จัดการเดิมพ้นจากหน้าที่ ให้นำความในวรรคหนึ่ง รวมทั้งบทกำหนดโทษที่เกี่ยวข้องมาใช้บังคับโดยอนุโลม ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมหรือผู้ได้รับมอบหมายให้เป็นผู้จัดการแทนตามวรรคหนึ่ง ให้มีหน้าที่และความรับผิดชอบเช่นเดียวกับผู้จัดการ	กำหนด ทั้งนี้ ในกรณีที่ไม้อาจแต่งตั้งผู้จัดการได้ภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ผู้จัดการเดิมพ้นจากหน้าที่ ให้นำความในวรรคหนึ่งรวมทั้งบทกำหนดโทษที่เกี่ยวข้องมาใช้บังคับโดยอนุโลม ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมหรือผู้ได้รับมอบหมายให้เป็นผู้จัดการแทนตามวรรคหนึ่งให้มีหน้าที่และความรับผิดชอบเช่นเดียวกับผู้จัดการ
มาตรา 33 ผู้จัดการต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามดังต่อไปนี้ (1) มีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์ (2) เป็นผู้ได้รับวุฒิบัตรหรือมีประสบการณ์ตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนดหรือมีหนังสือรับรองว่าได้ผ่านการฝึกอบรมวิชาการบริหารจัดการโรงแรมตามหลักสูตรที่คณะกรรมการรับรอง (3) ไม่เป็นโรคพิษสุราเรื้อรัง ติดยาเสพติดให้โทษ หรือเป็นโรคติดต่อที่คณะกรรมการกำหนด (4) ไม่เป็นผู้วิกลจริตหรือจิตฟั่นเฟือน ไม่สมประกอบหรือเป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ (5) ไม่เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ (6) ไม่เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่าเป็นผู้กระทำความผิดในความผิดเกี่ยวกับเพศตามประมวลกฎหมายอาญา ความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการจัดการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก หรือความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี	มาตรา 24 ผู้จัดการต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้ (1) มีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์ (2) เป็นผู้ได้รับวุฒิบัตรหรือมีประสบการณ์ตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด หรือมีหนังสือรับรองว่าได้ผ่านการฝึกอบรมวิชาการบริหารจัดการโรงแรมตามหลักสูตรที่รัฐมนตรีรับรอง (3) ไม่เป็นโรคพิษสุราเรื้อรัง ติดยาเสพติดให้โทษ หรือเป็นโรคติดต่อที่รัฐมนตรีกำหนด (4) ไม่เป็นผู้วิกลจริตหรือจิตฟั่นเฟือน ไม่สมประกอบหรือเป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือน ไร้ความสามารถ (5) ไม่เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ (6) ไม่เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่าเป็นผู้กระทำความผิดในความผิดเกี่ยวกับเพศ <u>ความผิดเกี่ยวกับการค้ามนุษย์ อั้งยี่ ซ่องโจร หรือความผิดเกี่ยวกับการฉ้อโกงประชาชน</u> ตามประมวลกฎหมายอาญา ความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก หรือความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547	ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักค้างคืน พ.ศ.
(7) ไม่เคยถูกเพิกถอนใบรับแจ้งเป็นผู้จัดการ หรือเคยถูกเพิกถอนใบรับแจ้งเป็นผู้จัดการโดยเหตุอื่น ซึ่งมีใช้เหตุตาม (6) แต่เวลาได้ล่วงพ้นมาแล้ว ไม่น้อยกว่าสามปี	(7) ไม่เคยถูกเพิกถอนใบรับแจ้งเป็นผู้จัดการ หรือเคยถูกเพิกถอนใบรับแจ้งเป็นผู้จัดการ โดยเหตุอื่น ซึ่งมีใช้เหตุตาม (6) แต่เวลาได้ล่วงพ้นมาแล้ว ไม่น้อยกว่าสามปี
มาตรา 34 ให้ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรม และผู้จัดการมีหน้าที่และความรับผิดชอบร่วมกัน ดังต่อไปนี้ (1) จัดให้มีป้ายชื่อโรงแรมตามมาตรา 20 ติดไว้หน้าโรงแรม (2) จัดให้มีการแสดงใบอนุญาตไว้ในที่เปิดเผย เห็นได้ง่ายในโรงแรม (3) จัดให้มีเลขที่ประจำห้องพักติดไว้ที่ หน้าห้องพักทุกห้อง (4) จัดให้มีเอกสารแสดงอัตราค่าที่พัก ไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่ายในโรงแรม (5) จัดให้มีแผนผังแสดงทางหนีไฟไว้ใน แต่ละชั้นของโรงแรมและห้องพักทุกห้อง และป้ายทางออกฉุกเฉินไว้ในแต่ละชั้นของโรงแรม (6) จัดให้มีเอกสารแสดงข้อจำกัดความรับผิดชอบ ตามที่มาตรา 675 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและ พยานบัญญัติตามแบบที่คณะกรรมการประกาศ กำหนด ไว้ในโรงแรมและห้องพักทุกห้อง (7) ดูแลรักษาความสะอาดด้านสุขลักษณะ และอนามัยของโรงแรมให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วย การสาธารณสุข และคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น หรือเจ้าพนักงานสาธารณสุข (8) ดูแลรักษาสภาพของโรงแรมให้มีความมั่นคงแข็งแรง และระบบการป้องกันอัคคีภัย ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร และคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น (9) ดูแลรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมให้เป็นไป	มาตรา 25 ให้ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมและ ผู้จัดการ มีหน้าที่และความรับผิดชอบร่วมกัน ดังต่อไปนี้ (1) จัดให้มีป้ายชื่อโรงแรมตามมาตรา 12 ติดไว้หน้าโรงแรม (2) จัดให้มีการแสดงใบอนุญาตไว้ในที่เปิดเผย เห็นได้ง่ายในโรงแรม (3) จัดให้มีเลขที่ประจำห้องพักติดไว้ที่ หน้าห้องพักทุกห้อง (4) จัดให้มีเอกสารแสดงอัตราค่าที่พักไว้ใน ที่เปิดเผยเห็นได้ง่ายในโรงแรม (5) จัดให้มีแผนผังแสดงทางหนีไฟไว้ใน แต่ละชั้นของโรงแรมและห้องพักทุกห้อง และป้าย ทางออกฉุกเฉินไว้ในแต่ละชั้นของโรงแรม (6) จัดให้มีเอกสารแสดงข้อจำกัดความรับผิดชอบ ตามที่มาตรา 675 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและ พยานบัญญัติตามแบบที่คณะกรรมการประกาศ กำหนดไว้ในโรงแรมและห้องพักทุกห้อง (7) <u>จัดให้มีมาตรการรักษาความปลอดภัย ตามที่รัฐมนตรีกำหนด</u> (8) ดูแลรักษาความสะอาดด้านสุขลักษณะ และอนามัยของโรงแรมให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วย การสาธารณสุข และคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น หรือเจ้าพนักงานสาธารณสุข (9) ดูแลรักษาสภาพของโรงแรมให้มี

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547	ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักค้างคืน พ.ศ.
ตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ (10) ดูแลและอำนวยความสะดวกให้กับผู้พักในกรณีเกิดอัคคีภัย อุทกภัย หรือเกิดอันตรายใด ๆ ขึ้นในโรงแรม การดำเนินการใดที่ผู้จัดการต้องได้รับอนุมัติจากผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม หากผู้จัดการมีหนังสือขออนุมัติแล้วผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมเพิกเฉยหรือไม่ดำเนินการ ผู้จัดการไม่ต้องรับผิดชอบ	ความมั่นคงแข็งแรง และระบบการป้องกันอัคคีภัยให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร และคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น (10) ดูแลรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ (11) ดูแลและอำนวยความสะดวกให้กับผู้พักในกรณีเกิดอัคคีภัย อุทกภัย หรือเกิดอันตรายใด ๆ ขึ้นในโรงแรม การดำเนินการใดที่ผู้จัดการต้องได้รับอนุมัติจากผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม หากผู้จัดการมีหนังสือขออนุมัติแล้วผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมเพิกเฉยหรือไม่ดำเนินการ ผู้จัดการไม่ต้องรับผิดชอบ
มาตรา 38 ผู้จัดการมีหน้าที่ (1) ดูแลไม่ให้บุคคลใดหลบซ่อนหรือมั่วสุมในเขตโรงแรมในลักษณะอันควรเชื่อว่าจะก่อความไม่สงบขึ้นในบ้านเมือง หรือจะมีการกระทำความผิดอาญาขึ้นในโรงแรม (2) แจ้งให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือเจ้าหน้าที่ตำรวจท้องที่ทราบโดยทันที ในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่าอาจมีหรือได้มีการหลบซ่อนหรือมั่วสุมหรือการกระทำความผิดอาญาขึ้นในโรงแรมตาม (1)	มาตรา 26 ผู้จัดการมีหน้าที่ (1) ดูแลไม่ให้บุคคลใดหลบซ่อนหรือมั่วสุมในเขตโรงแรมในลักษณะอันควรเชื่อว่าจะก่อความไม่สงบขึ้นในบ้านเมืองหรือจะมีการกระทำความผิดอาญาขึ้นในโรงแรม (2) แจ้งให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือเจ้าหน้าที่ตำรวจท้องที่ทราบโดยทันที ในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่าอาจมีหรือได้มีการหลบซ่อนหรือมั่วสุมหรือการกระทำความผิดอาญาขึ้นในโรงแรมตาม (1)
มาตรา 39 ผู้จัดการอาจปฏิเสธไม่รับบุคคลที่ประสงค์จะเข้าพักในโรงแรมได้ในกรณี ดังต่อไปนี้ (1) มีเหตุอันควรสงสัยได้ว่าบุคคลนั้นจะเข้าไปหลบซ่อน มั่วสุม หรือกระทำการใดอันเป็นความผิดอาญาขึ้นในโรงแรม หรือก่อให้เกิดความรำคาญแก่ผู้พักอื่นในโรงแรม (2) มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าบุคคลนั้นไม่สามารถ	มาตรา 27 ผู้จัดการอาจปฏิเสธไม่รับบุคคลที่ประสงค์จะเข้าพักในโรงแรมได้ในกรณี ดังต่อไปนี้ (1) มีเหตุอันควรสงสัยได้ว่าบุคคลนั้นจะเข้าไปหลบซ่อน มั่วสุม หรือกระทำการใด อันเป็นความผิดอาญาขึ้นในโรงแรม หรือก่อให้เกิดความรำคาญแก่ผู้พักอื่นในโรงแรม (2) มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าบุคคลนั้นไม่สามารถ

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547	ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักค้างคืน พ.ศ.
จ่ายค่าห้องพักได้ (3) มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าบุคคลนั้นเป็นโรคติดต่ออันตรายหรือโรคติดต่อตามกฎหมายว่าด้วยโรคติดต่อ (4) มีเหตุอันสมควรประการอื่นตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด ในกรณีตาม (3) ถ้าผู้จัดการรับบุคคลนั้นเข้าพักจะต้องแจ้งให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยโรคติดต่อทราบด้วย	จ่ายค่าห้องพักได้ (3) มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าบุคคลนั้นเป็นโรคติดต่ออันตรายหรือโรคติดต่อตามกฎหมายว่าด้วยโรคติดต่อ (4) มีเหตุอันสมควรประการอื่นตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด ในกรณีตาม (3) ถ้าผู้จัดการรับบุคคลนั้นเข้าพักจะต้องแจ้งให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยโรคติดต่อทราบด้วย
มาตรา 35 ผู้จัดการต้องจัดให้มีการบันทึกรายการต่าง ๆ เกี่ยวกับผู้พักและจำนวนผู้พักในแต่ละห้องลงในบัตรทะเบียนผู้พักในทันทีที่มีการเข้าพัก โดยให้ผู้พักคนใดคนหนึ่งเป็นผู้ลงลายมือชื่อในบัตรทะเบียนผู้พัก หากผู้พักมีอายุต่ำกว่าสิบแปดปี บริบูรณ์และเข้าพักตามลำพัง ให้ผู้จัดการหรือผู้แทนลงลายมือชื่อกำกับไว้ด้วย และนำไปบันทึกลงในทะเบียนผู้พักให้แล้วเสร็จภายในยี่สิบสี่ชั่วโมง หลังจากมีการลงทะเบียนเข้าพัก ถ้ารายการซึ่งจะต้องบันทึกลงในทะเบียนผู้พักตามวรรคหนึ่งซ้ำกับรายการวันก่อน ให้บันทึกรายการดังกล่าวว่าไม่มีการเปลี่ยนแปลง การบันทึกรายการต่างๆ เกี่ยวกับผู้เข้าพักลงในบัตรทะเบียนผู้พักและทะเบียนผู้พักต้องบันทึกทุกรายการให้ครบถ้วน ห้ามมิให้ปล่อยช่องว่างไว้โดยไม่มีเหตุผลสมควร ผู้จัดการต้องเก็บรักษาบัตรทะเบียนผู้พักและทะเบียนผู้พักไว้เป็นเวลาอย่างน้อยหนึ่งปี และต้องให้อยู่ในสภาพที่ตรวจสอบได้	มาตรา 28 <u>ผู้ประกอบการธุรกิจของโรงแรมหรือผู้จัดการต้องจัดให้มีการบันทึกรายการต่าง ๆ เกี่ยวกับผู้เข้าพักและจำนวนผู้เข้าพักในแต่ละห้องลงในบัตรทะเบียนผู้เข้าพักในทันทีที่มีการเข้าพัก โดยให้ผู้เข้าพักคนใดคนหนึ่งเป็นผู้ลงลายมือชื่อในบัตรทะเบียนผู้เข้าพัก หากผู้เข้าพักมีอายุต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์และเข้าพักตามลำพัง ให้ผู้จัดการหรือผู้แทนลงลายมือชื่อกำกับไว้ด้วย และนำไปบันทึกลงในทะเบียนผู้เข้าพักให้แล้วเสร็จภายในยี่สิบสี่ชั่วโมง หลังจากมีการลงทะเบียนเข้าพัก และส่งสำเนาให้นายทะเบียน</u> ถ้ารายการซึ่งจะต้องบันทึกลงในทะเบียนผู้เข้าพักตามวรรคหนึ่งซ้ำกับรายการวันก่อน ให้บันทึกรายการดังกล่าวว่าไม่มีการเปลี่ยนแปลง การบันทึกรายการต่าง ๆ เกี่ยวกับผู้เข้าพักลงในบัตรทะเบียนผู้เข้าพักและทะเบียนผู้เข้าพักต้องบันทึกทุกรายการให้ครบถ้วน ห้ามมิให้ปล่อยช่องว่างไว้โดยไม่มีเหตุผลสมควร ผู้จัดการต้องเก็บรักษาบัตรทะเบียนผู้เข้าพักและทะเบียนผู้เข้าพักไว้เป็นเวลาอย่างน้อยหนึ่งปี และต้องให้อยู่ในสภาพที่ตรวจสอบได้ โดยอาจอยู่ใน

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547	ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักค้างคืน พ.ศ.
บัตรทะเบียนผู้พักและทะเบียนผู้พักให้เป็นไปตามแบบที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด	<u>รูปแบบของไฟล์อิเล็กทรอนิกส์ก็ได้</u> บัตรทะเบียนผู้เข้าพักและทะเบียนผู้เข้าพักให้เป็นไปตามแบบที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด
	หมวดที่ 2 <u>ประกอบธุรกิจสถานที่พักค้างคืน</u> มาตรา 29 ห้ามมิให้ผู้ใดประกอบธุรกิจสถานที่พักค้างคืน เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากนายทะเบียน ให้นำความในมาตรา 8 ถึงมาตรา 20 มาใช้บังคับกับการประกอบธุรกิจสถานที่พักค้างคืนโดยอนุโลม เว้นแต่ความในมาตรา 14 ไม่ให้นำมาใช้กับการประกอบธุรกิจสถานที่พักค้างคืนที่เป็นห้องพักในอาคารชุด ผู้ใดประกอบธุรกิจสถานที่พักค้างคืนโดยใช้บ้านพักตามกฎหมายว่าด้วยการจัดสรรที่ดิน ห้องพักตามกฎหมายว่าด้วยอาคารชุด หรืออาคารสถานที่ใดที่ต้องใช้ร่วมกับผู้อื่น ต้องได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากนิติบุคคลบ้านจัดสรร หรือนิติบุคคลอาคารชุดนั้น ก่อนการขออนุญาต
	มาตรา 30 การพิจารณาคุณสมบัติอาคารที่ใช้ในการประกอบธุรกิจสถานที่พักค้างคืน ให้พิจารณามาตรฐานอาคารตามประเภทและชนิดของอาคารที่ก่อสร้างตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร
	มาตรา 31 ผู้ประกอบธุรกิจสถานที่พักค้างคืน มีหน้าที่และความรับผิดชอบ ดังต่อไปนี้ (1) จัดให้มีผู้ดูแลสถานที่พักค้างคืนเพื่อให้ผู้เข้าพักสามารถติดต่อได้ตลอดเวลาที่เข้าพัก ผู้ดูแลนี้อาจจะเป็นเจ้าของสถานที่พักเองด้วยก็ได้ (2) จัดให้มีการแสดงใบอนุญาตไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่ายในสถานที่พักค้างคืน

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547	ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักค้างคืน พ.ศ.
	(3) <u>จัดให้มีเอกสารแสดงอัตราค่าที่พักไว้เพื่อให้ผู้เข้าพักทราบ</u> (4) <u>จัดให้มีแผนผังแสดงทางหนีไฟไว้ในแต่ละชั้นของสถานที่พักค้างคืนและห้องพักทุกห้องและป้ายทางออกฉุกเฉินไว้ในแต่ละชั้นของสถานที่พักค้างคืน</u> (5) <u>จัดให้มีเอกสารแสดงข้อจำกัดความรับผิดชอบตามมาตรา 675 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์บัญญัติไว้ในสถานที่พักค้างคืนและห้องพักทุกห้อง</u> (6) <u>จัดให้มีเครื่องดับเพลิงที่เพียงพอต่อการใช้งาน</u> (7) <u>ดูแลรักษาความสะอาดด้านสุขลักษณะและอนามัยของสถานที่พักค้างคืน</u> (8) <u>ดูแลและอำนวยความสะดวกให้กับผู้พักในกรณีเกิดอัคคีภัย อุทกภัย หรือเกิดอันตรายใด ๆ ขึ้นบริเวณสถานที่พักค้างคืน</u> (9) <u>จัดให้มีมาตรการรักษาความปลอดภัยตามที่รัฐมนตรีกำหนด</u> <u>ให้นำความในมาตรา 26 และมาตรา 28 มาใช้กับผู้ประกอบธุรกิจสถานที่พักค้างคืนและการทำงานของผูดูแลสถานที่พักค้างคืนโดยอนุโลม</u>
	<u>มาตรา 32 ภายใต้งบบังคับแห่งมาตรา 31 ในกรณีที่สถานที่พักค้างคืนเป็นสถานที่พักกลางแจ้งให้ผู้ประกอบธุรกิจสถานที่พักค้างคืนมีหน้าที่ความรับผิดชอบดังต่อไปนี้</u> (1) <u>กรณีของสถานที่พักกลางแจ้งเป็นแพให้จัดให้มีเครื่องลอยน้ำหรือเสื้อชูชีพไม่น้อยกว่าจำนวนผู้เข้าพักและผู้ดูแล โดยติดตั้งไว้ในตำแหน่งที่สามารถเข้าถึงได้โดยสะดวก และให้มีป้ายแสดงจุดที่ติดตั้งที่สามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจน และจัด</u>

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547	ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักค้างคืน พ.ศ.
	ให้มีเครื่องป้องกันหรือราวกันตกโดยรอบอย่างมั่นคงแข็งแรง (2) กรณีของสถานที่พักกลางแจ้งที่มี การประกอบอาหารและให้บริการอาหาร ให้มีระบบจัดการขยะ และเศษอาหารที่เหมาะสม
มาตรา 40 เมื่อความปรากฏต่อนายทะเบียนว่าผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมหรือผู้จัดการผู้ใดกระทำการดังต่อไปนี้ ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งให้ระงับการกระทำนั้นหรือดำเนินการแก้ไขได้ตามที่เห็นสมควร (1) ผ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้หรือกฎกระทรวง หรือประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ (2) ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการนายทะเบียน หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งสั่งตามพระราชบัญญัตินี้ ในกรณีที่ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมหรือผู้จัดการไม่ระงับการกระทำหรือดำเนินการแก้ไขตามคำสั่งของนายทะเบียนตามวรรคหนึ่ง ให้นายทะเบียนมีหนังสือแจ้งให้บุคคลดังกล่าวปฏิบัติให้ถูกต้องภายในเวลาที่กำหนดซึ่งต้องไม่เกินสามสิบวัน ถ้าไม่มีการปฏิบัติตามคำเตือนให้ดำเนินการดังต่อไปนี้ (1) ในกรณีเป็นผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรม ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตได้ครั้งละไม่เกินสิบห้าวัน ซึ่งจะต้องไม่เกินสี่ครั้ง ทั้งนี้	หมวด 3 การควบคุมและการอุทธรณ์ มาตรา 33 เมื่อความปรากฏต่อนายทะเบียนว่าผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรม ผู้ประกอบการธุรกิจสถานที่พักค้างคืน ผู้จัดการ หรือผู้ดูแลสถานที่พักค้างคืน ผู้ใดกระทำการดังต่อไปนี้ ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งให้ระงับการกระทำนั้นหรือดำเนินการแก้ไขหรือปฏิบัติให้ถูกต้องได้ตามที่เห็นสมควร (1) ผ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้หรือกฎกระทรวง หรือประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ (2) ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการนายทะเบียน หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งสั่งตามพระราชบัญญัตินี้ ในกรณีที่ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรม ผู้ประกอบการธุรกิจสถานที่พักค้างคืน หรือผู้จัดการ หรือผู้ดูแลสถานที่พักค้างคืน ไม่ระงับการกระทำหรือดำเนินการแก้ไข หรือไม่ปฏิบัติให้ถูกต้องตามคำสั่งของนายทะเบียนตามวรรคหนึ่ง ให้นายทะเบียนมีหนังสือแจ้งให้บุคคลดังกล่าวปฏิบัติให้ถูกต้องภายในเวลาที่กำหนดซึ่งต้องไม่เกินสามสิบวัน ถ้าไม่มีการปฏิบัติตามคำเตือนให้ดำเนินการดังต่อไปนี้ (1) ในกรณีเป็นผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรม หรือผู้ประกอบการธุรกิจสถานที่พักค้างคืน ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตได้ครั้งละไม่เกินสิบห้าวัน

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547	ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักค้างคืน พ.ศ.
ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด (2) ในกรณีเป็นผู้จัดการ ให้นายทะเบียนมีหนังสือแจ้งให้ปฏิบัติให้ถูกต้องอีกครั้งหนึ่งภายในเวลาที่กำหนดซึ่งต้องไม่เกินสามสิบวัน ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมซึ่งถูกพักใช้ใบอนุญาต จะประกอบธุรกิจโรงแรมในระหว่างที่ถูกพักใช้ใบอนุญาตไม่ได้ ในกรณีที่นายทะเบียนสั่งพักใช้ใบอนุญาต ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม จัดหาโรงแรมที่มีมาตรฐานใกล้เคียงกันให้แก่ผู้พัก หรือกำหนดวิธีการอื่นตามที่เห็นสมควร ทั้งนี้ โดยพิจารณาถึงประโยชน์และส่วนได้เสียของผู้พัก เป็นสำคัญ	ซึ่งจะต้องไม่เกินสี่ครั้ง ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด (2) ในกรณีเป็นผู้จัดการ <u>หรือผู้ดูแลสถานที่พักค้างคืน</u> ให้นายทะเบียนมีหนังสือแจ้ง ให้ปฏิบัติให้ถูกต้องอีกครั้งหนึ่งภายในเวลาที่กำหนดซึ่งต้องไม่เกิน<u>ดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในสามสิบวัน</u> ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมหรือผู้ประกอบการ <u>สถานที่พักค้างคืน</u>ซึ่งถูกพักใช้ใบอนุญาต จะประกอบธุรกิจโรงแรมหรือ<u>สถานที่พักค้างคืน</u>ในระหว่างที่ถูกพักใช้ใบอนุญาตไม่ได้ ในกรณีที่นายทะเบียนสั่งพักใช้ใบอนุญาต ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม<u>หรือผู้ประกอบการสถานที่พักค้างคืน</u> จัดหาโรงแรมหรือ<u>สถานที่พักค้างคืน</u>ที่มีมาตรฐานใกล้เคียงกันให้แก่ผู้เข้าพัก หรือกำหนดวิธีการอื่นตามที่เห็นสมควร ทั้งนี้ โดยพิจารณาถึงประโยชน์และส่วนได้เสียของผู้<u>เข้าพัก</u>เป็นสำคัญ
มาตรา 41 เมื่อความปรากฏต่อนายทะเบียนว่า ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมหรือผู้จัดการผู้ใดมีพฤติการณ์อย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้ (1) เป็นผู้ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 16 หรือมาตรา 33 แล้วแต่กรณี ยกเว้นลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 16 (7) (2) เคยถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตตามมาตรา 40 วรรคสอง (1) หรือเคยได้รับคำเตือนตามมาตรา 40 วรรคสอง (2) มาแล้ว และฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตาม มาตรา 40 วรรคหนึ่ง วรรคสาม หรือวรรคสี่อีก (3) ใช้หรือยินยอมให้ใช้โรงแรมเป็นสถานที่กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศตามประมวลกฎหมายอาญา ความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด	มาตรา 34 เมื่อความปรากฏต่อนายทะเบียนว่า ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม ผู้<u>ประกอบธุรกิจสถานที่พักค้างคืน</u> หรือผู้จัดการผู้ใดมีพฤติการณ์อย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้ (1) เป็นผู้ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 8 หรือมาตรา 24 แล้วแต่กรณี ยกเว้นลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 8 (7) (2) เคยถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตตามมาตรา 33 วรรคสอง (1) หรือเคยได้รับคำเตือนตามมาตรา 33 วรรคสอง (2) มาแล้ว และยังคงฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตาม มาตรา 33 วรรคหนึ่ง วรรคสาม หรือวรรคสี่อีก (3) ใช้หรือยินยอมให้ใช้โรงแรม<u>หรือสถานที่พักค้างคืน</u> เป็นสถานที่กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ ความผิดเกี่ยวกับการค้ามนุษย์ อั้งยี่ซ่องโจร

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547	ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักค้างคืน พ.ศ.
ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการพนัน ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก หรือความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตหรือใบรับแจ้งเป็นผู้จัดการแล้วแต่กรณี และผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมหรือผู้จัดการต้องเลิกประกอบธุรกิจโรงแรมหรือจัดการโรงแรม ทั้งนี้ ในกรณีตาม (2) นายทะเบียนต้องมีหนังสือเตือนให้บุคคลดังกล่าวปฏิบัติให้ถูกต้องตามมาตรา 40 วรรคสองอีก ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมและผู้จัดการเป็นบุคคลคนเดียวกัน และมีพฤติการณ์ตาม (2) หรือ (3) ให้นายทะเบียนสั่งเพิกถอนทั้งใบอนุญาตและใบรับแจ้งเป็นผู้จัดการ ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมเป็นห้างหุ้นส่วนหรือนิติบุคคลและผู้เป็นหุ้นส่วนผู้จัดการ ผู้จัดการ หรือผู้แทนนิติบุคคลมีพฤติการณ์ตามวรรคหนึ่ง ให้นายทะเบียนมีหนังสือแจ้งให้ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมทราบ และแต่งตั้งบุคคลอื่นเข้าดำรงตำแหน่งแทนภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง หากผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมไม่ปฏิบัติตามภายในระยะเวลาที่กำหนดดังกล่าว ให้นายทะเบียนดำเนินการสั่งเพิกถอนใบอนุญาต	<u>หรือความผิดเกี่ยวกับการฉ้อโกงประชาชน</u> ตามประมวลกฎหมายอาญา ความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการพนัน ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตหรือใบรับแจ้งเป็นผู้จัดการแล้วแต่กรณี และผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม <u>ผู้ประกอบธุรกิจสถานที่พักค้างคืน</u> หรือผู้จัดการต้องเลิกประกอบธุรกิจโรงแรม <u>สถานที่พักค้างคืน</u> หรือจัดการโรงแรม ทั้งนี้ ในกรณีตาม (2) นายทะเบียนต้องมีหนังสือเตือนให้บุคคลดังกล่าวปฏิบัติให้ถูกต้องตามมาตรา 33 วรรคสองอีก ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมและผู้จัดการเป็นบุคคลคนเดียวกัน และมีพฤติการณ์ตาม (2) หรือ (3) ให้นายทะเบียนสั่งเพิกถอนทั้งใบอนุญาตและใบรับแจ้งเป็นผู้จัดการ ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมหรือผู้ประกอบธุรกิจสถานที่พักค้างคืนเป็นห้างหุ้นส่วน หรือนิติบุคคลและผู้เป็นหุ้นส่วนผู้จัดการ ผู้จัดการ หรือผู้แทนนิติบุคคลมีพฤติการณ์ตามวรรคหนึ่ง ให้นายทะเบียนมีหนังสือแจ้งให้ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม <u>หรือผู้ประกอบธุรกิจสถานที่พักค้างคืน</u>ทราบ และแต่งตั้งบุคคลอื่นเข้าดำรงตำแหน่งแทนภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง หากผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม <u>หรือผู้ประกอบธุรกิจสถานที่พักค้างคืน</u> ไม่ปฏิบัติตามภายในระยะเวลาที่กำหนดดังกล่าว ให้นายทะเบียนดำเนินการสั่งเพิกถอนใบอนุญาต

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547	ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักค้างคืน พ.ศ.
ให้นำความในมาตรา 40 วรรคสี่ รวมทั้งบทกำหนดโทษที่เกี่ยวข้อง มาใช้บังคับกับการเพิกถอนใบอนุญาตโดยอนุโลม	ให้นำความในมาตรา 33 วรรคสี่ รวมทั้งบทกำหนดโทษที่เกี่ยวข้อง มาใช้บังคับกับการเพิกถอนใบอนุญาตโดยอนุโลม
มาตรา 42 คำสั่งพักใช้ใบอนุญาตและคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตหรือใบรับแจ้งเป็นผู้จัดการให้ทำเป็นหนังสือส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับให้ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมหรือผู้จัดการแล้วแต่กรณี โรงแรมที่บุคคลดังกล่าวประกอบธุรกิจหรือจัดการ และให้ถือว่าผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมหรือผู้จัดการได้ทราบคำสั่งนั้นแล้ว เมื่อครบกำหนดเจ็ดวันนับแต่วันส่ง เว้นแต่จะมีการพิสูจน์ได้ว่าไม่มีการได้รับหรือได้รับก่อนหรือหลังจากวันนั้น	มาตรา 35 คำสั่งพักใช้ใบอนุญาตและคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตหรือใบรับแจ้งเป็นผู้จัดการให้ทำเป็นหนังสือส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับให้ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม <u>หรือผู้ประกอบธุรกิจสถานที่พักค้างคืน</u> หรือผู้จัดการ แล้วแต่กรณี โรงแรม <u>หรือสถานที่พักค้างคืน</u> ที่บุคคลดังกล่าวประกอบธุรกิจหรือจัดการ และให้ถือว่าผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม <u>หรือผู้ประกอบธุรกิจสถานที่พักค้างคืน</u> หรือผู้จัดการได้ทราบคำสั่งนั้นแล้ว เมื่อครบกำหนดเจ็ดวันนับแต่วันส่ง เว้นแต่จะมีการพิสูจน์ได้ว่าไม่มีการได้รับหรือได้รับก่อนหรือหลังจากวันนั้น
มาตรา 43 ผู้ขอรับใบอนุญาตซึ่งนายทะเบียนไม่ออกใบอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาตหรือผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นผู้จัดการซึ่งนายทะเบียนไม่ออกใบรับแจ้งเป็นผู้จัดการ หรือผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมหรือผู้ขอรับโอนใบอนุญาต ซึ่งนายทะเบียนไม่อนุญาตตามมาตรา 22 มาตรา 24 หรือมาตรา 25 หรือผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม ซึ่งนายทะเบียนไม่อนุญาตให้เลิกกิจการ หรือให้เลิกกิจการภายใต้เงื่อนไขและวิธีการอย่างใดตามมาตรา 27 หรือผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมซึ่งถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตตามมาตรา 40 หรือผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมหรือผู้จัดการซึ่งถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาตหรือใบรับแจ้งเป็นผู้จัดการตามมาตรา 41 มีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียนต่อคณะกรรมการภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งหรือรับทราบคำสั่งของนายทะเบียน	มาตรา 36 ผู้ขอรับใบอนุญาตซึ่งนายทะเบียนไม่ออกใบอนุญาต <u>ตามมาตรา 10</u> หรือไม่อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาต <u>ตามมาตรา 13</u> หรือผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม <u>หรือผู้ประกอบธุรกิจสถานที่พักค้างคืน</u> นายทะเบียนไม่ได้รับอนุญาตตามมาตรา 14 หรือผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม <u>ผู้ประกอบธุรกิจสถานที่พักค้างคืน</u> ผู้ขอรับโอนใบอนุญาต <u>ผู้จัดการมรดกหรือทายาท</u> ซึ่งนายทะเบียนไม่อนุญาตตามมาตรา 16 หรือมาตรา 17 หรือผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม <u>หรือผู้ประกอบธุรกิจสถานที่พักค้างคืน</u> ซึ่งนายทะเบียนไม่อนุญาตให้เลิกกิจการ หรือให้เลิกกิจการภายใต้เงื่อนไขและวิธีการอย่างใดตามมาตรา 19 หรือผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นผู้จัดการซึ่งนายทะเบียนไม่ออกใบรับแจ้งเป็นผู้จัดการ <u>ตามมาตรา 22</u> หรือผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม <u>หรือผู้ประกอบธุรกิจสถานที่พักค้างคืน</u> ซึ่งถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตตามมาตรา 33 หรือผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม <u>หรือผู้ประกอบ</u>

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547	ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักค้างคืน พ.ศ.
ให้คณะกรรมการพิจารณาและมีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ตามวรรคหนึ่งภายในสี่สิบห้าวัน นับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์ แล้วแจ้งคำวินิจฉัยพร้อมด้วยเหตุผลเป็นหนังสือไปยังผู้อุทธรณ์และนายทะเบียนคำวินิจฉัย ของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด ในกรณีที่มีการอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียน ในระหว่างที่มีการอุทธรณ์ดังกล่าวให้ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม ผู้จัดการ หรือผู้ขอรับโอนใบอนุญาตตามมาตรา 25 แล้วแต่กรณีดำเนินการต่อไปได้ เว้นแต่การอุทธรณ์ตามคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาต หรือใบรับแจ้งเป็นผู้จัดการเพราะมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 16 (5) หรือ (6) หรือมาตรา 33 (5) หรือ (6) หรือมีพฤติการณ์ตามมาตรา 41 (3) ไม่เป็นการทุเลาการบังคับตามคำสั่งของนายทะเบียน และให้นำความในมาตรา 40 วรรคสี่ หรือมาตรา 32 แล้วแต่กรณี รวมทั้งบทกำหนดโทษที่เกี่ยวข้องมาใช้บังคับโดยอนุโลม	ธุรกิจสถานที่พักค้างคืน หรือผู้จัดการ ซึ่งถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาตหรือใบรับแจ้งเป็นผู้จัดการตามมาตรา 34 มีสิทธิอุทธรณ์ คำสั่งของ นายทะเบียน ต่อ คณะกรรมการรัฐมนตรีภายในสี่สิบห้าวันนับแต่วันที่ ได้รับแจ้งหรือรับทราบคำสั่งของนายทะเบียน ให้คณะกรรมการรัฐมนตรีพิจารณาและมี คำวินิจฉัยอุทธรณ์ตามวรรคหนึ่งภายในสี่สิบห้าวัน นับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์ แล้วแจ้งคำวินิจฉัยพร้อมด้วย เหตุผลเป็นหนังสือไปยังผู้อุทธรณ์และนายทะเบียน คำวินิจฉัยของคณะกรรมการรัฐมนตรีให้เป็นที่สุด ในกรณีที่มีการอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียน ในระหว่างที่มีการอุทธรณ์ดังกล่าวให้ผู้ประกอบธุรกิจ โรงแรม ผู้ประกอบธุรกิจสถานที่พักค้างคืน ผู้จัดการ หรือผู้ขอรับโอนใบอนุญาตตามมาตรา 17 แล้วแต่ กรณีดำเนินการต่อไปได้ เว้นแต่การอุทธรณ์ตาม คำสั่งเพิกถอนใบอนุญาต หรือใบรับแจ้งเป็นผู้จัดการ เพราะมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 8 (5) หรือ (6) หรือมาตรา 24 (5) หรือ (6) หรือมีพฤติการณ์ตาม มาตรา 34 (3) ไม่เป็นการทุเลาการบังคับตามคำสั่ง ของนายทะเบียน และให้นำความในมาตรา 33 วรรคสี่ หรือมาตรา 23 แล้วแต่กรณี รวมทั้งบทกำหนดโทษ ที่เกี่ยวข้องมาใช้บังคับโดยอนุโลม
มาตรา 44 ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมต้องชำระ ค่าธรรมเนียมรายปีตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และอัตรา ที่กำหนดในกฎกระทรวงตลอดเวลาที่ยังประกอบ ธุรกิจ ถ้ามิได้เสียค่าธรรมเนียมภายในเวลาที่กำหนด ให้เสียเงินเพิ่มอีกร้อยละห้าต่อเดือน และถ้ายังไม่ ยินยอมเสียค่าธรรมเนียมโดยไม่มีเหตุอันสมควร ให้นายทะเบียน มีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นหยุดดำเนิน กิจกรรมไว้จนกว่าจะได้เสียค่าธรรมเนียมและเงินเพิ่ม ครบจำนวน และให้นำความในมาตรา 40 วรรคสี่	มาตรา 37 ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมและ ผู้ประกอบธุรกิจสถานที่พักค้างคืนต้องชำระ ค่าธรรมเนียมรายปีตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และอัตรา ที่กำหนดในกฎกระทรวงตลอดเวลาที่ยังประกอบ ธุรกิจ ถ้ามิได้เสียค่าธรรมเนียมภายในเวลาที่กำหนด ให้เสียเงินเพิ่มอีกร้อยละห้าต่อเดือน และถ้ายัง ไม่ยินยอมเสียค่าธรรมเนียมโดยไม่มีเหตุอันสมควร ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นหยุดดำเนิน กิจกรรมไว้จนกว่าจะได้เสียค่าธรรมเนียมและเงินเพิ่ม

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547	ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักค้างคืน พ.ศ.
รวมทั้งบทกำหนดโทษที่เกี่ยวข้องมาใช้บังคับโดยอนุโลม	ครบจำนวน และให้นำความในมาตรา 33 วรรคสี่ รวมทั้งบทกำหนดโทษที่เกี่ยวข้องมาใช้บังคับโดยอนุโลม
	<u>มาตรา 38 บรรดาค่าธรรมเนียมที่ได้รับไว้ตามพระราชบัญญัตินี้ไม่ต้องนำส่งคลังเป็นรายได้แผ่นดิน</u> <u>ค่าธรรมเนียมใบอนุญาต ใบแทนใบอนุญาต การต่ออายุใบอนุญาตและค่าธรรมเนียมประกอบธุรกิจ โรงแรมและสถานที่พักค้างคืน ให้ตกเป็นของท้องถิ่นที่โรงแรมหรือสถานที่พักค้างคืนตั้งอยู่</u>
มาตรา 45 ในการปฏิบัติหน้าที่ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายเป็นหนังสือจากนายทะเบียนมีอำนาจ ดังต่อไปนี้ (1) เข้าไปในโรงแรมในระหว่างเวลาพระอาทิตย์ขึ้นจนถึงพระอาทิตย์ตกเพื่อตรวจสอบใบอนุญาต ทะเบียนผู้พัก บัตรทะเบียนผู้พัก สภาพและลักษณะของโรงแรม หรือตรวจสอบห้องพักที่ว่างหรือส่วนหนึ่งส่วนใดของโรงแรมที่เปิดใช้ร่วมกันหรือเข้าไปในโรงแรมในเวลาทำการเพื่อตรวจสอบจำนวนและประวัติของพนักงานโรงแรม ทั้งนี้ เพื่อควบคุมให้การเป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ (2) มีหนังสือเรียกผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรม ผู้จัดการ หรือเจ้าหน้าที่ของโรงแรมมาให้ถ้อยคำหรือชี้แจงหรือส่งเอกสารหรือหลักฐานที่เกี่ยวข้องมาเพื่อประกอบการพิจารณา	หมวด 4 พนักงานเจ้าหน้าที่ มาตรา 39 ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายเป็นหนังสือจากนายทะเบียนมีอำนาจดังต่อไปนี้ (1) เข้าไปในโรงแรมและสถานที่พักค้างคืนในระหว่างเวลาพระอาทิตย์ขึ้นจนถึงพระอาทิตย์ตกเพื่อตรวจสอบใบอนุญาต ทะเบียนผู้เข้าพัก บัตรทะเบียนผู้เข้าพัก สภาพและลักษณะของโรงแรม หรือตรวจสอบห้องพักที่ว่าง หรือส่วนหนึ่งส่วนใดของโรงแรมหรือสถานที่พักค้างคืนที่เปิดใช้ร่วมกันหรือเข้าไปในโรงแรมและสถานที่พักค้างคืนในเวลาทำการเพื่อตรวจสอบจำนวนและประวัติของพนักงานโรงแรม ทั้งนี้ เพื่อและควบคุมให้การดำเนินการเป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ (2) มีหนังสือเรียกผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรม ผู้ประกอบธุรกิจสถานที่พักค้างคืน ผู้จัดการ ผู้ดูแลสถานที่พักค้างคืน หรือเจ้าหน้าที่ของโรงแรมหรือสถานที่พักค้างคืนมาให้ถ้อยคำ หรือชี้แจงข้อเท็จจริง หรือส่งเอกสารหรือหลักฐานที่เกี่ยวข้อง

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547	ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักค้างคืน พ.ศ.
เมื่อได้เข้าไปและลงมือทำการตรวจสอบตาม (1) แล้ว ถ้ายังดำเนินการไม่เสร็จจะกระทำต่อไปในเวลากลางคืนหรือนอกเวลาทำการของโรงแรมนั้นก็ได้ ทั้งนี้ เฉพาะในกรณีที่มีการตรวจสอบใกล้จะเสร็จสิ้นหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าหากเน้นเข้าในการตรวจสอบจะมีการปกปิดหรือแก้ไขเปลี่ยนแปลงเอกสารหรือหลักฐานไปจากเดิม	มาเพื่อประกอบการพิจารณาหรือตรวจสอบตามพระราชบัญญัตินี้ เมื่อได้เข้าไปและลงมือทำการตรวจสอบตาม (1) แล้ว ถ้ายังดำเนินการไม่แล้วเสร็จจะกระทำต่อไป ในเวลากลางคืนหรือนอกเวลาทำการของโรงแรมหรือสถานที่พักค้างคืนนั้นก็ได้ ทั้งนี้ เฉพาะในกรณีที่มีการตรวจสอบใกล้จะเสร็จสิ้นหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าหากเน้นเข้าในการตรวจสอบจะมีการปกปิดหรือแก้ไขเปลี่ยนแปลงเอกสารหรือหลักฐานไปจากเดิม
มาตรา 46 ในการปฏิบัติหน้าที่ พนักงานเจ้าหน้าที่ต้องแสดงบัตรประจำตัวและหนังสือมอบหมายจากนายทะเบียนแก่บุคคลซึ่งเกี่ยวข้อง บัตรประจำตัวพนักงานเจ้าหน้าที่ ให้เป็นไปตามแบบที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด	มาตรา 40 ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ พนักงานเจ้าหน้าที่ต้องแสดงบัตรประจำตัวและหนังสือมอบหมายจากนายทะเบียนแก่บุคคลที่เกี่ยวข้อง บัตรประจำตัวพนักงานเจ้าหน้าที่ ให้เป็นไปตามแบบที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด
มาตรา 47 ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้กรรมการส่งเสริมและกำกับธุรกิจ โรงแรม นายทะเบียน และพนักงานเจ้าหน้าที่เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา	มาตรา 41 ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้กรรมการส่งเสริมและกำกับธุรกิจโรงแรม ให้นายทะเบียน และพนักงานเจ้าหน้าที่เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา 48 ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดเป็นนิติบุคคล ถ้าการกระทำความผิดของนิติบุคคลนั้นเกิดจากการกระทำการหรืองดเว้นไม่กระทำการอันเป็นหน้าที่ของกรรมการ ผู้จัดการ หรือบุคคลใด ซึ่งรับผิดชอบ ในการประกอบธุรกิจโรงแรมของนิติบุคคลนั้น ผู้นั้นต้องรับโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้นๆ ด้วย	หมวด 5 บทกำหนดโทษ มาตรา 42 ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดเป็นนิติบุคคล ถ้าการกระทำความผิดของนิติบุคคลนั้นเกิดจากการสั่งการหรือกระทำการหรืองดเว้นไม่กระทำการอันเป็นหน้าที่ของกรรมการ ผู้จัดการ หรือบุคคลใด ซึ่งรับผิดชอบในการประกอบธุรกิจโรงแรมของนิติบุคคลนั้น หรือในกรณีที่บุคคลดังกล่าวมีหน้าที่ต้องสั่งการหรือ กระทำการและละเว้นไม่สั่งการหรือไม่กระทำการจนเป็นเหตุให้นิติบุคคลนั้นกระทำความผิด ผู้นั้นต้องรับโทษตามที่บัญญัติไว้

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547	ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักค้างคืน พ.ศ.
	สำหรับความผิดนั้น ๆ ด้วย
มาตรา 50 ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมหรือผู้ขอรับโอนใบอนุญาตตามมาตรา 25 ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา 22 (1) หรือ (2) มาตรา 24 วรรคหนึ่ง หรือมาตรา 30 วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษปรับทางปกครองไม่เกินห้าแสนบาท และปรับอีกวันละไม่เกินสองหมื่นบาทตลอดเวลาที่ยังมิได้ปฏิบัติให้ถูกต้อง	มาตรา 43 ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม ผู้ประกอบธุรกิจสถานที่พักค้างคืน หรือผู้ขอรับโอนใบอนุญาตตามมาตรา 16 หรือมาตรา 17 ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา 14 (1) หรือ (2) มาตรา 16 วรรคหนึ่ง หรือมาตรา 21 วรรคหนึ่ง <u>ต้องระวางโทษปรับทางปกครองไม่เกินห้าแสนบาท และปรับอีกวันละไม่เกินสองหมื่นบาทตลอดระยะเวลาที่ยังมิได้จนกว่าจะปฏิบัติให้ถูกต้อง</u>
มาตรา 51 ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมหรือผู้ขอรับโอนใบอนุญาตตามมาตรา 25 ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 22 (3) ต้องระวางโทษปรับทางปกครองไม่เกินหนึ่งแสนบาท และปรับอีกวันละไม่เกินห้าพันบาท ตลอดเวลาที่ยังมิได้ปฏิบัติให้ถูกต้อง	มาตรา 44 ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม ผู้ประกอบธุรกิจสถานที่พักค้างคืน หรือผู้ขอรับโอน ใบอนุญาตตามมาตรา 16 หรือมาตรา 17 ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 14 (3) <u>ต้องระวางโทษปรับทางปกครองไม่เกินหนึ่งแสนบาท และปรับอีกวันละไม่เกินห้าพันบาท ตลอดระยะเวลาที่ยังมิได้จนกว่าจะปฏิบัติให้ถูกต้อง</u>
มาตรา 52 ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมหรือผู้ขอรับโอนใบอนุญาตตามมาตรา 25 ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา 23 มาตรา 27 วรรคหนึ่ง หรือมาตรา 28 วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษปรับทางปกครองตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงห้าหมื่นบาท	มาตรา 45 ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม ผู้ประกอบธุรกิจสถานที่พักค้างคืน หรือผู้ขอรับโอน ใบอนุญาตตามมาตรา 16 หรือมาตรา 17 ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา 15 มาตรา 19 วรรคหนึ่ง หรือมาตรา 20 วรรคหนึ่ง <u>ต้องระวางโทษปรับทางปกครองไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท</u>
มาตรา 53 ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมหรือผู้ขอรับโอนใบอนุญาตตามมาตรา 25 ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของนายทะเบียนตามมาตรา 27 วรรคสอง มาตรา 28 วรรคสอง มาตรา 40 วรรคสี่ หรือมาตรา 44 ต้องระวางโทษปรับทางปกครองไม่เกินสองแสนบาท และปรับอีกวันละไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทตลอดเวลา	มาตรา 46 ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม ผู้ประกอบธุรกิจสถานที่พักค้างคืน หรือผู้ขอรับโอน ใบอนุญาตตามมาตรา 16 หรือมาตรา 17 ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของนายทะเบียนตามมาตรา 19 วรรคสอง มาตรา 20 วรรคสอง มาตรา 33 วรรคสี่ หรือมาตรา 37 <u>ต้องระวางโทษปรับทางปกครองไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท</u>

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547	ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักค้างคืน พ.ศ.
ที่ยังมิได้ปฏิบัติให้ถูกต้อง	ต้องชำระค่าปรับเป็นพินัยไม่เกินสองแสนบาทและให้ชำระค่าปรับอีกวันละไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท <u>ตลยตลยตลยที่ซัซมิได้จนกว่าจะปฏิบัติให้ถูกต้อง</u>
มาตรา 54 ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม ผู้ขอรับโอนใบอนุญาตตามมาตรา 25 หรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมายเป็นผู้จัดการผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา 32 วรรคหนึ่ง หรือวรรคสอง ต้องระวางโทษปรับทางปกครองตั้งแต่ห้าพันบาทถึงสองหมื่นบาท	มาตรา 47 ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม ผู้ประกอบธุรกิจสถานที่พักค้างคืน หรือผู้ขอรับโอนใบอนุญาตตามมาตรา 16 หรือมาตรา 17 หรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมายเป็นผู้จัดการผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา 23 วรรคหนึ่ง หรือวรรคสอง <u>ตลยตลยตลยที่ซัซมิได้จนกว่าจะปฏิบัติให้ถูกต้อง</u>
มาตรา 55 ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม ผู้ขอรับโอนใบอนุญาตตามมาตรา 25 ผู้จัดการหรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมายหรือแต่งตั้งเป็นผู้จัดการตาม มาตรา 32 ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา 34 (1) (2) (3) (4) (5) หรือ (6) ต้องระวางโทษปรับทางปกครอง ตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงห้าหมื่นบาท และปรับอีกวันละไม่เกินหนึ่งพันบาทตลอดเวลาที่ยังมิได้ปฏิบัติให้ถูกต้อง	มาตรา 48 ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม ผู้ประกอบธุรกิจสถานที่พักค้างคืน หรือผู้ขอรับโอน ใบอนุญาตตามมาตรา 16 หรือมาตรา 17 ผู้จัดการหรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมายหรือแต่งตั้งเป็นผู้จัดการตาม มาตรา 23 ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา 25 (1) (2) (3) (4) (5) หรือ (6) <u>ตลยตลยตลยที่ซัซมิได้จนกว่าจะปฏิบัติให้ถูกต้อง</u>
มาตรา 56 ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม ผู้ขอรับโอนใบอนุญาตตามมาตรา 25 ผู้จัดการหรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมายหรือแต่งตั้งเป็นผู้จัดการตาม มาตรา 32 ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา 34 (10) มาตรา 35 วรรคหนึ่งหรือวรรคสี่ มาตรา 36 มาตรา 37 หรือมาตรา 38 ต้องระวางโทษปรับทางปกครอง ตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท	มาตรา 49 ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม ผู้ประกอบธุรกิจสถานที่พักค้างคืน ผู้ขอรับโอนใบอนุญาตตาม มาตรา 16 หรือมาตรา 17 ผู้จัดการ ผู้ซึ่งได้รับมอบหมายหรือแต่งตั้งเป็นผู้จัดการตาม มาตรา 23 <u>หรือผู้ดูแลสถานที่พักค้างคืนตามมาตรา 31</u> ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา 25 (11) มาตรา 26 หรือมาตรา 28 วรรคหนึ่งหรือวรรคสี่ <u>ตลยตลยตลยที่ซัซมิได้จนกว่าจะปฏิบัติให้ถูกต้อง</u>
มาตรา 57 ผู้จัดการหรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมายหรือแต่งตั้งเป็นผู้จัดการตามมาตรา 32 ผู้ใดไม่ปฏิบัติ	มาตรา 50 ผู้ประกอบธุรกิจสถานที่พักค้างคืน ผู้จัดการผู้ซึ่งได้รับมอบหมายหรือแต่งตั้งเป็นผู้จัดการ

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547	ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักค้างคืน พ.ศ.
ตามมาตรา 35 วรรคสาม ต้องระวางโทษปรับทางปกครองไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท	ตามมาตรา 23 หรือผู้ดูแลสถานที่พักค้างคืนตาม <u>มาตรา 31</u> ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา 28 วรรคสาม <u>ด้อยละของโทษปรับหรืออัตราโทษมีความผิดทางวินัย</u> ต้องชำระค่าปรับเป็นพินัยไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท
มาตรา 58 ผู้จัดการหรือผู้ซึ่งได้มอบหมายหรือแต่งตั้งเป็นผู้จัดการตามมาตรา 32 ผู้ใดปฏิเสธไม่รับบุคคลที่ประสงค์จะเข้าพักในโรงแรมโดยไม่มีเหตุตามมาตรา 39 ต้องระวางโทษปรับทางปกครองตั้งแต่ห้าพันบาทถึงสองหมื่นบาท	มาตรา 51 ผู้จัดการหรือผู้ซึ่งได้มอบหมายหรือแต่งตั้งเป็นผู้จัดการตามมาตรา 23 ผู้ใดปฏิเสธไม่รับบุคคลที่ประสงค์จะเข้าพักในโรงแรมโดยไม่มีเหตุตามมาตรา 27 <u>ด้อยละของโทษปรับหรืออัตราโทษมีความผิดทางวินัยต้องชำระค่าปรับเป็นพินัยตั้งแต่ห้าพันบาทถึงสองหมื่นบาท</u>
มาตรา 59 ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 15 วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และปรับอีกวันละไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืนอยู่	มาตรา 52 ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 7 วรรคหนึ่ง หรือมาตรา 29 วรรคหนึ่ง <u>ด้อยละของโทษปรับหรืออัตราโทษมีความผิดทางวินัยต้องชำระค่าปรับเป็นพินัยไม่เกินหนึ่งแสนบาท และให้ชำระค่าปรับอีกวันละไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืนอยู่จนกว่าจะปฏิบัติให้ถูกต้อง</u>
มาตรา 60 ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 31 วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ	มาตรา 53 ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 22 วรรคหนึ่ง <u>ด้อยละของโทษปรับหรืออัตราโทษมีความผิดทางวินัยต้องชำระค่าปรับเป็นพินัยไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ</u>
มาตรา 61 ผู้ใดแจ้งรายการเท็จลงในบัตรทะเบียนผู้พักหรือทะเบียนผู้พัก หรือขัดขวางหรือไม่อำนวยความสะดวกให้แก่พนักงานเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา 45 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ	มาตรา 54 ผู้ใดแจ้งรายการเท็จลงในบัตรทะเบียนผู้เข้าพักหรือทะเบียนผู้เข้าพัก หรือขัดขวางหรือไม่อำนวยความสะดวกให้แก่พนักงานเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา 39 <u>ด้อยละของโทษปรับหรืออัตราโทษมีความผิดทางวินัยต้องชำระค่าปรับเป็นพินัยไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ</u>
	มาตรา 55 ให้นายทะเบียนหรือผู้ที่นายทะเบียนในแต่ละท้องถิ่นที่โรงแรมหรือสถานที่พักค้างคืนตั้งอยู่มอบหมายมีอำนาจสั่งปรับเป็นพินัย

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547	ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักค้างคืน พ.ศ.
	<u>ตามพระราชบัญญัตินี้</u> <u>การพิจารณากำหนดค่าปรับเป็นพินัยตาม</u> <u>พระราชบัญญัตินี้ ให้คำนึงถึงความร้ายแรงแห่ง</u> <u>พฤติกรรมที่กระทำผิด ขนาดกิจการของผู้ประกอบ</u> <u>ธุรกิจโรงแรมหรือสถานที่พักค้างคืน ขนาดของกิจการ</u> <u>ที่ผู้จัดการหรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมายหรือแต่งตั้งเป็น</u> <u>ผู้จัดการ และที่ผู้ดูแลสถานที่พักค้างคืนมีหน้าที่และ</u> <u>ความรับผิดชอบตามพระราชบัญญัตินี้ และหลักเกณฑ์</u> <u>ที่เกี่ยวข้องตามกฎหมายว่าด้วยการปรับเป็นพินัย</u> <u>ค่าปรับตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ตกเป็น</u> <u>ของท้องถิ่นที่โรงแรมหรือสถานที่พักค้างคืนตั้งอยู่</u>
	บทเฉพาะกาล มาตรา 56 ให้ผู้ได้รับใบอนุญาตประกอบ ธุรกิจโรงแรมอยู่ก่อนหน้าวันที่พระราชบัญญัตินี้ ใช้บังคับสามารถดำเนินการต่อไปได้ ทั้งนี้ เฉพาะ ในส่วนขงสิทธิและหน้าที่ของผู้ประกอบธุรกิจของ ผู้รับใบอนุญาต ให้ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่ง พระราชบัญญัตินี้แทน มาตรา 57 ผู้ใดประกอบธุรกิจโรงแรม โดยไม่ได้รับใบอนุญาตอยู่ก่อน หรือในวันที่ พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ถ้าประสงค์จะประกอบ ธุรกิจโรงแรมต่อไป ต้องยื่นคำขอรับใบอนุญาตต่อ นายทะเบียนภายในหนึ่งปี เมื่อได้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตแล้ว ให้นายทะเบียนรับคำขอดังกล่าวเพื่อดำเนินการ ต่อไปตามพระราชบัญญัตินี้ และให้ผู้ขึ้นประกอบ ธุรกิจโรงแรมต่อไปได้จนกว่าจะได้รับแจ้งการไม่ อนุญาตจากนายทะเบียน มาตรา 58 บรรดากฎกระทรวง ประกาศ หรือคำสั่งที่ออกตามพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547	ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักค้างคืน พ.ศ.
	ให้ยังคงใช้บังคับได้ต่อไปเพี่ยงเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัตินี้ จนกว่าจะมีกฎกระทรวงหรือประกาศตามพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับแทน ซึ่งต้องไม่เกินหนึ่งปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ
อัตราค่าธรรมเนียม 1. ใบอนุญาต ฉบับละ 50,000 บาท 2. ใบแทนใบอนุญาต ฉบับละ 200 บาท 3. การต่ออายุใบอนุญาตครั้งละกึ่งหนึ่งของค่าธรรมเนียมใบอนุญาตประเภทนั้นๆ แต่ละฉบับ 4. ค่าธรรมเนียมประกอบธุรกิจโรงแรม ปีละ 80 บาทต่อห้อง โดยให้คิดค่าธรรมเนียมตามจำนวนห้องพักของโรงแรม ในการออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียม จะกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมให้แตกต่างกัน โดยคำนึงถึงขนาด ลักษณะ หรือประเภทของ โรงแรมก็ได้	อัตราค่าธรรมเนียม 1. การประกอบธุรกิจโรงแรม (ก) ใบอนุญาต ฉบับละ 50,000 บาท (ข) ใบแทนใบอนุญาต ฉบับละ 200 บาท (ค) การต่ออายุใบอนุญาตครั้งละกึ่งหนึ่งของค่าธรรมเนียมใบอนุญาตประเภทนั้น ๆ แต่ละฉบับ (ง) ค่าธรรมเนียมประกอบธุรกิจโรงแรม ปีละ 80 บาทต่อห้อง โดยให้คิดค่าธรรมเนียมตามจำนวนห้องพักของโรงแรม 2. การประกอบธุรกิจสถานที่พักค้างคืน (ก) ใบอนุญาต ฉบับละ 25,000 บาท (ข) ใบแทนใบอนุญาต ฉบับละ 100 บาท (ค) การต่ออายุใบอนุญาตครั้งละกึ่งหนึ่งของค่าธรรมเนียมใบอนุญาตประเภทนั้น ๆ แต่ละฉบับ (ง) ค่าธรรมเนียมประกอบธุรกิจสถานที่พักค้างคืน ปีละ 40 บาทต่อห้อง โดยให้คิดค่าธรรมเนียมตามจำนวนห้องพักของสถานที่พักค้างคืน ในการออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียม จะกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมให้แตกต่างกัน โดยคำนึงถึงขนาด ลักษณะ หรือประเภทของ โรงแรมและสถานที่พักค้างคืนก็ได้

3. ผู้เกี่ยวข้องที่ได้รับหรืออาจได้รับผลกระทบจากร่างพระราชบัญญัติ

3.1 ผู้ที่เกี่ยวข้องโดยตรง

- (1) กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา
- (2) กระทรวงมหาดไทย

3.2 ผู้เกี่ยวข้องโดยอ้อม

- (1) กรมการปกครอง
- (2) กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น
- (3) กรุงเทพมหานคร
- (4) เมืองพัทยา
- (5) การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
- (6) สมาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
- (7) สมาคมนักนิบาตเทศบาลแห่งประเทศไทย
- (8) สมาคมองค์การบริหารส่วนตำบลแห่งประเทศไทย
- (9) สมาคมโรงแรมไทย
- (10) สมาคมธุรกิจท่องเที่ยวภายในประเทศ (สทน.)
- (11) มูลนิธิมาตรฐานโรงแรมไทย

3.3 ผู้เกี่ยวข้องทั่วไป

- ประชาชน

4. ประเด็นเพื่อรับฟังความคิดเห็น

(1) ทานเห็นด้วยหรือไม่ อย่างไร กับการกำหนดให้ “สถานที่พักค้างคืน” หมายถึงห้องพัก บ้านพัก เกสต์เฮาส์และอาคารหรือสถานที่อื่นใด ที่ประกอบด้วยห้องพักตั้งแต่หนึ่งห้อง แต่ไม่เกินยี่สิบเก้าห้อง และพักอาศัยได้ไม่เกินห้าสิบแปดคน เพื่อให้บริการที่พักชั่วคราวแก่คนเดินทางหรือบุคคลอื่นโดยมีค่าตอบแทน ซึ่งบริการภายในทำโดยเจ้าของสถานที่พักหรือผู้ดูแล และให้หมายความรวมถึงโฮสเทล สถานที่พักกลางแจ้ง โฮมสเตย์ และสถานที่พักในลักษณะอื่นที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

(2) ทานเห็นด้วยหรือไม่ อย่างไร กับการกำหนดให้มีการแยกประเภทการประกอบธุรกิจสถานที่พักค้างคืนออกจากการประกอบธุรกิจโรงแรม

(3) ทานเห็นด้วยหรือไม่ อย่างไร กับการกำหนดให้การอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรมและสถานที่พักค้างคืนเป็นอำนาจของท้องถิ่น คือ กรุงเทพมหานคร เมืองพัทยา เทศบาล และองค์การบริหารส่วนตำบล และให้ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร นายกเมืองพัทยา นายกเทศมนตรี และนายกองค์การบริหารส่วนตำบล เป็นนายทะเบียนเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

(4) ทานเห็นด้วยหรือไม่ อย่างไร กับการกำหนดให้ค่าธรรมเนียมที่ได้รับไว้ตามพระราชบัญญัตินี้ ไม่ต้องนำส่งคลังเป็นรายได้แผ่นดิน โดยให้ค่าธรรมเนียมใบอนุญาต ใบแทนใบอนุญาต การต่ออายุใบอนุญาต

ค่าปรับ และค่าธรรมเนียมการประกอบธุรกิจโรงแรมและสถานที่พักค้างคืนตกเป็นของท้องถิ่นที่โรงแรมหรือสถานที่พักค้างคืนนั้นตั้งอยู่

(5) ท่านเห็นด้วยหรือไม่ อย่างไร กับการกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมการประกอบธุรกิจโรงแรมและการประกอบธุรกิจสถานที่พักค้างคืนตามแนบท้ายร่างพระราชบัญญัตินี้

(6) ท่านเห็นว่าการประกอบธุรกิจโรงแรมตามพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 มีปัญหาหรือไม่ อย่างไร และการเสนอร่างพระราชบัญญัตินี้ จะแก้ปัญหาได้หรือไม่ เพียงใด

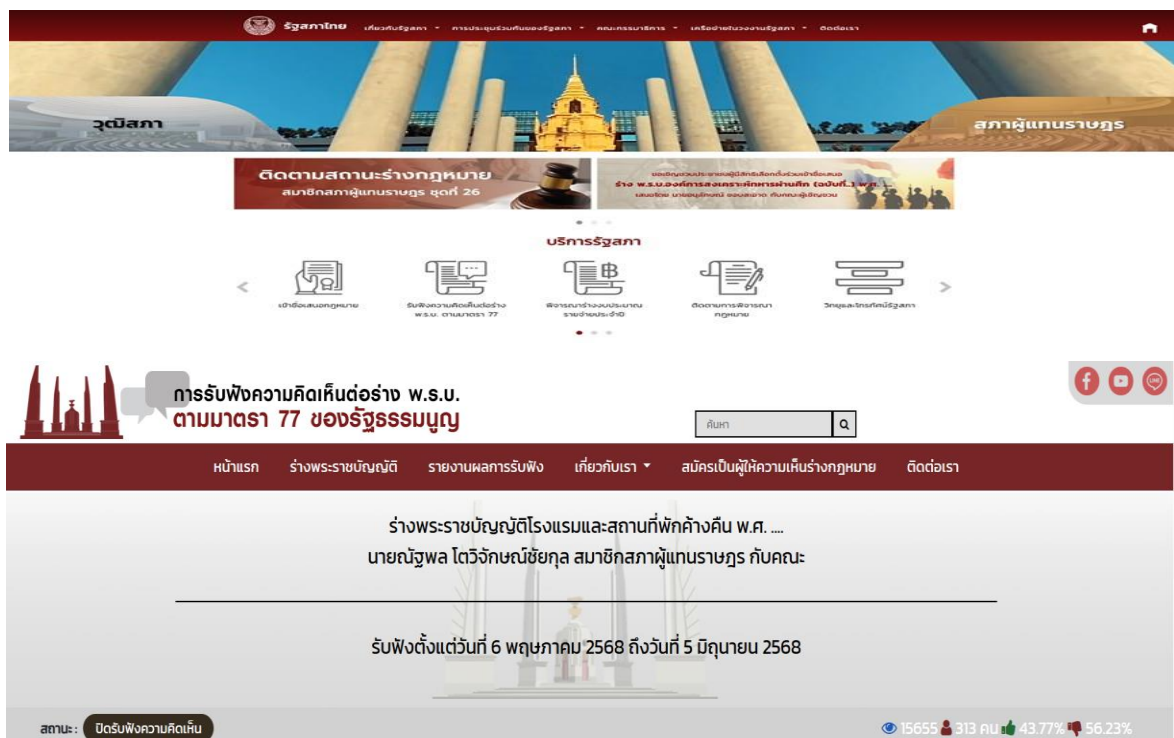
(7) ข้อคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะอื่น ๆ (ถ้ามี)

5. ระยะเวลาและวิธีการการรับฟังความคิดเห็น

5.1 กรอบระยะเวลาดำเนินการสำหรับการจัดให้มีการรับฟังความคิดเห็นและวิเคราะห์ผลกระทบ ดังนี้ (1) การรับฟังความคิดเห็นในระบบเทคโนโลยีสารสนเทศของรัฐสภา จำนวน 30 วันทำการ นับตั้งแต่วันที่ 6 พฤษภาคม 2568 ถึงวันที่ 5 มิถุนายน 2568 (2) การรับฟังความคิดเห็นด้วยวิธีอื่นและจัดทำรายงานวิเคราะห์ผลกระทบจะเกิดขึ้นกับร่างกฎหมาย จำนวน 75 วันทำการ นับตั้งแต่วันที่ 6 มิถุนายน 2568 ถึงวันที่ 25 สิงหาคม 2568

5.2 วิธีการรับฟังความคิดเห็น

(1) ผ่านระบบเทคโนโลยีสารสนเทศของรัฐสภาและส่งประเด็นไปรับฟังความคิดเห็นจากผู้ได้รับผลกระทบโดยตรง

- ระยะเวลาในการรับฟังความคิดเห็น ตั้งแต่ 6 พฤษภาคม 2568 ถึงวันที่ 5 มิถุนายน 2568

(1.2) ผ่านระบบเทคโนโลยีสารสนเทศของรัฐสภา www.parliament.go.th

(1.3) ส่งประเด็นไปรับฟังความคิดเห็นกับผู้ที่เกี่ยวข้องกับร่างกฎหมาย ประกอบด้วย

- 1) กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา
- 2) กระทรวงมหาดไทย
- 3) กรมการปกครอง
- 4) กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น
- 5) กรุงเทพมหานคร
- 6) เมืองพัทยา
- 7) การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
- 8) สมาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
- 9) สมาคมสันนิบาตเทศบาลแห่งประเทศไทย
- 10) สมาคมองค์การบริหารส่วนตำบลแห่งประเทศไทย
- 11) สมาคมโรงแรมไทย
- 12) สมาคมธุรกิจท่องเที่ยวภายในประเทศ (สทน.)
- 13) มูลนิธิมาตรฐานโรงแรมไทย

(2) การรับฟังความคิดเห็นด้วยวิธีอื่น

- 1) การจัดประชุมสัมมนารับฟังความคิดเห็นร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักค้างคืน พ.ศ. จากผู้เกี่ยวข้องหรือผู้ได้รับผลกระทบจากร่างพระราชบัญญัติ จำนวน 2 ครั้ง ดังนี้
ครั้งที่ 1 วันจันทร์ที่ 9 มิถุนายน 2568 ณ โรงแรมลองบีช อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี
ครั้งที่ 2 วันจันทร์ที่ 23 มิถุนายน 2568 ณ โรงแรมราชศุภมิตร(R.S.Hotel) อำเภอเมือง จังหวัดกาญจนบุรี
- 2) การรับฟังความคิดเห็นจากการประชุมคณะอนุกรรมการพิจารณาการศึกษาแนวทางและกลไกการส่งเสริมผู้ประกอบการ SMEs ในคณะกรรมการการพาณิชย์และการอุตสาหกรรม วุฒิสภา วันพุธที่ 9 กรกฎาคม 2568 ณ ห้องประชุมกรรมการ CA 337 อาคารรัฐสภา

6. สรุปผลการรับฟังความคิดเห็น

6.1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ร่วมแสดงความคิดเห็น

(1) จากระบบเทคโนโลยีสารสนเทศของรัฐสภา www.parliament.go.th โดยมีผู้เข้าชมจำนวน 19,915 ราย และมีผู้เข้าร่วมแสดงความคิดเห็น จำนวน 316 ราย ซึ่งข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามแบ่งเป็น เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และความเกี่ยวข้องกับร่างพระราชบัญญัติ ดังนี้

- เพศ เพศชาย จำนวน 162 คน เพศหญิง จำนวน 145 คน ไม่ระบุ จำนวน 9 ชายคน

- อายุ Baby Boomer (เกิดก่อน พ.ศ. 2508) จำนวน 68 คน Generation X (เกิดระหว่าง พ.ศ. 2508-2522) จำนวน 98 คน Generation Y (เกิดระหว่าง พ.ศ. 2523-2540) จำนวน 120 คน และ Generation Z (เกิดตั้งแต่ พ.ศ. 2541-2565) จำนวน 30 คน

- ระดับการศึกษา ประถมศึกษาหรือต่ำกว่า จำนวน 35 คน, มัธยมศึกษา/ปวช./ปวส. จำนวน 74 คน ปริญญาตรี จำนวน 41 คน และสูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 66 คน

- อาชีพ รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ จำนวน 31 คน ข้าราชการบำนาญ จำนวน 8 คน ค้าขาย/ทำธุรกิจส่วนตัว จำนวน 112 คน เกษตรกร จำนวน 5 คน รับจ้าง จำนวน 62 คน นักเรียน/นักศึกษา จำนวน 10 คน และอื่น ๆ จำนวน 88 คน (ได้แก่ แม่บ้าน เกษียณอายุ อาชีพอิสระ ผู้สื่อข่าว ข้าราชการการเมือง พนักงานบริษัทเอกชน นักกฎหมาย ตกลงงาน วางงาน)

- ความเกี่ยวข้องกับร่างพระราชบัญญัติ กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา จำนวน 3 คน กระทรวงมหาดไทย จำนวน 1 คน กรุงเทพมหานคร จำนวน 1 คน เมืองพัทยา จำนวน 1 คน การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย จำนวน 3 คน สมาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย จำนวน 1 คน สมาคมโรงแรมไทย จำนวน 5 คน สมาคมการบริหารโรงแรมไทย จำนวน 1 คน ประชาชน จำนวน 300 คน

(2) จากการส่งประเด็นไปรับฟังความคิดเห็นกับผู้ที่เกี่ยวข้องโดยตรง ซึ่งมีหน่วยงานที่แสดงความคิดเห็นต่อร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ จำนวน 5 หน่วยงาน ได้แก่

1. สมาคมโรงแรมไทย
2. การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
3. กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น
4. กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา
5. กระทรวงมหาดไทย

(3) จากการรับฟังความคิดเห็นด้วยวิธีอื่น โดยการจัดประชุมสัมมนารับฟังความคิดเห็นร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักค้างคืน พ.ศ. จากผู้เกี่ยวข้องหรือผู้ได้รับผลกระทบจากร่างพระราชบัญญัติที่จังหวัดเพชรบุรี และจังหวัดกาญจนบุรี จำนวน 2 ครั้ง มีผู้เข้าร่วมประชุมสัมมนาเพื่อรับฟังความคิดเห็นประมาณ 190 คน และโดยการรับฟังความคิดเห็นจากคณะกรรมการพิจารณาศึกษาแนวทางและกลไกการส่งเสริมผู้ประกอบการ SMEs ในคณะกรรมการการพาณิชย์และการอุตสาหกรรม วุฒิสภา

6.2 ผลการรับฟังความคิดเห็น ผลการรับฟังผ่านระบบเทคโนโลยีสารสนเทศของรัฐสภา www.parliament.go.th จากการส่งประเด็นไปรับฟังความคิดเห็นกับผู้ที่เกี่ยวข้องโดยตรง และจากการรับฟังความคิดเห็นด้วยวิธีอื่น สรุปได้ดังนี้

1. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ อย่างไร กับการกำหนดให้ “สถานที่พักค้างคืน” หมายถึงห้องพัก บ้านพัก เกสต์เฮาส์และอาคารหรือสถานที่อื่นใด ที่ประกอบด้วยห้องพักตั้งแต่หนึ่งห้อง แต่ไม่เกินยี่สิบเก้าห้องและพักอาศัยได้ไม่เกินห้าสิบแปดคน เพื่อให้บริการที่พักชั่วคราวแก่คนเดินทางหรือบุคคลอื่นโดยมีค่าตอบแทน ซึ่งบริการภายในทำโดยเจ้าของสถานที่พักหรือผู้ดูแล และให้หมายรวมถึงโฮสเทล

สถานที่พักกลางแจ้ง โฮมสเตย์ และสถานที่พักในลักษณะอื่นที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด” มีผู้แสดงความคิดเห็น ดังนี้

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
- เนื่องจากในปัจจุบัน โครงสร้างด้านเศรษฐกิจ สังคมมีการเปลี่ยนแปลงไปทำให้เกิดรูปแบบ การให้บริการฯ ของธุรกิจที่พักโรงแรม ที่หลากหลาย มากยิ่งขึ้นการปรับปรุงกฎหมายให้ครอบคลุมถือว่าเป็นสิ่งที่สมควรอย่างยิ่ง - ให้สิทธิการเข้าถึงใบอนุญาตได้มากขึ้น ผู้ประกอบการขนาดเล็กสามารถเข้าถึงได้ง่าย - จะได้เอาโรงแรมที่ไม่มีใบอนุญาตเข้าระบบ ช่วยประชาชนมีรายได้และเสียภาษีถูกต้องให้กับ รัฐบาล - ที่พักของเราควรจะใช้มันเพื่อทำมาหากิน เลี้ยงครอบครัวได้โดยอิสระเสรี ใช้บ้านที่พักอาศัย ทำธุรกิจไปในตัวไม่ต้องเดินทาง ถึงจะเป็นเพียงแค่ว่า ประชาชนตัวเล็กๆ แต่เราก็สามารถเป็นเจ้าของธุรกิจได้ - เพราะรายได้จากการท่องเที่ยวไม่ควร เข้าทำได้แต่รายได้ใหญ่ รายย่อยที่ดีควรจะได้ทำธุรกิจ ตรงนี้บ้าง ประชาชนธรรมดาจะได้ทำรายได้แบบ ถูกกฎหมายด้วย เป็นการกระจายรายได้ ลดการผูกขาด ทางการค้า - เพราะทำให้มีการแบ่งแยกการดำเนิน กิจกรรมที่ชัดเจน และสามารถควบคุมดูแลโดยภาครัฐ ได้ชัดเจนมากขึ้น เหมาะกับที่พักขนาดเล็ก ช่วยส่งเสริมธุรกิจท้องถิ่นและการท่องเที่ยวโดยไม่ต้อง ใช้กฎหมายโรงแรมเต็มรูปแบบ - เป็นการสนับสนุนธุรกิจชุมชน การท่องเที่ยว ท้องถิ่น และสร้างรายได้ให้กับประชาชนในพื้นที่ โดยไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดของโรงแรม ขนาดใหญ่ทั้งหมด - มีทางเลือกสำหรับผู้บริโภคหลากหลาย ให้โอกาสธุรกิจรายเล็ก และให้หมายรวมถึงบ้าน	- กฎหมายเดิมดีอยู่แล้ว - ไม่สอดคล้องกับการพัฒนาด้านการท่องเที่ยว โดยเฉพาะในยุคเศรษฐกิจแบ่งปัน (Sharing Economy) ที่มีรูปแบบที่พักใหม่ ๆ เช่น Airbnb หรือที่พักรวมบ้าน ซึ่งไม่ได้อยู่ภายใต้รูปแบบ “เจ้าของหรือผู้ดูแล บริการเอง” ตามนิยาม - อาจทำการระบุชัดเจนได้ยาก และเกิดการร้องเรียนโดยไม่จำเป็น - คู่มือเป็นธรรมกับเจ้าของกิจการขนาดใหญ่ ร่างกฎหมายที่กำลังนำเสนอ ซึ่งถอดแบบมาจาก กฎกระทรวงปี 2561 ยังขาดหลักเหตุผลรองรับ อันน่าเชื่อถือ เช่นจะต้องให้สถานที่พักมีจำนวน ผู้เข้าพักไม่เกิน 58 คน ต่อหนึ่งอาคารโดยมิได้แสดง การคำนวณตามหลักวิศวกรรมที่ระบุถึงความปลอดภัย ของจำนวนผู้พักอาศัยที่ส่งผลต่อความปลอดภัย - กิจการขนาด 29 ห้องควรใช้หลักเกณฑ์ ตามกฎหมายโรงแรม ส่วนโฮมสเตย์เป็นรายได้ของ ชาวบ้านเล็กๆ น้อย ๆ ควรมีกฎหมายแยกเฉพาะ (เว็บไซต์) - การกำหนดสถานที่พักค้างคืนโดยระบุ หลักเกณฑ์ให้มีจำนวนห้องพักไม่เกิน 29 ห้อง และพักอาศัยได้ไม่เกิน 58 คน สมาคมโรงแรมไทย มีความเห็นว่าสถานที่ค้างคืนควรมีจำกัดจำนวน ห้องพักไม่เกิน 8 ห้อง และพักอาศัยได้ไม่เกิน 30 คน ตามกฎกระทรวงกำหนดประเภทและหลักเกณฑ์ การประกอบธุรกิจโรงแรม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2566 ออกตามความในพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 เนื่องจากอาคารประเภทโรงแรมเป็นอาคารที่ผู้ใช้ อาคารไม่มีความคุ้นชินกับแผนผังอาคารและระบบ ความปลอดภัยต่างๆ ทำให้เกิดความเสี่ยงด้าน

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
ในหมู่บ้านที่มีนิติ - มีความชัดเจนในนิยาม การระบุจำนวน ห้องพัก (1-29 ห้อง) และจำนวนผู้เข้าพักไม่เกิน 58 คน ช่วยให้แยกประเภทกับโรงแรมขนาดใหญ่หรือกิจการอื่นได้ง่ายขึ้นเป็นประโยชน์ต่อการบังคับใช้กฎหมายและการจัดระเบียบ น่าจะยืดหยุ่นและครอบคลุม <i>(เว็บไซต์)</i>	ความปลอดภัยและไม่ควรให้มีอาคารที่ดัดแปลง อาคารผิดกฎหมาย สมควรให้อาคารที่มีห้องพักเกิน 8 ห้อง ต้องใช้หลักเกณฑ์ควบคุมอาคารอย่างเข้มงวด เพื่อความปลอดภัยแก่ผู้ใช้อาคาร จึงจำเป็นต้องเข้าเงื่อนไขในกฎกระทรวงกำหนดลักษณะและระบบ ความปลอดภัยของอาคารที่ใช้ประกอบธุรกิจโรงแรม พ.ศ. 2566 และเกณฑ์อาคารสาธารณะตามกฎหมายกระทรวง ฉบับที่ 55 ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคารอย่างเคร่งครัด <i>(สมาคมโรงแรมไทย)</i> - เนื่องจากมาตรา 4 กำหนดให้สถานที่พัก ค้างคืน หมายความว่า ห้องพัก บ้านพัก เกสต์เฮาส์ และอาคารหรือสถานที่อื่นใด ที่ประกอบด้วยห้องพัก ตั้งแต่หนึ่งห้อง แต่ไม่เกินยี่สิบเก้าห้องและพักอาศัย ได้ไม่เกินห้าสิบแปดคน เพื่อให้บริการที่พักชั่วคราว แก่คนเดินทาง หรือบุคคลอื่นโดยมีค่าตอบแทน ซึ่ง บริการภายในทำโดยเจ้าของสถานที่พักหรือผู้ดูแล และให้หมายความรวมถึง โฮสเทล สถานที่พัก กลางแจ้ง โฮมสเตย์ และสถานที่พักในลักษณะอื่นที่ รัฐมนตรีประกาศกำหนด นิยามความหมายข้างต้น ยังมีความหมายไม่ชัดเจนว่า การประกอบกิจการ ลักษณะใดจะถือเป็นการกระทำโดยเจ้าของสถานที่ พักหรือผู้ดูแล อีกทั้ง การกำหนดให้ห้องพัก บ้านพัก เกสต์เฮาส์ และอาคารหรือสถานที่อื่นใดเป็นสถานที่ พักค้างคืนที่ต้องขออนุญาตต่อนายทะเบียน อาจ ส่งผลกระทบกับผู้ประกอบการที่มีห้องพักไม่เกิน แปดห้อง และมีผู้พักไม่เกินสามสิบคน ตาม กฎกระทรวงกำหนดประเภทและหลักเกณฑ์การ ประกอบธุรกิจ โรงแรม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2566 ซึ่ง ภาครัฐต้องการส่งเสริมให้มีการนำห้องพักมาหา รายได้เสริมอันเป็นการ กระตุ้นเศรษฐกิจฐานราก และยังมีความเหมาะสมกับระบบการแจ้งการ ประกอบกิจการให้นายทะเบียนทราบ แทนการ

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
	ขอรับใบอนุญาต จึงควรกำหนดนิยามความหมายให้สอดคล้องกับกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องด้วย (กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น) - กับการกำหนดความหมายของ “สถานที่พักค้างคืน” ให้มีห้องพักจำนวนตั้งแต่หนึ่งห้อง แต่ไม่เกินยี่สิบเก้าห้องและพักไม่เกินห้าสิบแปดคน เนื่องจากข้อกำหนดดังกล่าวมีขอบเขตครอบคลุมที่พักหลากหลายประเภทในปัจจุบันซึ่งมีลักษณะและมาตรฐานที่แตกต่างกัน อีกทั้งร่างนิยามดังกล่าวยังขาดแนวทางหรือหลักเกณฑ์ที่ชัดเจนในการควบคุมคุณภาพในการบริการ ความปลอดภัย และสุขอนามัยของสถานที่พักเหล่านี้ ซึ่งอาจกระทบต่อสิทธิของผู้บริโภคและมาตรฐาน ภาพลักษณ์การท่องเที่ยวโดยรวมของประเทศในระยะยาว (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา) - กระทรวงมหาดไทยไม่เห็นพ้องด้วย โดยมีประเด็น ดังนี้ 1. องค์ประกอบของ “สถานที่พักค้างคืน” ตามที่เสนอ ประกอบด้วย 1) สถานที่ที่มีห้องพักตั้งแต่ 1 ห้อง แต่ไม่เกิน 29 ห้อง 2) พักอาศัยได้ไม่เกิน 58 คน และ 3) ซึ่งบริการภายในทำโดยเจ้าของสถานที่พักหรือผู้ดูแล เมื่อพิจารณาตามองค์ประกอบดังกล่าวแล้วเห็นว่าการกำหนดบทนิยามดังกล่าว ยังมีข้อคลุมเครือว่าการประกอบกิจการลักษณะใดถือเป็นการทำโดยเจ้าของสถานที่พักหรือผู้ดูแลซึ่งจะถือเป็นสถานที่พักประเภท “สถานที่พักค้างคืน” 2. การกำหนดที่พักทุกรูปแบบไว้ในบทนิยาม “สถานที่พักค้างคืน” เช่น ห้องพัก บ้านพัก เกสต์เฮาส์ โฮสเทล สถานที่พักกลางแจ้ง โฮมสเตย์ เป็นต้น และต้องขอรับใบอนุญาตต่อนายทะเบียนจะส่งผลให้เกิดภาระเพิ่มขึ้นสำหรับผู้ประกอบการบาง

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
	ราย โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ประกอบการที่มีห้องพักจำนวนไม่เกิน 4 ห้อง และมีผู้พักไม่เกิน 30 คน ซึ่งเป็นกลุ่มผู้ประกอบการที่ภาครัฐได้เล็งเห็นว่ากลุ่มผู้ประกอบการดังกล่าวเป็นผู้ที่ภาครัฐต้องการส่งเสริมให้มีการนำห้องพักมาหารายได้เสริมอันเป็นการกระตุ้นเศรษฐกิจฐานรากและเป็นจำนวนห้องที่มีความเหมาะสมให้ใช้ระบบการแจ้งการประกอบกิจการให้นายทะเบียนทราบแทนการขอรับใบอนุญาต ซึ่งหากร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวไม่มีการคัดกรองประเภทที่พักและรูปแบบหลักเกณฑ์การพิจารณาที่เหมาะสมจะทำให้ที่พักบางรูปแบบขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจได้ยากยิ่งขึ้น ซึ่งส่งผลให้ผู้ประกอบการบางรายอาจหลีกเลี่ยงการขอรับใบอนุญาตฯ (กระทรวงมหาดไทย) - มีกฎกระทรวงเกี่ยวกับที่พักอาศัยค้างคืนขนาด 8 ห้อง และไม่เกิน 30 คน ตามพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 อยู่แล้ว เพื่อเปิดโอกาสให้ประชาชนทำห้องพักขนาดเล็กในสถานที่ท่องเที่ยวในชุมชนเพื่อหารายได้ในครอบครัว แต่ตามร่างพระราชบัญญัตินี้ได้ขยายเป็น 29 ห้อง และไม่เกิน 58 คนนั้น คิดว่ามันมีขนาดใหญ่เกินไปที่ใกล้เคียงกับขนาดที่พักประเภทโรงแรมที่จะต้องมีการเกณฑ์รองรับให้ครอบคลุมในเรื่องต่าง ๆ ในการให้บริการ การเปิดเป็นสถานที่พักค้างคือนั้นจะได้รับเงื่อนไขเป็นที่พักขนาดเล็กที่ไม่ต้องมีกฎเกณฑ์อะไรมาก ถ้าอนุญาตให้เปิดได้ภายใต้จำนวนห้องขนาดนี้ก็จะกระทบต่อผู้ประกอบการกิจการโรงแรม (การจัดประชุมสัมมนา รับฟังความคิดเห็นที่จังหวัดเพชรบุรี)

ข้อเสนอแนะและข้อคิดเห็นเพิ่มเติม

(1) อียากราบข้อมูลการกำหนดให้สถานที่พักค้างคืน ที่กำหนดจำนวนให้สถานพำนักที่ไม่เกิน 29 ห้องนี้ นั้น จำนวนห้องพักนี้กำหนดจากข้อมูลส่วนใด และจะมีสถานพำนักที่จะได้ประโยชน์จากร่างพระราชบัญญัตินี้ เป็นจำนวนเท่าใด หากต้องการเอาที่พัก ที่เป็นบ้าน คอนโด มาทำอาจจะให้มีข้อตกลงกับทางส่วนกลางเช่น ห้องไหนทำรายอาทิตย์หรือ รายวัน ให้จ่ายค่าส่วนกลางมากขึ้นกว่าปกติ จะได้นำเงินมาพัฒนาส่วนกลาง *(เว็บไซต์)*

(2) ต้องแยกขนาดเล็กขนาดใหญ่ด้วย 29 ห้องต่อดึกถือว่าอยู่ในระดับที่พักขนาดใหญ่ปานกลาง จะต้องมาดูกฎหมายก่อสร้างกับมาตรการความปลอดภัยอีกที แต่ถ้ากฎระเบียบทุกอย่างเหมือนกันหมด ตั้งแต่ 1 ห้อง ถึง 29 ห้อง อาจจะเกิดความไม่เท่าเทียมกับบ้านพักที่มีห้องนอนจำนวนน้อย *(เว็บไซต์)*

(3) ไม่ควรตัดคำนิยาม ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมออก ควรระบุยกเว้นบ้านจัดสรร คอนโด อพาร์ทเมนต์ หอพัก หรือกิจการอื่นใดในลักษณะเข้าพักอาศัยรวมที่เป็นให้เข้าเป็นรายเดือน ต้องไม่เข้าข่ายในร่างพระราชบัญญัตินี้ *(เว็บไซต์)*

(4) ต้องคำนึงถึงในการเกิดอุบัติเหตุเช่นไฟไหม้ จำนวน 1-29 ห้อง กว้างเกินไป ถ้าจะบังคับกฎหมายในเรื่องความปลอดภัยควรนำเรื่องของธุรกิจในมุมมองของประชาชนมาคิดด้วย ถ้ามี 1 ห้อง ประชาชนที่เริ่มธุรกิจจะไม่สามารถทำได้เลย ทั้งที่ความปลอดภัยของคนแค่ 1 คนเทียบกับ 58 คน ไม่ควรจะเป็นมาตรฐานเดียวกัน *(เว็บไซต์)*

(5) เนื่องจากการทำที่พักขนาดนั้นในจำนวนเยอะจะต้องมีมาตรการความปลอดภัยที่มากกว่านี้ จากที่ไปอ่านมามันควบคุมดูแลยาก อีกทั้งถ้าเราซื้อหมู่บ้านแล้วให้นิติโครงการอนุญาตแบบนี้ชาวต่างชาติไม่เข้ามาทำกันเยอะเลยหรือนำให้ลดปริมาณจำนวนการอนุญาตให้ลดลง *(เว็บไซต์)*

(6) ระบุจำนวนผู้เข้าพักต่อหนึ่งห้องให้ชัดเจนจะดีกว่านี้ เกิดมีคนหัวใสจองหนึ่งห้องแต่เข้าพักมากกว่า 30 คนมันจะวุ่นวายในภายหลัง *(เว็บไซต์)*

(7) สมาคมโรงแรมไทยจะเห็นด้วยกับการกำหนดให้มีการแยกประเภทการประกอบธุรกิจ สถานที่พักค้างคืนจากการประกอบธุรกิจโรงแรม ก็ต่อเมื่อมีการจำกัดจำนวนห้องพักที่ไม่เกิน 8 ห้อง และพักอาศัยได้ไม่เกิน 30 คน ตามรูปแบบเดิมที่อนุญาตให้ทำได้ในปัจจุบัน *(สมาคมโรงแรมไทย)*

(8) ควรกำหนดนิยามคำว่า “ผู้ดูแล” ให้ชัดเจนเช่นเดียวกับคำว่า “ผู้จัดการ” ว่าผู้ดูแลจะต้องได้รับใบอนุญาตเช่นเดียวกับผู้จัดการหรือไม่ และกำหนดหลักเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องสำหรับผู้ดูแลเพิ่มเติมให้ชัดเจน *(การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย)*

(9) การให้บริการสถานที่พักค้างคืนในปัจจุบันสามารถทำได้อยู่แล้วเพราะมีกฎกระทรวงกำหนดประเภทและหลักเกณฑ์การประกอบธุรกิจโรงแรม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2566 ออกตามมาตรา 4 มาตรา 5 และมาตรา 13 แห่งพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 ให้สถานที่พักที่มีจำนวนห้องพักในอาคารเดียวกันหรือหลายอาคารรวมกันแล้วแต่กรณี โดยมีห้องพักรวมกันไม่เกินแปดห้อง และรองรับผู้พักรวมกันได้ไม่เกินสามสิบคน ที่จัดตั้งขึ้นเพื่อให้บริการที่พักชั่วคราวสำหรับคนเดินทางหรือบุคคลอื่นใดโดยมีค่าตอบแทน ที่พนักงานเจ้าหน้าที่ได้ตรวจสอบและออกหนังสือรับแจ้งให้ไม่เป็นโรงแรม ซึ่งผู้ใดประสงค์จะใช้สถานที่เพื่อให้บริการ

ให้แก่นายทะเบียนทราบตามแบบและวิธีการที่รัฐกำหนด และเมื่อนายทะเบียนเข้าตรวจสอบสถานที่ดังกล่าวแล้วหากเห็นว่าเป็นไปตามที่กำหนดไว้ ให้รายงานนายทะเบียนเพื่อทราบและออกหนังสือรับรองการจดทะเบียนให้ผู้แจ้งเพื่อให้บริการต่อไป **(การจัดประชุมสัมมนาปรับปรุงความคิดเห็นที่จังหวัดเพชรบุรี)**

(10) ตามที่ร่างพระราชบัญญัติมีการกำหนดให้ที่พักค้างคืนมีขนาดได้ถึง 29 ห้อง พักได้ไม่เกิน 58 คน เป็นการกำหนดขนาดที่พักรูปแบบที่ใหญ่มาก การขอจดทะเบียนโฮมสเตย์ขนาด 29 ห้อง ถ้ามีสองแห่งก็จะได้ 50 กว่าห้อง และไม่ต้องจดทะเบียนที่พักประเภทโรงแรมด้วย ทำให้มีต้นทุนในการดำเนินการที่ต่ำ ซึ่งจะกระทบต่อผู้ประกอบการโรงแรมที่ต้องมีกฎเกณฑ์ที่มากกว่าและทำได้ยากกว่า ต่อไปก็จะขอจดทะเบียนสถานที่พักค้างคืนทั้งหมด **(การจัดประชุมสัมมนาปรับปรุงความคิดเห็นที่จังหวัดกาญจนบุรี)**

2. ท่านเห็นด้วยหรือไม่อย่างไร กับการกำหนดให้มีการแยกประเภทการประกอบธุรกิจ สถานที่พักค้างคืนจากการประกอบธุรกิจโรงแรม มีผู้แสดงความคิดเห็น ดังนี้

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
- เนื่องจากสถานที่พักค้างคืนกับธุรกิจโรงแรม มีข้อแตกต่างกันในหลายประการ เช่น จำนวนห้องพักจำนวนความนิยมของประเภทสถานที่พักสิ่งอำนวยความสะดวกที่แตกต่างกันของแต่ละธุรกิจการให้บริการที่พัก ธุรกิจที่พักขนาดเล็กควรมีการบริหารแบบกิจการขนาดเล็ก ซึ่งศักยภาพไม่เหมือนกิจการขนาดใหญ่ - เพราะรูปแบบรายละเอียดการให้บริการแตกต่างกัน ควรมีการแบ่งแยกข้อกำหนดกฎระเบียบต่าง ๆ ให้ชัดเจนเพื่อที่จะง่ายและไม่พัวพันกับข้อกำหนด กฎระเบียบของธุรกิจโรงแรม แต่ถ้ายังอยู่ในธุรกิจโรงแรมก็ต้องไปแก้หรือเพิ่มเติมให้ครอบคลุมชัดเจน - จะได้แยกกฎหมาย และเปิดโอกาสให้คนมีรายได้เพิ่มขึ้นเนื่องจากจำนวนคนมีคอนโดมากมายที่ผ่อนไม่ไหวและทำประโยชน์ไม่ได้ - เห็นด้วยเนื่องจากผู้ประกอบการรายเล็กจะได้มีโอกาสทำให้อยู่ถูกต้องตามกฎหมายได้และด้วยต้นทุนที่ไม่อาจทำให้เข้าเกณฑ์โรงแรม จะทำให้ผู้ประกอบการรายเล็กสามารถอยู่รอดได้ - การประกอบธุรกิจสถานที่พักค้างคืนต้อง	- ควรแยกให้ชัดเจนเพราะคนทำโรงแรมจริงๆ ลงทุนสูงมากการได้มาซึ่งใบอนุญาตมีข้อกำหนดหลายอย่าง แล้วจะให้เกสต์เฮาส์ที่ปรับปรุงนิดหน่อยมาใช้ใบอนุญาตเดียวกันมันดูไม่เป็นธรรมกับทั้งสองฝ่าย มันก็ต้องแยกให้ชัดเจนว่าอะไรเป็นอะไรเพื่อความสะดวกของลูกค้าในการเลือก การแยกประเภทที่พักให้ชัดเจนจะทำให้ง่ายต่อการจัดหมวดหมู่ - ควรมีเงื่อนไขที่ดีกว่านี้ ไม่ควรเอาคอนโดหรือโรงแรมที่ซื้อมาทำเป็นสถานที่ค้างคืน - จะแก้ทำไม แก้เพื่ออะไร แก้เพื่อใคร แก้แล้วประชาชนได้ประโยชน์อะไร - สร้างความสับสนให้แก่ผู้ใช้บริการนักท่องเที่ยวหรือผู้ที่ต้องการเข้าพักอาจไม่เข้าใจความแตกต่างระหว่าง “โรงแรม” กับ “สถานที่พักค้างคืน” ส่งผลให้เกิดความไม่ชัดเจนในด้านมาตรฐานและความปลอดภัยหรือสิทธิของผู้บริโภค - เป็นการประกอบธุรกิจในลักษณะเหมือนกันหรือคล้ายคลึงกันอยู่แล้ว น่าจะรวมกันทั้ง 2 อย่าง ไม่จำเป็นต้องแยก (เว็บไซต์) - การกำหนดให้ “ห้องพัก” เป็นสถานที่พักค้างคืนในคำจำกัดความหมาย ซึ่งสมาคมโรงแรมไทย

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
มีความชัดเจนในการควบคุมดูแลที่จะไม่ให้ต่างชาติลักลอบเข้ามาประกอบกิจการ - เป็นการแยกประเภทธุรกิจสถานที่พักค้างคืนออกจากโรงแรมอย่างชัดเจนทำให้เกิดความชัดเจนทั้งในทางกฎหมายและแนวปฏิบัติควรแยกประเภทเพื่อให้ผู้ประกอบการรายเล็กเข้าระบบได้ง่าย ลดภาระและทำให้การกำกับดูแลชัดเจน - ที่ให้มีการแยกประเภทการประกอบธุรกิจสถานที่พักค้างคืนออกจากการประกอบธุรกิจโรงแรม (ขนาดไม่เกิน 29 ห้อง พักได้ไม่เกิน 58 คน) - ลดภาระทางกฎหมายและค่าปรับให้ผู้ประกอบการรายย่อยได้การยืดหยุ่นทางกฎหมายจะช่วยส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และวัฒนธรรมซึ่งต้องอาศัยโฮมสเตย์และที่พักของชุมชน - เพราะขนาดไม่เท่ากันและข้อกำหนดของโรงแรมยุ่งยาก และทำไม่ได้จริงสำหรับการประกอบธุรกิจสถานที่พักกับประชาชนรายย่อย (<i>เว็บไซต์</i>) - ในการนำธุรกิจโรงแรมแยกออกจากธุรกิจสถานที่พักค้างคืน เนื่องจากธุรกิจทั้ง 2 ประเภท มีความแตกต่างกัน ทั้งเรื่องสถานที่ ความหนาแน่นของผู้มาใช้บริการ และสภาพแวดล้อมของสถานที่อีกทั้ง ในปัจจุบันมีผู้ประกอบการจำนวนมากนำห้องพัก หรือบ้านพัก มาให้บริการในลักษณะเป็นที่พักชั่วคราว แต่ไม่มีลักษณะเป็นโรงแรมตามพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 การควบคุมทางกฎหมายจึงยังมีความไม่ชัดเจน แต่ไม่เห็นพ้องด้วยในประเด็นการกำหนดให้ สถานที่พักค้างคืนโดยใช้บ้านพักตามกฎหมายว่าด้วยการจัดสรรที่ดิน ห้องพักตามกฎหมายว่าด้วยอาคารชุด หรือสถานที่ใดที่ต้องใช้ร่วมกับผู้อื่น ต้องได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากนิติบุคคลบ้านจัดสรร หรือนิติบุคคล	มีข้อเสนอว่าสมควรให้การจดทะเบียนโรงแรมหรือสถานที่พักค้างคืนต้องทำในรูปแบบของทั้งอาคารเพื่อมิให้เกิดผลกระทบต่อชุมชนผู้อยู่อาศัยโดยรอบและความปลอดภัยของผู้เข้าพัก เพราะไม่ทราบสภาพและความปลอดภัยของอาคารที่ห้องพักนั้นตั้งอยู่ (<i>สมาคมโรงแรมไทย</i>) - เนื่องจากการกำหนดให้มีการแยกประเภท “การประกอบธุรกิจสถานที่พักค้างคืน” ออกจาก “การประกอบธุรกิจโรงแรม” ไม่ได้เป็นการแก้ปัญหาให้ธุรกิจโรงแรมหรือสถานที่พักที่ดำเนินการอยู่นอกระบบให้เข้าสู่กระบวนการทางกฎหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ (<i>กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา</i>) - กระทรวงมหาดไทยไม่เห็นพ้องในบางประเด็น ดังนี้ 1. ไม่เห็นพ้องในประเด็นการกำหนดให้พิจารณาคุณสมบัติอาคารที่ใช้ในการประกอบธุรกิจสถานที่พักค้างคืนโดยพิจารณาจากมาตรฐานอาคารตามประเภทและชนิดของอาคาร ที่ก่อสร้างตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร ซึ่งข้อกำหนดดังกล่าวจะเป็นการยกเว้นการพิจารณาหลักฐานใบอนุญาตให้ใช้อาคารเป็นโรงแรมและให้ใช้หลักฐานตามประเภทของอาคารที่ได้รับอนุญาตก่อสร้างจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น กรณีดังกล่าวเห็นว่า สถานที่พักค้างคืนมีลักษณะการประกอบกิจการเช่นเดียวกับโรงแรม ซึ่งมีผู้เข้าพักอาศัยหนาแน่นกว่าที่พักทั่วไปและอาจมีกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการพักอาศัยภายในที่พักดังกล่าว ดังนั้น จึงควรต้องมีการกำกับดูแลความปลอดภัยของผู้ใช้อาคารยิ่งยวดกว่าอาคารโดยทั่วไป 2. ไม่เห็นพ้องในประเด็นการกำหนดให้สถานที่พักค้างคืนโดยใช้บ้านพักตามกฎหมายว่าด้วยการจัดสรรที่ดิน ห้องพักตามกฎหมายว่าด้วยอาคาร

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
อาคารชุดนั้นก่อนการขออนุญาต เนื่องจากการนำห้องชุดในอาคารชุดหรือบ้านจัดสรรมาให้บริการห้องพักรายวันส่งผลกระทบต่อผู้พักอาศัยร่วมอื่นและชุมชนโดยรอบ ซึ่งจะต้องพิจารณาให้ครอบคลุมในหลายมิติ โดยต้องพิจารณาถึงรายละเอียดเพิ่มเติม เช่น การควบคุมการประกอบธุรกิจเพื่อไม่ให้ส่งผลกระทบต่อสภาพสังคม โดยรอบของสถานที่พัก การควบคุมการประกอบธุรกิจเพื่อไม่ให้ส่งผลกระทบต่อมูลค่าของอสังหาริมทรัพย์ในบริเวณดังกล่าว ที่อาจมีมูลค่าสูงขึ้นจนส่งผลกระทบต่อประชาชนในการเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์อสังหาริมทรัพย์ได้ ความเป็นธรรมต่อผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรม และหลักประกันความปลอดภัยของผู้พักและชุมชนโดยรอบ เป็นต้น (กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น) - เป็นการสร้างความชัดเจนของประเภทที่พักและบทกำหนดต่าง ๆ สถานที่พักค้างคืน และโรงแรมอาจสามารถดำเนินการได้แตกต่างกัน (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย) - การแยกประเภทการประกอบธุรกิจเนื่องจากปัจจุบันมีการนำสถานที่พักในรูปแบบต่าง ๆ มาให้บริการที่พักเพิ่มขึ้นเพื่อตอบสนองความต้องการที่หลากหลายของผู้พักและบริบทของลักษณะสังคม เช่น บ้านพักอาศัยหรือเอนท์ แพ รด บ้านที่มีระยะเวลาการให้บริการช่วงระยะเวลาหนึ่งตามฤดูกาลมาให้บริการที่พัก ซึ่งที่พักแต่ละรูปแบบจะต้องมีการดูแลความปลอดภัยตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง รวมถึงหลักเกณฑ์การดูแลความปลอดภัยภายในที่พักที่แตกต่างกันตามรูปแบบ อย่างไรก็ตามที่พักทุกรูปแบบยังคงต้องมีมาตรฐานขั้นพื้นฐานสำหรับดูแลความมั่นคงปลอดภัยของอาคารสถานที่ โดยคำนึงถึงผู้เข้าพักและสังคมโดยรอบเช่นเดียวกัน	ชุด หรือสถานที่ใดที่ต้องใช้ร่วมกับผู้อื่น ต้องได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากนิติบุคคลบ้านจัดสรร หรือนิติบุคคลอาคารชุดนั้นก่อนการขออนุญาต เนื่องจากการนำห้องชุดในอาคารชุด หรือบ้านจัดสรรมาให้บริการห้องพักรายวันส่งผลกระทบต่อผู้พักอาศัยร่วมอื่นและชุมชนโดยรอบ ซึ่งจะต้อง พิจารณาให้ครอบคลุมในหลายมิติ โดยควรคำนึงถึงรายละเอียดเพิ่มเติม เช่น การกำกับดูแลการประกอบธุรกิจ เพื่อไม่ให้ส่งผลกระทบต่อสภาพสังคมโดยรอบของสถานที่พัก การกำกับดูแลการประกอบธุรกิจเพื่อไม่ให้ส่งผลกระทบต่อมูลค่าของอสังหาริมทรัพย์ในบริเวณดังกล่าวที่อาจสูงขึ้นจนส่งผลกระทบต่อชุมชนท้องถิ่น ซึ่งอาจไม่สามารถ เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในห้องชุดหรืออยู่อาศัยในบริเวณดังกล่าวได้เนื่องด้วยสถานะการเพื้อตัวของมูลค่าอสังหาริมทรัพย์ ความเป็นธรรมต่อผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรม และหลักประกันความปลอดภัยของผู้พักและชุมชนโดยรอบ เป็นต้น (กระทรวงมหาดไทย) - การเอาคอนโดมิเนียมมาทำเป็นห้องพักค้างคืนจะเป็นจุดอ่อนของกฎหมายในการเปิดช่องทางให้ต่างชาติร่วมกันซื้อคอนโดมิเนียมหลาย ๆ ห้องเป็นจำนวนมาก แล้วจะเป็นผู้มีอำนาจในคณะกรรมการนิติบุคคลอาคารชุด หรือนิติบุคคลควบคุมดูแลไม่ได้ ก็สามารถนำคอนโดมิเนียมมาทำธุรกิจเป็นห้องพักหารายได้สำหรับคณะบุคคล หรือกลุ่มชนชาติเดียวกันที่เข้ามาสู่ประเทศไทยได้พักอาศัยอยู่ด้วยกัน ต่างชาติสามารถนำห้องพักไปจดทะเบียนเป็นที่พักค้างคืนแห่งละ 29 ห้อง จดทะเบียนหลายๆ แห่งรวมกันก็จะมีขนาดใหญ่เท่าโรงแรมซึ่งจะมีกฎเกณฑ์ในการควบคุมดูแลที่น้อยกว่า ซึ่งจะมีปัญหาอย่างอื่นตามมา (การจัดประชุมสัมมนาฯ รับฟังความคิดเห็นที่จังหวัด

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
(กระทรวงมหาดไทย)	เพชรบุรี)

ข้อเสนอแนะและข้อคิดเห็นเพิ่มเติม

(1) ควรแยกประเภทมากกว่าแค่ 2 ประเภท เพราะที่พักมีหลายประเภทตามขนาดของธุรกิจ มีทุนมากก็ทำโรงแรมรีสอร์ท ประเภทมีทุนน้อยหรือรายย่อยก็ทำเกสต์เฮาส์ ลานกางเต็นท์ ฯลฯ แต่ละที่พักมีความแตกต่างกันกฎเกณฑ์ก็ควรจะต่างกัน *(เว็บไซต์)*

(2) สิ่งที่ควรจัดการกว่าคือการเอาเรตเอาเปรียบของนายทุนข้ามชาติโดยการเล็งกฎหมายโรงแรมเพื่อตัดแปลงเปลี่ยนธุรกิจที่พักรายเดือนให้เป็นธุรกิจที่พักรายวันได้อย่างไรการตรวจสอบจากภาครัฐมาเป็นเวลายาวนานกว่า 20 ปี *(เว็บไซต์)*

(3) ทำให้ได้เหมือนโรงแรม แต่อาจจะมีข้อจำกัด เช่น ต้องทำตั้งแต่ 2 คืนขึ้นไป หรือไม่ก็ให้เหมือนกับที่โรงแรมทำเลยเพราะพระราชบัญญัติโรงแรม เอื้อนายทุนใหญ่เกินไป หากพิจารณาให้ดีทุกวันนี้ก็มีที่พักประเภทนี้เต็มไปหมด *(เว็บไซต์)*

(4) การแยกประเภทสถานที่พักค้างคืน ตามร่างพระราชบัญญัตินี้ถือว่าเป็นโรงแรมประเภทหนึ่งที่ต้องใช้ระบบอนุญาตอนุมัติก่อนที่จะดำเนินการประกอบกิจการ ซึ่งหากใช้ระบบอนุญาตจะส่งผลกระทบต่อผู้ประกอบการขนาดเล็กในท้องถิ่นต่างจังหวัดที่จะต้องขอใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบการซึ่งจะทำให้มีความยุ่งยากมากกว่าการใช้ระบบจดทะเบียน ซึ่งควรจะเปลี่ยนมาเป็นการใช้ระบบการจดทะเบียนในการควบคุมการประกอบกิจการโรงแรมขนาดเล็ก *(การรับฟังความคิดเห็นจากคณะกรรมการพิจารณาการศึกษาแนวทางและกลไกการส่งเสริมผู้ประกอบการ SMEs วุฒิสภา)*

3. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ อย่่างไรกับการกำหนดให้การอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรมและสถานที่พักค้างคืนเป็นอำนาจของท้องถิ่น คือ กรุงเทพมหานคร เมืองพัทยา เทศบาล และองค์การบริหารส่วนตำบล และให้ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร นายกเมืองพัทยา นายกเทศมนตรี และนายกองค์การบริหารส่วนตำบล เป็นนายทะเบียนเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ มีผู้แสดงความคิดเห็นดังนี้

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
- การมอบอำนาจให้หน่วยงานท้องถิ่นเป็นผู้อนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรมและสถานที่พักค้างคืนมีข้อดี เนื่องจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นหน่วยงานที่จำเป็นจะต้องเข้ามามีบทบาท และเป็นตัวควบคุมกำหนดให้สถานประกอบการในทุกรูปแบบปฏิบัติตามที่กฎหมายกำหนดซึ่งการที่จะเข้าถึงและควบคุมดูแลให้เกิดความเรียบร้อย จำเป็นจะต้องให้อำนาจองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ดำเนินการเพื่อควบคุมให้ได้มาตรฐานเดียวกัน	- กฎหมายเดิมคืออยู่แล้วป้องกันการทุจริตได้ - เพราะบางพื้นที่อาจมีลอบบี้ยิสต์จากผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมขนาดใหญ่ซึ่งไม่เอื้อให้ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็กถึงขนาดกลางได้มีรายได้ - อยากให้มีหน่วยงานเฉพาะถ้าหากให้อยู่ภายใต้แต่ละหน่วยงานท้องถิ่น คงจะวุ่นวายเพราะตีความไม่เหมือนกัน ข้อมูลก็คงไม่ตรงกัน และกังวลเรื่องคอร์รัปชัน เอาเงินใต้โต๊ะเพื่อออกใบอนุญาต

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
- ลดขั้นตอนการอนุญาต ประชาชนเข้าถึงได้ง่ายและเป็นการกระจายอำนาจ ง่ายกับการจัดการท้องถิ่นอยู่ที่เดียวตลอดเวลาและได้จ่ายค่าธรรมเนียมโดยตรงกับกองทุนเพื่อพัฒนาเมือง - เพราะเมืองใหญ่มีทรัพยากรพร้อมและเป็นเมืองท่องเที่ยวอยู่แล้ว และการกระจายอำนาจให้ท้องถิ่น เช่น กรุงเทพมหานคร เมืองพัทยา เทศบาล และองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น มีหน้าที่ในการอนุญาตและกำกับดูแล จะทำให้การบริหารจัดการมีความรวดเร็ว ทันต่อสถานการณ์ในพื้นที่ และตอบสนองต่อบริบทเฉพาะถิ่นได้ดีกว่าการกระจุกอำนาจไว้ส่วนกลาง เป็นการเพิ่มอำนาจในท้องถิ่นที่อาจจะดีขึ้นกว่าเดิมก็ได้ - ควรมอบให้ท้องถิ่นเป็นนายทะเบียนเพื่อปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ ในความควบคุมดูแลของผู้ว่าราชการจังหวัดและควรมีบทบัญญัติให้กำหนดระยะเวลา ขั้นตอน วิธีการ อนุมัติ อนุญาตของเจ้าพนักงานให้ชัดเจน - เพื่อความสะดวก รวดเร็ว ในการบริหารการควบคุมการกำหนดให้ “ท้องถิ่นเป็นผู้มีอำนาจอนุญาต” เพราะจะช่วยให้การดำเนินงานคล่องตัวตรงพื้นที่ และตอบโจทย์ผู้ประกอบการมากขึ้น อย่างไรก็ตาม ควรมี แนวทางกลางจากส่วนกลาง เพื่อให้เกิด มาตรฐานเดียวกันทั่วประเทศ - ท้องถิ่นเข้าใจบริบทลึกซึ้งกว่า เพราะท้องถิ่นกำหนดนโยบายได้สอดคล้องกับสภาพสังคม สิ่งแวดล้อม ประชาชน ในสถานที่นั้น และยืดหยุ่นกว่าในการออกนโยบายและแก้ไขปัญหาในท้องถิ่นได้ (เว็บไซต์) - เนื่องจากหน่วยงานส่วนท้องถิ่นสามารถตรวจสอบสถานประกอบการได้สะดวกว่าผู้ประกอบการดำเนินการตามที่กฎหมายกำหนด	- ท้องถิ่นบางพื้นที่อาจไม่มีความพร้อมในการจัดการควบคุมดูแลเรื่องการประกอบธุรกิจโรงแรมและสถานที่พักค้างคืนเป็นอำนาจของท้องถิ่น - การกำหนดให้การอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรมและสถานที่พักค้างคืนเป็นอำนาจของท้องถิ่น สมาคมโรงแรมไทยมีความเห็นว่า ควรให้นายทะเบียนโรงแรมยังคงเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดและให้นายทะเบียนสถานที่พักค้างคืนเป็นนายอำเภอ (สมาคมโรงแรมไทย) - เนื่องจากผู้บริหารท้องถิ่นมาจากการเลือกตั้ง อาจมีการเอื้อประโยชน์ให้พวกพ้อง อาจสร้างความไม่เป็นธรรมแก่ประชาชนผู้รับบริการและอาจกระทบต่อความมั่นคงทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองการปกครอง รวมทั้งอาจเป็นการขัดกันแห่งผลประโยชน์ตามรัฐธรรมนูญ อีกทั้ง การกำหนดให้อำนาจในการอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรมและสถานที่พักค้างคืนอยู่กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นหรือการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ถือเป็นกระบวนการที่มีความซับซ้อนและต้องดำเนินการอย่างรอบคอบ ทั้งนี้ ควรมีการศึกษาผลกระทบในมิติต่าง ๆ อย่างรอบด้านไม่ว่าจะเป็นด้านกฎหมาย การบริหารจัดการ สังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม รวมถึงพิจารณาถึงความซับซ้อนของภารกิจและขีดความสามารถของหน่วยงานท้องถิ่น ในการรองรับอำนาจหน้าที่ใหม่อย่างมีประสิทธิภาพและเป็นธรรม (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา) - กระทรวงมหาดไทยไม่เห็นพ้องด้วย โดยมีความเห็น ดังนี้ 1. ความไม่สอดคล้องกับกลไกการรักษาความสงบเรียบร้อยในประเทศ เนื่องจากการกำหนดให้องค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นนายทะเบียนพิจารณาได้ว่าเป็นไปเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวและการบริการประชาชน อันเป็นภารกิจ

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
ครบถ้วนหรือไม่ <i>(การทอ้งเที่ยวแห่งประเทศไทย)</i> - เนื่องจากธุรกิจประเภทโรงแรมหรือสถานที่พักค้างคืน เป็นธุรกิจที่ต้องมีการก่อสร้างและต้องขออนุญาตก่อสร้างจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 ทั้งสิ้น การกำหนดให้ผู้ที่จะประกอบธุรกิจโรงแรมและสถานที่พักค้างคืนจะต้องยื่นขออนุญาต ประกอบกิจการจากนายทะเบียน ได้แก่ ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร นายกเมืองพัทยา นายกเทศมนตรี และนายกองค์การบริหารส่วนตำบล ณ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จึงเป็นการอำนวยความสะดวกแก่ผู้ยื่นคำขออนุญาต แต่อย่างไรก็ตาม การกำหนดให้ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร นายกเมืองพัทยา นายกเทศมนตรี และนายกองค์การบริหารส่วนตำบล เป็นนายทะเบียนผู้อนุญาตกิจการโรงแรมและสถานที่พักค้างคืน ต้องคำนึงถึงความพร้อมทั้งในด้านงบประมาณและด้านบุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นประกอบด้วย <i>(กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น)</i>	ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น แต่เมื่อพิจารณาตามร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักค้างคืน พ.ศ. ตามที่เสนอ เห็นได้ว่ากฎหมายดังกล่าวมีเจตนารมณ์ประการสำคัญในการกำกับดูแลความสงบเรียบร้อยในการประกอบธุรกิจโรงแรมและดูแลความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของผู้เข้าพักและสังคมโดยรวม ดังนั้น การกำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นนายทะเบียนจึงไม่สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว ทั้งอาจก่อเกิดการกำกับดูแล การประกอบธุรกิจโรงแรมที่ไม่ครอบคลุมในทุกมิติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการรักษาความสงบเรียบร้อยซึ่งเป็นหน้าที่ของฝ่ายปกครองและตำรวจ 2. การขาดระบบการถ่วงดุลอำนาจ (Check and Balance) เนื่องจากการขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรมนั้น ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมจะต้องได้รับใบอนุญาตในส่วนที่เกี่ยวข้องจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นก่อน เช่น ใบอนุญาตใช้อาคารเป็นโรงแรม ใบอนุญาตการประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ เป็นต้น แล้วจึงนำ เอกสารหลักฐานดังกล่าวมาขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรมจากนายทะเบียนโรงแรม ซึ่งในขั้นตอนการพิจารณาอนุญาตของนายทะเบียนโรงแรมได้พิจารณาผ่านคณะกรรมการกลั่นกรองการดำเนินการตามพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 อันประกอบด้วยส่วนราชการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องเป็นผู้ตรวจสอบความถูกต้องของการประกอบกิจการอีกชั้นหนึ่งก่อนออกใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรม ขั้นตอนดังกล่าวถือเป็นการตรวจสอบความถูกต้องเรียบร้อยของการประกอบกิจการเพื่อให้เกิดความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของผู้พักในลักษณะการถ่วงดุลอำนาจ

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
	(Check and Balance) ทั้งนี้ หากมีการมอบอำนาจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นพิจารณาออกใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรมแล้ว การออกใบอนุญาตทุกกระบวนการงานอยู่ในอำนาจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยไม่มีกระบวนการถ่วงดุลอำนาจ (Check and Balance) จะส่งผลต่อการตรวจสอบหรือกำกับดูแลการดำเนินงานของหน่วยงานให้เป็นไปตามระเบียบกฎหมายที่กำหนด 3. ความเหมาะสมของการเป็นนายทะเบียนโรงแรมของผู้ว่าราชการจังหวัดในฐานะผู้บริหารราชการแบบบูรณาการ เนื่องจากการประกอบธุรกิจโรงแรมเป็นธุรกิจที่ภาครัฐกำกับดูแลทั้งในมิติการรักษาความสงบเรียบร้อยและการส่งเสริมการประกอบธุรกิจของเอกชน ซึ่งต้องบูรณาการร่วมกับหน่วยงานอื่นและมีกฎหมาย ที่เกี่ยวข้องหลายฉบับ เช่นการควบคุมตรวจสอบความปลอดภัยของอาคารตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร การประเมินผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ การป้องกันและปราบปรามการกระทำผิดที่เกิดขึ้นภายในโรงแรมตามประมวลกฎหมายอาญากฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ เป็นต้น รวมตลอดถึงการส่งเสริมการประกอบธุรกิจ เพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว การบริการภายในพื้นที่ ซึ่งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นองคาพยพหนึ่ง ที่มีส่วนร่วมในการกำกับดูแลการประกอบธุรกิจโรงแรมดังกล่าว แต่ทั้งนี้ หน่วยงานรัฐยังคงต้องบูรณาการการทำงานร่วมกัน ซึ่งเป็นอำนาจหน้าที่โดยตรงของผู้ว่าราชการจังหวัดในการบูรณาการการทำงานร่วมกับหน่วยงานทุกภาคส่วนทั้งในระยะก่อนการประกอบธุรกิจโรงแรมและระหว่างดำเนินการประกอบธุรกิจ

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
	โรงแรม (<i>กระทรวงมหาดไทย</i>) - มีข้อเสนอที่ไม่เห็นด้วยกับการให้ท้องถิ่นมีอำนาจอนุญาต อนุมัติ ออกกฎต่าง ๆ มาควบคุมกำกับดูแลการประกอบธุรกิจโรงแรมกลัวว่าการควบคุมดูแลจะไม่ครอบคลุมในทุก ๆ ด้าน กฎหมายเก่านั้นดีอยู่แล้วที่ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดกรมการปกครองเป็นผู้ดำเนินการ และยังมีคณะกรรมการส่งเสริมและกำกับธุรกิจโรงแรม ควบคุมกำกับดูแลการประกอบธุรกิจโรงแรม ซึ่งมีบุคลากรจากภาคส่วนต่าง ๆ เช่น วิศวกรรมโยธา สาธารณสุข เข้ามามีส่วนร่วมในการเป็นกรรมการที่จะช่วยกันพิจารณาอย่างรอบด้าน โดยเฉพาะเรื่องความปลอดภัยของผู้ที่เข้ามาพักอาศัย เรื่องความสะอาดสุขอนามัย และเรื่องผลกระทบสิ่งแวดล้อมพื้นที่สีเขียว ซึ่งของเดิมนั้นมีความรัดกุมดีอยู่แล้ว ถ้าท้องถิ่นดูแลแล้วเกิดปัญหาตามมานี้จะส่งผลกระทบต่อความเชื่อมั่นในการมาท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวจำนวนมาก (<i>การจัดประชุมสัมมนา รับฟังความคิดเห็นที่จังหวัดเพชรบุรี</i>)

ข้อเสนอแนะและข้อคิดเห็นเพิ่มเติม

(1) โรงแรมเป็นสถานที่ที่อาจเกิดอันตรายหรือกระทำการผิดกฎหมายได้โดยง่ายจึงควรกำหนดให้รัดกุม แต่ถ้าให้ท้องถิ่นมีอำนาจในการตรวจสอบตามสมควรและสามารถให้ความเห็นในการอนุญาตโดยเพิ่มเข้าไปในพระราชบัญญัติเดิมเป็นคำจำกัดความเป็น (4) เพื่อให้ท้องถิ่นมีส่วนร่วมและกระจายอำนาจ (*เว็บไซต์*)

(2) มาตรฐานทั่วประเทศควรมีเหมือนกัน แต่ข้อควรระวังพิเศษเพิ่มเติมในแต่ละท้องถิ่นควรให้เป็นอำนาจของท้องถิ่น เพราะการทำโรงแรมแต่ละที่มีข้อพึงระวังแตกต่างกัน เช่น โรงแรมทางภาคใต้ควรมีสัญญาณเตือนสึนามิ โรงแรมทางเหนือบังคับให้มีระบบกรองอากาศป้องกันฝุ่นพิษ เป็นต้น (*เว็บไซต์*)

(3) มันจะทำให้ขั้นตอนรวบรัดขึ้นก็จริง แต่ควรมีองค์กรที่สามเพื่อใช้ในการตรวจสอบป้องกันการอนุญาตอย่างไม่เป็นธรรม (*เว็บไซต์*)

(4) การอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรมและสถานที่พักค้างคืนเป็นอำนาจของท้องถิ่น คือผู้บริหารท้องถิ่นในระดับต่าง ๆ และให้เป็นนายทะเบียนเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งความเป็นจริงผู้ที่ได้รับการเลือกตั้งมาเป็นผู้บริหารท้องถิ่นส่วนมากจะเป็นเจ้าของโรงแรมเป็นส่วนมาก และถ้าเข้าโดยตำแหน่ง

4. ท่านเห็นด้วยหรือไม่อย่างไร กับการกักการกำหนดให้ค่าธรรมเนียมที่ได้รับไว้

ตามพระราชบัญญัตินี้ไม่ต้องนำส่งคลังเป็นรายได้แผ่นดินโดยให้ค่าธรรมเนียมใบอนุญาต ใบแทนใบอนุญาต การต่ออายุใบอนุญาต ค่าปรับและค่าธรรมเนียมการประกอบธุรกิจโรงแรมและสถานที่พักค้างคืนตกเป็นของท้องถิ่นที่โรงแรมหรือสถานที่พักค้างคืนนั้นตั้งอยู่ มีผู้แสดงความคิดเห็น ดังนี้

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
- รายได้ที่เกิดจากท้องถิ่นนั้นควรพัฒนาท้องถิ่นที่เป็นแหล่งที่มาของรายได้เพื่อนำไปพัฒนาท้องถิ่นนั้นให้มีประโยชน์ของท้องถิ่น - ควรจัดเก็บส่งท้องถิ่น โดยที่ท้องถิ่นควรจะต้องแสดง งบที่เก็บมาได้ทั้งหมด และแบ่งแยกประเภทโดยแต่ละประเภทก็แสดงรายละเอียดว่านำไปทำอะไรตรงไหน เช่นงบประมาณที่เก็บจากการท่องเที่ยวถูกนำไปใช้ทำอะไรบ้าง ทำถนน ทำไฟให้สว่าง ทางด่วน ในพื้นที่ท่องเที่ยวที่การจราจรหนาแน่น - รายได้จากการประกอบธุรกิจประเภนี้มันไม่ได้มากมายอะไร ดังนั้น ควรจะตกเป็นของเจ้าของที่פקซึ่งก็คือประชาชนเท่านั้น ไม่ควรมีพิธีรีตองในการเรียกเก็บเงินให้มันยุ่งยาก ให้ท้องถิ่นบริหารกิจการอย่างเป็นธรรม และคำนึงถึงท้องถิ่นบ้านตัวเองมากกว่า - การกำหนดการกำหนดค่าธรรมเนียมควรเป็นรายได้ท้องถิ่นเพื่อพัฒนาภูมิทัศน์และท้องถิ่นโดยรอบเพื่อเป็นการกระจายรายได้ภายในท้องถิ่นและรักษาสภาพสิ่งแวดล้อมที่ที่פקได้ตั้งอยู่	- ท้องถิ่นควรได้รับการจัดสรรงบประมาณจากส่วนกลางการให้ท้องถิ่นบริหารเองก็มีโอกาสเกิดการคอร์รัปชันเป็นจำนวนมาก - แก้วทำไม แก้วเพื่อใคร แก้วแล้วประชาชนได้อะไร - ท้องถิ่นได้รับค่าธรรมเนียมโดยตรงโดยไม่มีการควบคุมจากส่วนกลางอาจเกิดการบริหารงบประมาณที่ไม่รัดกุม หรือเอื้อประโยชน์ต่อบางกลุ่มได้ง่ายขึ้น ควรให้บริหารจัดการโดยส่วนกลางที่อยู่แล้ว <i>(เว็บไซต์)</i> - เนื่องจากหน่วยงานส่วนท้องถิ่นมีกฎหมายบางฉบับที่ให้เงิน หรือรายได้ตกเป็นของท้องถิ่นอยู่แล้ว ค่าธรรมเนียมต่าง ๆ และค่าปรับตามพระราชบัญญัตินี้จึงควรนำส่งคลังเพื่อเป็นรายได้แผ่นดิน ซึ่งหากการดำเนินการเกี่ยวกับใบอนุญาตมีค่าใช้จ่ายอาจหักค่าใช้จ่ายแล้วส่วนที่เหลือนำส่งคลังเป็นรายได้แผ่นดินต่อไป <i>(การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย)</i> - เนื่องจากยังไม่มีกำหนดหลักเกณฑ์การใช้จ่ายเงินรายได้ในส่วนนี้ รวมถึงยังไม่มีกลไกในการตรวจสอบ เพื่อให้เกิดความโปร่งใสและ

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
- การกำหนดให้ค่าธรรมเนียมตามพระราชบัญญัตินี้ไม่ต้องนำส่งคลังเป็นรายได้แผ่นดินโดยให้ค่าธรรมเนียมใบอนุญาต ใบแทนใบอนุญาต การต่ออายุใบอนุญาต ค่าปรับและค่าธรรมเนียมการประกอบธุรกิจโรงแรมและสถานที่พักค้างคืนตกเป็นของท้องถิ่น สมควรเป็นของท้องถิ่นมาใช้สาธารณูปโภคท้องถิ่น ควรให้ท้องถิ่นกำหนดค่าธรรมเนียม - การให้รายได้จากค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ตกเป็นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะเป็นแรงจูงใจที่ดีในการพัฒนาและควบคุมดูแลธุรกิจในพื้นที่พร้อมทั้งสามารถนำรายได้ไปพัฒนาสาธารณูปโภคและการท่องเที่ยวในท้องถิ่นต่อไป - เป็นการกระจายอำนาจ เห็นด้วยที่จะกำหนดให้ค่าธรรมเนียม ค่าปรับ ไม่ต้องนำส่งคลังเป็นรายได้แผ่นดิน เพื่อให้ท้องถิ่นมีรายได้เป็นของตนเอง และสามารถนำเงินที่ได้มาบริหารท้องถิ่นของตนให้ดียิ่งๆ ขึ้น ซึ่งหากนำไปรวมกับรายได้แผ่นดินการใช้จ่ายเงินเพื่อนำมาปรับปรุงท้องถิ่นจะมีความยุ่งยากและล่าช้า ไม่คล่องตัว - เพื่อให้ส่วนท้องถิ่นมีงบประมาณในการพัฒนา ควบคุมดูแล แต่ควรมีแนวทางการใช้เงินอย่างโปร่งใสและอาจมีข้อยกเว้นบางกรณีเพื่อความเป็นธรรมระหว่างท้องถิ่น - ใช้พัฒนาท้องถิ่นได้เอง เอาไปพัฒนาท้องถิ่นนั้นให้ดีขึ้น เพื่อให้คนมาพักมากขึ้น จะยุติธรรมกับท้องถิ่นมากกว่า เช่น จังหวัดภูเก็ต ถ้าส่งเข้าคลัง เงินก็ไปพัฒนาจังหวัดอื่นหมดไม่ค่อยมาพัฒนาภูเก็ต <i>(เว็บไซต์)</i> - การกำหนดให้ค่าธรรมเนียมที่ได้รับไว้ตามพระราชบัญญัตินี้ไม่ต้องนำส่งคลังเป็นรายได้แผ่นดิน โดยให้ค่าธรรมเนียมใบอนุญาต ใบแทน	ตรวจสอบได้ ซึ่งอาจเกิดการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบ ควรมีการกำกับดูแลการใช้เงินอย่างโปร่งใส และมีระบบตรวจสอบประสิทธิภาพการใช้จ่ายเงิน เพื่อมิให้มีการใช้จ่ายผิดพลาดประสงค์ <i>(กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา)</i> - กระทรวงมหาดไทย ไม่เห็นพ้องด้วย เพราะองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีรายได้ที่เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจ โรงแรมในเบื้องต้น ได้แก่ การชำระภาษีโรงเรือนและสิ่งปลูกสร้าง การชำระภาษีป้าย ค่าธรรมเนียม องค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักโรงแรม เป็นต้น สำหรับค่าธรรมเนียมใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรมเป็นค่าธรรมเนียมใบอนุญาตเพื่อรับรองความมั่นคงปลอดภัยของอาคารและการกำกับดูแลความสงบเรียบร้อยภายในสังคม โดยรายได้ดังกล่าวสามารถนำมาใช้ในการพัฒนาประเทศรวมถึงการสร้าง ความมั่นคงให้กับประเทศได้ เช่น การพัฒนาระบบการรายงานผู้พักการพัฒนาสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐาน การตรวจตราการกำกับดูแลความสงบเรียบร้อยของพนักงานเจ้าหน้าที่ เป็นต้น ดังนั้น ค่าธรรมเนียมดังกล่าวจึงควรจัดเก็บเป็นรายได้ของแผ่นดิน <i>(กระทรวงมหาดไทย)</i>

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
ใบอนุญาต การต่ออายุใบอนุญาต ค่าปรับ และค่าธรรมเนียมการประกอบธุรกิจโรงแรมและสถานที่พักค้างคืนตกเป็นของท้องถิ่นที่โรงแรมหรือสถานที่พักค้างคืนนั้นตั้งอยู่ เพื่อเป็นรายได้ของท้องถิ่นก่อให้เกิดการพัฒนาสาธารณูปโภคต่าง ๆ ในท้องถิ่นที่ตั้งของโรงแรม (สมาคมโรงแรมไทย) - เนื่องจากร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักค้างคืน พ.ศ. กำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นผู้พิจารณาอนุญาตตามร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักค้างคืน พ.ศ. ดังนั้น ค่าธรรมเนียมหรือรายได้จากการอนุญาตประกอบกิจการ จึงควรเป็นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เพื่อนำไปใช้พัฒนาภายในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต่อไป (กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น) - รายได้จากค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ที่ได้รับไว้ตามพระราชบัญญัตินี้ไม่ต้องนำส่งคลังเป็นรายได้แผ่นดิน ให้ตกเป็นของท้องถิ่นที่โรงแรมหรือสถานที่พักค้างคืนนั้นตั้งอยู่ เพราะจะได้นำไปพัฒนาท้องถิ่น ส่งเสริมการท่องเที่ยว ปรับปรุงสาธารณูปโภคในท้องถิ่นนั้น ๆ ให้ดีขึ้น ซึ่งกรณีนี้สามารถออกเป็นกฎกระทรวงก็ได้โดยไม่จำเป็นต้องออกเป็นพระราชบัญญัติ (การจัดประชุมสัมมนาฯ รับฟังความคิดเห็นที่จังหวัดเพชรบุรี)	

ข้อเสนอแนะและข้อคิดเห็นเพิ่มเติม

(1) ทุกวันนี้ก็เห็นเทศบาลเก็บค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ทุกเดือนแต่ไม่รู้เอาไปทำอะไร ไม่รู้ใครบริหารจัดการอย่างไร รู้แต่ต้องจ่ายภาษีและค่าธรรมเนียมให้เทศบาลแล้ว ไม่เคยเห็นเอามาทำประโยชน์อะไรให้ผู้ประกอบการในท้องถิ่นอย่างเป็นรูปธรรม **(เว็บไซต์)**

(2) เห็นด้วยแต่ยังไม่ทั้งหมด ทั้งนี้ข้าพเจ้าคิดว่าการเรียกเก็บภาษีเงินได้ตามระบบการเช็คอินในแพลตฟอร์มออนไลน์ที่มีกำหนดอัตราห้องพักและราคาไว้โดยสรุปผลเป็นรายงานในระบบนั้นสามารถนำมาเป็นแหล่งยืนยันรายได้ที่น่าเชื่อถือกว่าการรายงานตามระบบการตรวจสอบของกรมสรรพากร **(เว็บไซต์)**

(3) ในฐานะประชาชนก็ไม่รู้จริง ๆ ว่าเงินเหล่านี้ควรไปอยู่กับใครเพราะไม่โปร่งใสสักหน่วยงาน แต่อยากให้เงินกลับมาพัฒนาพื้นที่ที่ตั้งของที่พักนั้น ๆ ไม่ว่าจะเป็นการจัดการเรื่องขยะ สิ่งแวดล้อม โครงสร้างพื้นฐานที่อาจจะทรุดโทรมผุพังจากการทำธุรกิจที่พัก (เว็บไซต์)

5. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ อย่างไร กับการกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมการประกอบธุรกิจ โรงแรมและการประกอบธุรกิจสถานที่พักค้างคืนตามแนบท้ายร่างพระราชบัญญัตินี้ มีผู้แสดงความคิดเห็น ดังนี้

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
- ควรมีรายละเอียดให้ชัดเจนมีแจ้งค่าที่พัก บวกค่าภาษีให้ชัดเจนเหมือนที่ญี่ปุ่น ว่าภาษีเข้าท้องถิ่นเท่าไร เป็นต้น - เก็บค่าธรรมเนียมก็ได้ แต่ค่าธรรมเนียม คือ สิ่งที่เราเห็นว่า ภาครัฐอยากจะสนับสนุนธุรกิจระดับใด เก็บค่าธรรมเนียมเท่ากันหมด ก็เหมือนกีดกันธุรกิจเล็กๆ - ไม่เก็บค่าธรรมเนียมเลยผู้ประกอบการ ก็อาจจะไม่รู้ถึงความรู้สึกรับผิดชอบต่อสังคม - ควรกำหนดให้ชัดเจน อัตราค่าธรรมเนียม การประกอบธุรกิจโรงแรมและการประกอบธุรกิจ สถานที่พักค้างคืนตามแนบท้ายร่างพระราชบัญญัตินี้ ต้องออกกฎกระทรวงมารองรับที่เหมาะสมกับสถานที่ - การกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมให้แตกต่างกัน ตามประเภทกิจการแต่ขอเสนอให้มีการพิจารณาอัตรา ที่เหมาะสมกับศักยภาพของผู้ประกอบการขนาดเล็ก และควรมีการทบทวนเป็นระยะเพื่อให้สอดคล้องกับ ภาวะเศรษฐกิจ - ขนาด/ทุนสถานประกอบการต่างกัน ควรมี อัตราค่าธรรมเนียมต่างกัน เป็นการเปิดโอกาสให้มีการประกอบธุรกิจให้มากขึ้น - การกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมในแนบท้าย ร่างพระราชบัญญัตินี้เพราะจะช่วยสร้างมาตรฐาน ที่ชัดเจนและเท่าเทียมในการเก็บค่าธรรมเนียม อย่างไรก็ตามควรมีความยืดหยุ่นในการปรับปรุงอัตรา	- ค่าธรรมเนียมไม่สอดคล้องกับอัตราเงินเฟ้อ - ควรปรับตามราคาห้องพักของโรงแรม และแยกระหว่างโรงแรมที่เป็นสัญชาติไทยและ โรงแรมเซนที่มาจากต่างประเทศ - ควรออกเป็นกฎกระทรวงที่มีรายละเอียด การเก็บที่แยกแยะชัดเจน - ภาษีก็เสียอยู่แล้ว ทำไมต้องเสีย ค่าธรรมเนียมอีก ไม่ควรมีค่าธรรมเนียมใด ๆ เพราะสถานที่ก็เป็นของเรา การบริหารก็เป็นของเรา รายรับรายจ่ายเราก็รับผิดชอบเองแล้วเราจึงจะต้อง เสียค่าธรรมเนียมให้ใครอีก ค่าธรรมเนียมดูเหมือน การข่มมือเปิบ มันคือเงินกินเปล่าไม่ต่างจากธนาคาร เรียกเก็บค่าธรรมเนียมกดเงินข้ามเขต เป็นต้น - อัตราค่าธรรมเนียมการประกอบกิจการ สถานที่พักค้างคืนสูงเกินไปซึ่งจะส่งผลให้กิจการ โอเอสเตย์ชุมชนไม่สามารถดำเนินการได้ ถึงแม้จะให้ เพิ่มจำนวนห้องพักที่มากขึ้นแต่ผู้ประกอบการชุมชน ก็ไม่สามารถเพิ่มจำนวนห้องพักได้เนื่องจากต้นทุน ในการลงทุนสร้างห้องพักสูงมาก - การปลดแอกผู้ประกอบการรายเล็กควรลด ค่าธรรมเนียมลง 10 เท่าของผู้ประกอบการรายใหญ่ อ้างอิงจากปัจจัยแห่งการสร้างรายได้และการเข้าถึง ทรัพยากรทางธุรกิจที่ต่างกันหากผู้ประกอบการรายใหญ่ จ่ายค่าธรรมเนียมใบอนุญาต 5 หมื่น ผู้ประกอบการ รายเล็กควรจ่ายเพียง 5 พันเท่านั้น

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
ให้สอดคล้องกับสถานการณ์เศรษฐกิจและการเปลี่ยนแปลงของตลาด (เว็บไซต์) - เห็นด้วยกับการกำหนดเพดานอัตราค่าธรรมเนียมตามท้ายร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ (สมาคมโรงแรมไทย) - เห็นด้วยแต่ไม่มีการแสดงความคิดเห็น (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย)	- เกือบได้แต่ควรคิดเป็นสัดส่วนกับจำนวนห้องที่ขออนุญาตไม่ใช่อัตราคงที่ ต้นทุนก็สูง มีค่าน้ำ ค่าไฟฟ้าแม่บ้านทำความสะอาด แล้วภาษีก็จ่ายแบบบ้านเช่าทั่วไป กำไรก็น้อยอยู่แล้วเก็บค่าธรรมเนียมธุรกิจสถานที่พักค้างคืนก็เหลือกำไรน้อย คงไม่อยากทำต่อไปแล้ว (เว็บไซต์) - เนื่องจากการกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมควรสอดคล้องกับขนาด และปริมาณของห้องพัก และไม่สร้างภาระต่อผู้ประกอบการธุรกิจมากเกินสมควร (กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น) - เนื่องจากพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 มิได้มีบทบัญญัติกำหนดให้มีการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมจากสถานที่พักที่ไม่ใช่โรงแรม ดังนั้น การกำหนดให้มีการเก็บค่าธรรมเนียมจากสถานที่พักที่ไม่ใช่โรงแรมในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ อาจเป็นข้อจำกัดหรืออุปสรรคต่อการส่งเสริมให้ผู้ประกอบการกลุ่มนี้เข้าสู่ระบบการกำกับดูแลอย่างถูกต้องตามกฎหมาย ซึ่งสวนทางกับแนวทางการส่งเสริมและพัฒนาเศรษฐกิจฐานรากผ่านธุรกิจบริการขนาดเล็กในระดับท้องถิ่น (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา) - กระทรวงมหาดไทย ไม่เห็นพ้องด้วย เนื่องจากการกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมควรสอดคล้องกับขนาดของโรงแรมหรือสถานที่พักค้างคืน กิจกรรมและรายได้ของที่พัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งสถานที่พักค้างคืน ซึ่งมีการให้บริการห้องพักตั้งแต่ 1 ห้อง ถึง 29 ห้อง ดังนั้น จึงควรคำนวณความเหมาะสมของการจัดเก็บค่าธรรมเนียมไม่ให้ส่งผลกระทบต่อผู้ประกอบการธุรกิจเกินความจำเป็น (กระทรวงมหาดไทย)

ข้อเสนอแนะและข้อคิดเห็นเพิ่มเติม

(1) ค่าธรรมเนียมตามที่กำหนดมานั้นค่อนข้างสูง ต้องกำหนดการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ให้เท่ากันทั้งประเทศ กำหนดที่פקสามารถทำได้ในทุก ๆ พื้นที่ตั้งแต่ภูเขา เกาะ แม่น้ำ ทะเลสาบ และอ่างเก็บน้ำ *(เว็บไซต์)*

(2) ไม่แนใจว่า ค่าธรรมเนียมอะไร คุณจะเก็บเท่าไรก็ค้ำึงถึงประชาชนตัวเล็กให้เขาอยู่ได้ สร้างรายได้ให้กับครอบครัว เก็บมากเกินเงินหมุนเวียนในกิจการคงไม่เหลือ *(เว็บไซต์)*

(3) การกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมการประกอบธุรกิจโรงแรมและการประกอบธุรกิจสถานที่พักค้างคินตามแนบท้ายร่างพระราชบัญญัตินี้ เป็นอัตราค่าธรรมเนียมตามเพดานชั้นสูง ฉะนั้น ในขั้นตอนการพิจารณาออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียม นอกจากจะต้องค้ำึงถึงขนาด ลักษณะ ประเภทของโรงแรมและสถานที่พักค้างคินแล้ว ยังเห็นควรพิจารณาถึงสภาพเศรษฐกิจของแต่ละพื้นที่ประกอบด้วย เพื่อไม่ให้เกิดภาระเกินควร โดยเฉพาะต่อผู้ประกอบการขนาดเล็ก ซึ่งจะทำให้การบังคับใช้กฎหมายเกิดประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น *(กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา)*

6. ท่านเห็นว่าการประกอบธุรกิจโรงแรมตามพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 มีปัญหาหรือไม่อย่างไร และการเสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ จะแก้ปัญหาได้หรือไม่ เพียงใด มีผู้แสดงความคิดเห็นดังนี้

(1) ไม่ควรตัดคณะกรรมการออกเพราะเป็นการมีส่วนร่วมของผู้ที่เกี่ยวข้องกับโรงแรมเป็นหลัก ที่จะสามารถให้ความคิดเห็นต่างๆ ไม่ควรกำหนดให้มีกำหนดโทษสำหรับการปฏิเสธไม่ให้เข้าพักเนื่องจากอาจมีเหตุหรือพฤติกรรมบางอย่างของผู้เข้าพักที่ไม่เหมาะสมเช่นเดียวกับการเข้าบ้าน *(เว็บไซต์)*

(2) การเสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับใหม่อาจไม่จำเป็น และอาจไม่ช่วยแก้ปัญหาได้จริง หากยังไม่มีการพัฒนาเรื่องการบังคับใช้ให้มีประสิทธิภาพ โปร่งใส และเท่าเทียมกัน ดังนั้น ควรมุ่งเน้นที่การปรับปรุงรายละเอียดในบางหมวด และส่งเสริมการบังคับใช้กฎหมายเดิมให้เข้มแข็งขึ้น *(เว็บไซต์)*

(3) ขอเพิ่มเติมในส่วนของการรับบุคคลต่างด้าวในการเข้าพักแรม ควรให้พระราชบัญญัตินี้สามารถกำหนดใช้ข้อมูลในการลงทะเบียนผู้เข้าพักต่างด้าวของตรวจคนเข้าเมือง(ตม.) เพื่อลดภาระงานและลดความซ้ำซ้อนของการดำเนินการในส่วนของผู้บุคคลต่างด้าวในการเข้าพักตามสถานประกอบการที่พักแรม *(เว็บไซต์)*

(4) กฎหมายโรงแรมเดิมตกยุค ไม่ทันสมัย ไม่สอดคล้องกับสภาพการประกอบกิจการที่พักที่เปลี่ยนแปลงไปมีปัญหามาก โรงแรมเถื่อนมากเต็มเมือง รัฐบาลไม่สามารถเก็บภาษีได้เลยไม่สามารถควบคุมคุณภาพความปลอดภัยได้ และเป็นช่องทางเจ้าหน้าที่เรียกรับส่วย และธุรกิจโรงแรมมีการผูกขาดผู้ประกอบการ รายเล็กและกลางไม่สามารถแข่งขันได้เนื่องจากข้อกำหนดกำหนดไม่สามารถแข่งขันได้เนื่องจากข้อกำหนดที่รัฐเอื้อให้กับธุรกิจขนาดใหญ่และนายทุนโดยธุรกิจขนาดใหญ่ไม่ได้ช่วยส่งเสริมสภาพแวดล้อมและท้องถิ่นในแฉวนั้น *(เว็บไซต์)*

(5) ไม่ช่วยแก้ปัญหา กลับจะสร้างปัญหาใหม่ขึ้นมาอีก อาจเกิดการเรียกรับผลประโยชน์

ในส่วนท้องถิ่น หรือเอื้อประโยชน์กลุ่มทุนในท้องถิ่น มีปัญหาเกี่ยวกับความซับซ้อนของการเข้าถึงใบอนุญาต ทำให้เจ้าของกิจการโรงแรมขนาดกลาง ขนาดใหญ่มีผลกระทบ มีปัญหาอย่างมากเกี่ยวกับการรื้อถอนสิทธิของผู้ประกอบการขนาดเล็ก และขนาดกลางในการแข่งขันในตลาดของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาในประเทศ ในลักษณะการเข้าพักอาศัยแบบ Short term-rental ในสถานที่พักที่ต่างประเทศรู้จักกันในนาม Extended stay hotels และ Serviced Apartment (เว็บไซต์)

(6) ปัญหาอยู่ที่ชาวบ้าน คนท้องถิ่นที่มีต้นทุนไม่เยอะเหมือนนายทุนเจ้าใหญ่เท่านั้นที่สามารถทำธุรกิจได้เพราะมีเงินลงทุนเยอะพอที่จะจ้างฝ่ายกฎหมายจ้างสำนักบัญชีที่ในช่วยตรวจสอบบัญชียื่นภาษี แต่คนท้องถิ่นที่มีต้นทุนน้อยไม่สามารถทำได้เหมือนนายทุนใหญ่ แล้วเงื่อนไขต่างๆ ต้องมีเงินลงทุน (เว็บไซต์)

(7) แก้ได้อย่างแน่นอน เนื่องจากปัจจุบันตัวธุรกิจโรงแรมล่าหลัง ไม่ครอบคลุม ไม่ทันความเป็นไปของโลกยุคปัจจุบัน ผู้ออก/บังคับใช้กฎหมาย ไม่ทราบสภาพปัญหาของสถานการณ์จริงควรให้อำนาจท้องถิ่นในการบริหาร/จัดการ ช่วยลดระยะเวลา และค่าใช้จ่าย ดำเนินการได้สะดวกสบายมากขึ้น ท้องถิ่นเองสามารถกำหนดมาตรฐานและนโยบาย ที่พึงเองได้ทำให้สอดคล้องกับความต้องการท้องถิ่น สามารถเอาที่พักเข้าระบบ ได้สามารถช่วยในเรื่องการเก็บภาษี ทำให้คนที่ต้องการทำที่พักโฮสเทลได้รับการอนุมัติได้ง่ายขึ้น จะส่งผลดีกับธุรกิจโฮมสเตย์ในพื้นที่ ที่ไม่สามารถขอใบอนุญาตโรงแรมได้ (เว็บไซต์)

(8) พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 มีปัญหากับที่พักขนาดเล็ก เพราะมาตรฐานที่ให้มา คือ โรงแรมขนาดใหญ่แต่ด้วยอาคารสถานที่ของที่พักขนาดเล็กไม่เอื้อต่อมาตรฐานในพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว จึงไม่สามารถจดทะเบียนโรงแรมได้ กฎหมายมีรายละเอียดไม่สอดคล้องกับสถานการณ์การท่องเที่ยวในปัจจุบัน ทำให้การปรับตัวด้านกฎหมายล่าช้ากว่าสภาพธุรกิจโรงแรมและท่องเที่ยว จึงทำให้มีที่พักเถื่อนจำนวนมาก ทั้งที่พวกเขาอยากเป็นที่พักที่ถูกกฎหมาย ณ ปัจจุบันที่แอบเปิดตามคอนโดเยอะโดยที่ไม่ถูกต้องหรือควบคุมทำให้เกิดปัญหาตามมา มีปัญหาเรื่องการออกใบอนุญาตเรื่องการควบคุมดูแลที่ไม่ทั่วถึงปล่อยให้ต่างชาติเข้ามาแอบเปิดห้องพักให้เช่ารายวันเป็นจำนวนมาก (เว็บไซต์)

(9) กฎหมายยุ่งยากเกินไปและซับซ้อน ควรจะออกกฎหมายใหม่ที่ง่ายสำหรับโรงแรมที่สร้างมานานแล้วควรแยกแยะโรงแรม 5 ดาว 4 ดาว 3 ดาว 2 ดาว 1 ดาว แล้วแต่ประเภทไม่ควรใช้กฎหมายเดียวกันการเสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ จะทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจที่พักค้างคืนรายเล็กซึ่งเป็นน้ำหล่อเลี้ยงเศรษฐกิจท้องถิ่นและชุมชน สามารถดำเนินกิจการที่พักได้อย่างถูกกฎหมายทั้งยังสามารถจัดเก็บรายได้ในส่วนของภาษี ได้ครอบคลุมและครบถ้วนอีกด้วย มีปัญหาเพราะการขออนุญาตล่าช้า เพราะขึ้นอยู่กับการรวมมหาดไทย ท้องถิ่นซึ่งเป็นตั้งของสถานประกอบการนั้น ๆ แทบจะไม่มีส่วนเกี่ยวข้องเลย มีปัญหาสำหรับผู้ประกอบการรายย่อย รายเล็กที่เอาอาคารอื่นมาประกอบธุรกิจ ไม่สามารถขอใบอนุญาตได้ (เว็บไซต์)

(10) พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 ไม่มีปัญหาแต่อย่างใดและการเสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่สามารถแก้ปัญหาได้ พวกคุณจะทำกฎหมายใหม่เพื่อเอื้อประโยชน์ให้ต่างด้าวทำไม ประโยชน์คนไทยอยู่ไหนคุณเอาคนไทยของประเทศไปไว้ไหน (เว็บไซต์)

(11) พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 คืออยู่แล้วแต่ไม่ครอบคลุมทุกระดับ จาก 8 ห้องนอนก็จะกระโดดไปเป็นกฎหมายโรงแรม แต่ควรมีขนาดเสริมที่อยู่ระหว่างพระราชบัญญัติ พ.ศ. 2547 กับขนาดโรงแรม

เพื่อสนับสนุนผู้ประกอบการระดับเล็กที่ใหญ่กว่าขนาด 8 ห้อง ไม่ควรยกเลิกกฎหมายโรงแรมฉบับเก่า ควรใช้การแก้ไขแทน ที่มีปัญหาเพราะพระราชบัญญัติโรงแรมยึดเอาจำนวนห้อง แต่ลักษณะโครงสร้าง ในความเป็นจริงความต้องการของลูกค้าเปลี่ยนไป บางที่ลูกค้าก็อยากไปนอนที่พักรูปแบบใกล้ชิด หรือคลอง หรือคอนโดมิเนียมบ้าง ซึ่งเป็นการกระจายรายได้เป็นอย่างดีเยี่ยม *(เว็บไซต์)*

(12) ถ้าใช้กฎหมายตามนี้จะช่วยให้ทางผู้ประกอบการจัดการกับบัญชีทางการเงินได้สะดวกขึ้น แต่ก็ต้องรับกับค่าธรรมเนียมการประกอบการในท้องถิ่นว่าตั้งไว้เท่าไรและมีเงื่อนไขอย่างอื่นที่ทางหน่วยงาน ที่รับผิดชอบจะเพิ่มเติมหรือไม่ ซึ่งอยากรู้รายละเอียดเพิ่ม และแนะนำให้แยกแยะให้เป็นสัดส่วน ไม่เหมารวม จากจำนวนห้องสูงสุดกำหนดให้เป็นขั้นตอนและจำแนกระดับต่างๆตามความเป็นจริง จากข้อมูลที่มีอยู่เช่น ในประเทศไทยมีที่พักสำหรับนักท่องเที่ยวแบบไหนบ้าง *(เว็บไซต์)*

(13) มีความเห็นว่าการประกอบธุรกิจโรงแรมตามพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 เป็นกฎหมายที่มีปัญหาไม่สนับสนุน SMEs และเป็นอุปสรรคต่อการเจริญเติบโตของท้องถิ่น และเศรษฐกิจ ของประเทศ ไม่ยืดหยุ่น ไม่ทันสมัยปัจจุบันที่เทคโนโลยีช่วยให้ทุกที่สามารถกลายเป็นที่พักสร้างรายได้ เพราะการกำหนดให้ที่พักค้างคืนทุกแห่งไม่ว่าจะมีกี่ห้องต้องปฏิบัติเช่นเดียวกับโรงแรมใหญ่ๆ มีข้อจำกัด ที่ทำให้ผู้ประกอบการรายเล็กจำนวนมากไม่สามารถปฏิบัติตามได้ครบถ้วน ร่าง พ.ร.บ.ฉบับใหม่นี้ช่วยเปิดช่อง ให้ธุรกิจขนาดเล็กเข้าสู่ระบบได้โดยไม่ถูกปิดกั้นและเป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน *(เว็บไซต์)*

(14) การที่ท้องถิ่นซึ่งมีผู้มียาได้น้อย แต่การที่จะไปทำตามพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 ซึ่งใช้กับโรงแรมขนาดใหญ่ซึ่งต้องใช้เงินมาก ดังนั้น ทำให้ท้องถิ่นและเจ้าของที่ดินต้องขายที่ดินให้กับ นายทุนไปทำเป็นโรงแรมซึ่งรายได้จะตกกับนายทุน มีห้องพักจำนวนมากเป็นกฎหมายที่มีลักษณะผูกขาด เน้นประโยชน์แก่กลุ่มนายทุน คนมีฐานะการเสนอร่างกฎหมายใหม่นี้จะสร้างความเป็นธรรมแก่ผู้ประกอบการ รายเล็กส่งเสริมให้มีการแข่งขันด้านบริการซึ่งในที่สุดผลประโยชน์จะตกแก่ชุมชนและประเทศชาติ *(เว็บไซต์)*

(15) มีกฎระเบียบไม่สอดคล้องกับที่พักของท้องถิ่น ไม่สอดคล้องกับวิถีชีวิตชุมชนชุมชน ท้องถิ่นไม่ได้รับผลประโยชน์โดยตรง ก็ได้ เพราะเป็นการปรับข้อกำหนดให้สอดคล้องกับยุคสมัย โดยผลประโยชน์ส่งถึงชุมชนท้องถิ่น เกิดช่องโหว่ทางกฎหมายทำให้ผู้ใช้บริการห้องพักค้างคืนไม่ได้รับ การคุ้มครอง นักท่องเที่ยวหรือผู้ใช้บริการ ควรได้รับความมั่นใจว่าที่พักที่เลือกจอง มีตัวตนจริง ไม่ถูกหลอก ไม่ถูกโกง *(เว็บไซต์)*

(16) การประกอบธุรกิจโรงแรมตามพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 มีปัญหาอยู่จริง โดยเฉพาะในด้านความไม่สอดคล้องกับรูปแบบธุรกิจที่เปลี่ยนไป และข้อจำกัดต่อผู้ประกอบการรายย่อย การเสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับใหม่ มีแนวโน้มว่าจะช่วยแก้ปัญหาได้ในหลายด้าน หากออกแบบให้สมดุล ทำให้ผู้ประกอบการรายย่อยสามารถทำอาชีพได้ถูกกฎหมายและสามารถพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการ ขนาดเล็กได้อย่างดี *(เว็บไซต์)*

(17) การประกอบธุรกิจโรงแรมตามพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 ไม่มีปัญหา แต่มีปัญหา ในการบังคับใช้กฎหมาย จึงไม่มีความจำเป็น ส่วนการเสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้สมาคมโรงแรมไทย เห็นว่าควรมีการกำกับดูแลอาคารที่ไม่เป็นโรงแรม หรือสถานที่พักค้างคืน *(สมาคมโรงแรมไทย)*

(18) การยกเลิกคณะกรรมการส่งเสริมและกำกับธุรกิจโรงแรม ทำให้ขาดผู้ปฏิบัติหน้าที่ต่าง ๆ ตามกฎหมายเดิม และการพิจารณาตัดสินใจในด้านต่างๆ จะไม่สามารถทำได้อย่างรอบด้าน จึงไม่เห็นด้วยกับการยกเลิกคณะกรรมการส่งเสริมและกำกับธุรกิจโรงแรม **(สมาคมโรงแรมไทย)**

(19) การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยเป็นรัฐวิสาหกิจมีวัตถุประสงค์ในการส่งเสริมการท่องเที่ยวและอุตสาหกรรมท่องเที่ยว จึงไม่มีปัญหาในการประกอบธุรกิจโรงแรมตามพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 **(การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย)**

(20) เนื่องจากกรมการปกครองได้จัดให้มีการรับฟังความคิดเห็นในส่วนของพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 ระหว่างวันที่ 1 มีนาคม 2567 ถึงวันที่ 31 มีนาคม 2567 ในประเด็นว่าพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 สมควรยกเลิก แก้ไข หรือปรับปรุงกฎหมายหรือไม่ อย่างไร ผลปรากฏว่า มีผู้ร่วมแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 85.6 ของผู้แสดงความเห็นทั้งหมด เห็นว่าพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 มีความเหมาะสมกับสภาพการณ์ปัจจุบัน อย่างไรก็ตามกรมการปกครองได้รับฟังข้อเสนอแนะเพิ่มเติมจากหน่วยงานราชการและเอกชนที่เกี่ยวข้องและพิจารณาปัญหาการประกอบธุรกิจโรงแรมในประเด็นที่สำคัญ ดังนี้

1) สถานที่พักที่เป็นการนำบ้านหรืออาคารที่พักอาศัยของตนมาให้บริการที่พักต่ำกว่ารายเดือนในลักษณะโฮมสเตย์ ซึ่งปัจจุบันที่พักลักษณะดังกล่าว บางส่วนได้มีการแจ้งเป็นสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมต่อนายทะเบียนกฎหมายว่าด้วยโรงแรมและส่งผลให้ที่พักดังกล่าวไม่อยู่ภายใต้บังคับกฎหมายว่าด้วยโรงแรมผู้ประกอบการจึงไม่มีหน้าที่แจ้งรายชื่อผู้พักให้นายทะเบียนทราบรวมถึงเจ้าหน้าที่ไม่สามารถใช้อำนาจตามกฎหมายว่าด้วยโรงแรมเข้าไปกำกับดูแลความสงบเรียบร้อยภายในที่พักได้

2) สถานที่ที่เป็นการนำห้องพักในอาคารชุดมาให้บริการที่ต่ำกว่ารายเดือน ซึ่งเป็นการประกอบธุรกิจที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายในปัจจุบัน แต่การประกอบธุรกิจดังกล่าวได้ส่งผลกระทบต่อความปลอดภัยของผู้พักอาศัยอื่นในอาคารชุด ทั้งทำให้มูลค่าของอสังหาริมทรัพย์ในพื้นที่สูงขึ้น ส่งผลกระทบต่อผู้อยู่อาศัยเดิมในพื้นที่ และเป็นการแย่งชิงพื้นที่ส่วนแบ่งการตลาดของผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมที่ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรมอย่างถูกต้องตามกฎหมาย ทำให้การประกอบธุรกิจโรงแรมเกิดความไม่เป็นธรรมซึ่งพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 ยังไม่มีบทบัญญัติในการกำกับดูแลการประกอบธุรกิจในลักษณะดังกล่าว

3) การโฆษณาประชาสัมพันธ์ที่พักในแพลตฟอร์มออนไลน์โดยไม่มีการคัดกรองที่พักที่ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรมหรือหนังสือรับแจ้งสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม ส่งผลให้ผู้ใช้บริการไม่สามารถตรวจสอบความถูกต้องตามกฎหมายของที่พักได้ ทั้งยังเป็นการสนับสนุนการประกอบธุรกิจโรงแรมโดยไม่ได้รับอนุญาตอีกทางหนึ่งด้วย ซึ่งยังไม่มีบทบัญญัติทางกฎหมายในการกำกับดูแลการดำเนินการดังกล่าว ในการนี้ กรมการปกครองได้พิจารณาและอนุมัติหลักการเพื่อปรับปรุงพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 เพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าวแล้ว **(กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น)**

(21) พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 มิได้เป็นอุปสรรคต่อการประกอบธุรกิจโรงแรมโดยตรง หากแต่มีความจำเป็นต้องได้รับการปรับปรุงให้มีความทันสมัยและสอดคล้องกับรูปแบบที่พักที่มี

ความหลากหลายและเปลี่ยนแปลงไปในปัจจุบัน ตลอดจนให้สอดคล้องกับกฎหมายที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ อาทิ พระราชบัญญัติการผังเมือง พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร และพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ เพื่อให้สามารถรักษามาตรฐานและคุณภาพของสถานประกอบการที่פקได้อย่างเหมาะสม อย่างไรก็ตามร่างพระราชบัญญัติโรงแรมฯ ฉบับนี้ ยังไม่ปรากฏหลักการหรือแนวทางในการบังคับใช้กฎหมายที่สอดคล้องกับระบบการกำกับดูแลและส่งเสริมธุรกิจที่פקในหลากหลายรูปแบบอย่างเพียงพอ อีกทั้งยังไม่สามารถตอบโจทย์ต่อการแก้ไขปัญหาการประกอบธุรกิจโรงแรมหรือสถานที่פקที่ยังดำเนินการอยู่นอกระบบให้เข้าสู่กระบวนการทางกฎหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อความปลอดภัยของผู้פקนักท่องเที่ยว รวมถึงผลกระทบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อมโดยรวม *(กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา)*

(22) กระทรวงมหาดไทยได้รับฟังความคิดเห็นพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 เมื่อปี 2567 ที่ผ่านมา ในประเด็นพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 สมควรยกเลิก แก้ไข หรือปรับปรุงกฎหมายหรือไม่ อย่างไร ปรากฏว่ามีผู้ร่วมแสดงความคิดเห็นว่าพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 มีความเหมาะสมกับสภาพการณ์ปัจจุบัน คิดเป็นร้อยละ 85.2 ของผู้แสดงความคิดเห็นทั้งหมด อย่างไรก็ตามกระทรวงมหาดไทยได้รับฟังข้อเสนอแนะเพิ่มเติมจากหน่วยงานราชการและเอกชนที่เกี่ยวข้องและพิจารณาปัญหาการประกอบธุรกิจโรงแรมในประเด็นที่สำคัญ ดังนี้

1) สถานที่פקบางส่วนได้มีการแจ้งเป็นสถานที่פקที่ไม่เป็นโรงแรมต่อนายทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยโรงแรมและส่งผลให้ที่פקดังกล่าวไม่อยู่ภายใต้บังคับกฎหมายว่าด้วยโรงแรม อันส่งผลให้ผู้ประกอบธุรกิจไม่มีหน้าที่แจ้งรายชื่อผู้פקให้นายทะเบียนทราบรวมถึงเจ้าหน้าที่ไม่สามารถใช้อำนาจตามกฎหมายว่าด้วยโรงแรมเข้าไปกำกับดูแลความสงบเรียบร้อยภายในที่פקได้ ซึ่งเป็นการประกอบธุรกิจที่ได้รับความนิยมน

2) การนำห้องพักในอาคารชุดมาให้บริการที่ต่ำกว่ารายเดือนอย่างแพร่หลายในปัจจุบัน แต่การประกอบธุรกิจดังกล่าวได้ส่งผลกระทบต่อความปลอดภัยของผู้พักอาศัยอื่นในอาคารชุด ทั้งทำให้มูลค่าของอสังหาริมทรัพย์ในพื้นที่สูงขึ้นส่งผลกระทบต่อผู้อยู่อาศัยเดิมในพื้นที่ และเป็นการแย่งชิงพื้นที่ส่วนแบ่งการตลาดของผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมที่ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรมอย่างถูกต้องตามกฎหมาย ทำให้การประกอบธุรกิจโรงแรมเกิดความไม่เป็นธรรมซึ่งพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 ยังไม่มีบทบัญญัติในการกำกับดูแลการประกอบธุรกิจในลักษณะดังกล่าว

3) การโฆษณาประชาสัมพันธ์ที่פקในแพลตฟอร์มออนไลน์โดยไม่มีการคัดกรองที่פקที่ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรมหรือหนังสือรับแจ้งสถานที่פקที่ไม่เป็นโรงแรม ส่งผลให้ผู้ใช้บริการไม่สามารถตรวจสอบ โดยไม่ได้รับอนุญาต ความถูกต้องตามกฎหมายของที่פקได้ ทั้งยังเป็นการสนับสนุนการประกอบธุรกิจโรงแรมอีกทางหนึ่งด้วย ซึ่งยังไม่มีบทบัญญัติทางกฎหมายในการกำกับดูแลการดำเนินการดังกล่าว

ทั้งนี้ กระทรวงมหาดไทยได้พิจารณาอนุมัติหลักการปรับปรุงพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 เพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าวแล้ว อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาร่างพระราชบัญญัติตามที่เสนอแล้ว เห็นว่ายังไม่สามารถแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้ครบถ้วน เนื่องจากร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวอนุญาตให้มีการ

ประกอบธุรกิจโรงแรมและสถานที่พักค้างคืนได้สำหรับที่พักทุกรูปแบบ ทุกประเภท โดยยังมิได้มีการกำหนดหลักเกณฑ์ ที่คำนึงถึงความปลอดภัยของผู้พักและสังคมอย่างเพียงพอ สะท้อนผ่านการกำหนดประเภทสถานที่พักและการกำหนดนายทะเบียนผู้พิจารณาการออกใบอนุญาต ซึ่งจะส่งผลให้เกิดปัญหาในการปล่อยให้ผู้พักเข้าสู่ระบบ และไม่สามารถกำกับดูแลความปลอดภัยได้ **(กระทรวงมหาดไทย)**

(23) การประกอบธุรกิจโรงแรมตามพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 มีปัญหาหรือไม่อย่างไร และการเสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้จะแก้ปัญหาได้หรือไม่ อย่างไร

1) ตามพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 การให้บริการสถานที่พักค้างคืนนั้นก็สามารถทำได้อยู่แล้วตามกฎหมายกระทรวงที่ออกมาผ่อนผันให้ประชาชนรายย่อยสามารถทำกิจการที่พักได้ที่ไม่เกิน 8 ห้อง และพักได้ไม่เกิน 30 คน และครอบคลุมไปถึงการให้บริการที่พักแบบต่าง ๆ เช่น โฮสเทล เรือ แพ ลานกางเต็นท์ ซึ่งมีอนุญาตให้อยู่แล้วจึงไม่จำเป็นต้องเสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้

2) ตามพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 มีการลงโทษอาญากับผู้กระทำความผิดกฎหมาย แต่การเสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ที่ปรับปรุงบทลงโทษจากโทษอาญาเปลี่ยนมาเป็นโทษปรับเป็นพินัย ซึ่งตรงนี้จะเบาลงของกฎหมายที่อาจจะทำให้มีการทำความผิดกฎหมายได้ เพราะที่ผ่านมาถ้าทำผิดจะมีโทษถึงติดคุกทำให้ผู้ประกอบการโรงแรมมีความกลัวไม่กล้ากระทำความผิดกฎหมาย แต่ถ้าปรับเปลี่ยนโทษเป็นแค่ปรับเป็นพินัย จะทำให้ผู้ประกอบการโรงแรมกล้าที่จะทำความผิดกฎหมายโรงแรมกันมากขึ้นเพราะยอมที่จะต้องเสียค่าปรับเพื่อให้การบริหารจัดการโรงแรมได้ง่ายขึ้น ซึ่งจะทำให้มาตรฐานการควบคุมดูแลกิจการให้บริการที่พักโรงแรมลดลง **(การจัดประชุมสัมมนารับฟังความคิดเห็นที่จังหวัดเพชรบุรี)**

(24) การประกอบธุรกิจโรงแรมตามพระราชบัญญัติโรงแรมต้องการให้ผู้ประกอบการมีใบอนุญาตเข้าระบบที่ถูกต้อง และจะได้รับการส่งเสริมช่วยเหลือจากรัฐแต่ถ้าไม่อยู่ในระบบใบอนุญาตที่ถูกต้องแล้วก็จะไม่ได้รับการส่งเสริมช่วยเหลือเยียวยาในยามที่ธุรกิจนั้นประสบปัญหาสถานที่พักค้างคืนขนาดเล็กที่เป็นโฮมสเตย์ เกสต์เฮาส์ เรือ แพ ลานกางเต็นท์ ฯลฯ ก็จะต้องมีใบอนุญาตอีกแบบที่เป็น การให้บริการที่พักค้างคืนที่ถูกต้อง อยู่ภายใต้ระบบอนุญาตเพื่อที่จะให้ได้รับการส่งเสริมช่วยเหลือเยียวยาจากรัฐในยามที่ประสบปัญหา จึงขอเสนอให้มีศูนย์ One stop Service หรือสร้างคลินิกเฉพาะกับกิจการโรงแรมที่ให้บริการเกี่ยวกับธุรกิจโรงแรมที่จะช่วยแก้ปัญหาให้กับผู้ประกอบการกิจการโรงแรมทุกประเภท ในแต่ละจังหวัด ได้รับความสะดวกเข้าปรึกษาและดำเนินการให้เป็นไปตามกฎระเบียบที่ถูกต้อง และเข้ามาอยู่ในระบบใบอนุญาตประกอบกิจการโรงแรมมากขึ้น **(การจัดประชุมสัมมนารับฟังความคิดเห็นที่จังหวัดกาญจนบุรี)**

(25) การประกอบธุรกิจโรงแรมที่ปัจจุบันเปิดโอกาสให้ผู้ประกอบการรายย่อยสามารถทำธุรกิจที่พักรายวันได้ แต่พบปัญหาว่าผู้ประกอบการให้เช่าที่พักแบบรายวันและที่เป็นโรงแรมขนาดเล็กไม่สามารถขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรมได้ และได้ทำการประกอบธุรกิจโดยไม่มีใบอนุญาตซึ่งมีจำนวนมากกว่าผู้ได้รับใบอนุญาต ทำให้ถูกนายทะเบียนฝ่ายปกครองเข้าตรวจสอบและทำการจับกุมเป็นจำนวนมาก แม้จะมีกฎกระทรวงกำหนดลักษณะอาคารที่ใช้ประกอบธุรกิจโรงแรม (ฉบับที่ 4) พ.ศ.2566 ที่ได้ผ่อนปรนเกณฑ์ข้อกำหนดให้ธุรกิจโรงแรมขนาดเล็กที่มีการใช้อาคารประกอบกิจการมาก่อน วันที่ 18

สิงหาคม พ.ศ.2559 สามารถปรับเข้าสู่ระบบที่ถูกต้องตามกฎหมายได้ ซึ่งจะมีกรอบระยะเวลาของการบังคับใช้ จะสิ้นสุดลงในวันที่ 18 สิงหาคม พ.ศ.2568 แต่ขั้นตอนการดำเนินการเพื่อให้มีใบอนุญาต (Road to the license) เพื่อนำกิจการเข้าสู่ระบบที่มีใบอนุญาตนั้นไม่ง่าย โดยเฉพาะปัญหาเกี่ยวกับกฎหมายที่เกี่ยวข้องในการพิจารณาเพื่อขอใบอนุญาตประกอบธุรกิจที่พักขนาดกลางและขนาดเล็กที่มีใช้โรงแรมมีจำนวนหลายฉบับ คือ มีกฎหมายว่าด้วยโรงแรม 3 ฉบับ กฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร 5 ฉบับ กฎหมายว่าด้วยการผังเมือง 2 ฉบับ กฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม 3 ฉบับ และกฎหมายเกี่ยวกับกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองในที่ดินที่จะใช้ในการประกอบธุรกิจโรงแรม 4 ฉบับ โดยเฉพาะเรื่องของการนำอาคารที่จะมาขออนุญาตหรือเปลี่ยนการใช้เพื่อที่จะจดทะเบียนเป็นโรงแรม จะติดปัญหาเรื่องข้อกำหนดควบคุมอาคารเป็นหลัก ทำให้ผู้ประกอบการโรงแรมรายย่อยต้องดำเนินการไปแบบไม่มีใบอนุญาตต่อไป ซึ่งมีอยู่เป็นจำนวนมาก *(การรับฟังความคิดเห็นจากคณะอนุกรรมการพิจารณาศึกษาแนวทางและกลไกการส่งเสริมผู้ประกอบการ SMEs วุฒิสภา)*

7. ข้อเสนอแนะอื่น ๆ

(1) การให้เข้าพักในโรงแรมบางครั้งจำเป็นต้องสกรีนผู้เข้าพักเท่าที่ควรจะเป็น หากพนักงานหรือเจ้าของมีเหตุสงสัยว่าผู้เข้าพักอาจมีปัญหาหรือกระทำการอาชญากรรมหรือยาเสพติด หรือสิ่งผิดกฎหมายอื่น ก็เป็นสิทธิที่ควรจะสามารถทำได้เพื่อเป็นการป้องกันเหตุร้าย *(เว็บไซต์)*

(2) ข้อเสนออื่นจากหลักข้อโต้แย้งอันจะนำไปสู่การแก้ไขกฎหมายโดยเสนอร่างพระราชบัญญัติสถานที่พักค้างคืนที่ทันท่วงทีนั้นยังมีข้อสงสัยและข้อขัดแย้งกับหลักความไม่เป็นธรรมอยู่หลายประการ ทั้งนี้ จะขอนำเสนอสิ่งที่เตรียมไว้ยื่นกับพรรคด้วยตนเองต่อไป *(เว็บไซต์)*

(3) ควรอนุญาตให้ห้องพักในคอนโดสามารถมาทำโรงแรม ถ้าได้รับการอนุญาตจากนิติบุคคล เนื่องจากสถานะทางเศรษฐกิจไม่ดี ควรให้นำทรัพย์สินเหล่านี้มาเป็นแหล่งรายได้ และพยายามกันต่างชาติออกจากการทำสิ่งนี้ให้คนไทยได้ประโยชน์ และเป็นสิ่งที่ดีที่จะไม่ให้มีการใช้บ้านพักอาศัยมาแอบแฝงทำที่พักให้คนเช่า และกระทบต่อคนหมู่มาก และอยากให้เอาคอนโดมาให้เช่ารายวันได้เพื่อเป็นรายได้ในช่วงเศรษฐกิจไม่ดี สำหรับการอนุญาตให้บ้านในหมู่บ้านที่มีนิติบุคคลจัดแจ้งเป็นสถานที่พักค้างคืนได้ จะช่วยให้บ้านไม่ร้างเพราะอนาคตไทยกำลังเข้าสู่สังคมสูงวัย ถ้าไม่ออกกฎหมายให้เอื้อกับสภาพสังคมปัจจุบัน บ้านจะร้างเยอะไม่มีมูลค่าไม่มีใครอยากซื้อเพราะไม่คุ้มแบบที่ญี่ปุ่นเป็น *(เว็บไซต์)*

(4) ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ยังไม่มีความโปร่งใส หรือความชัดเจนมากเพียงพอ ที่สามารถนำมาบังคับใช้เพราะอาจเป็นการเอื้อประโยชน์ต่อกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง จนทำให้เกิดความเสียหายและความได้เปรียบเสียเปรียบต่อการดำเนินงานและกิจการของบุคคลทั่วไปได้ คนที่ทำธุรกิจที่พักค้างคืนไม่มีสมาคมเหมือนสมาคมโรงแรม ถ้าจะออกพระราชบัญญัติฉบับใหม่ กรุณาอย่าฟังแต่สมาคมโรงแรม หรือคนที่ทำโรงแรมฝ่ายเดียว *(เว็บไซต์)*

(5) อยากให้แยกที่พักค้างคืนกับโรงแรม เปรียบเทียบเหมือนคนมีที่ดินปลูกพืชผลกินเอง เหลือแบ่งขายคนมีบ้านก็แบ่งปันที่พักให้เช่าเป็นรายได้คนเมือง ช่วยคนเมืองวัยเกษียณให้มีรายได้บ้าง

สมควรปรับปรุงแก้ไขกฎหมายนี้ให้เหมาะสมกับสถานการณ์การเปลี่ยนแปลงในปัจจุบัน และควรมีการจัดอบรมหรือคู่มือแนะแนวแก่ผู้ประกอบการรายย่อยในแต่ละท้องถิ่น เพื่อให้เข้าใจข้อกำหนดใหม่และสามารถดำเนินธุรกิจอย่างถูกต้องรวมถึงควรมีระบบสนับสนุนหรือช่องทางร้องเรียนกรณีเกิดปัญหาในการขออนุญาตหรือปฏิบัติตามกฎหมาย *(เว็บไซต์)*

(6) ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้จะส่งเสริมให้ท้องถิ่น (ประชาชน) ซึ่งมีที่ดินและเงินทุนจำนวนไม่มาก สามารถให้บริการผู้มาเที่ยวและสนับสนุนการค้าขายในท้องถิ่น อันจะส่งเสริมให้รายได้ตกแก่ท้องถิ่นโดยตรงแทนที่ประชาชนจะขายที่ดินให้กับนายทุน ไปสร้างโรงแรม และรายได้ก็ตกแก่นายทุน *(เว็บไซต์)*

(7) ควรแยกให้เป็นของเอกชนมากกว่าที่รัฐบาลจะมีส่วนร่วมควรมีส่วนร่วมแค่การกำหนดราคาที่พักและสนับสนุนการสร้างที่พักที่มีราคาเหมาะสมแก่การค้าขาย ถึงแม้ร่างพระราชบัญญัติฉบับใหม่จะมีเจตนาดี แต่จะต้องดำเนินการควบคู่กับมาตรการเหล่านี้คือกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำด้านความปลอดภัยและสุขอนามัย สำหรับที่พักทุกรูปแบบพัฒนาศักยภาพของเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นให้สามารถทำหน้าที่นายทะเบียนอย่างมีประสิทธิภาพสร้างระบบฐานข้อมูลกลางเพื่อประกอบการพิจารณาอนุญาต *(เว็บไซต์)*

(8) การนำบ้านพักตามกฎหมายว่าด้วยการจัดสรรที่ดิน ห้องพักตามกฎหมายว่าด้วยอาคารชุดหรืออาคารสถานที่ใดที่ต้องใช้ร่วมกับผู้อื่น ตามระบุในร่างพระราชบัญญัติ มาตรา 29 วรรค 3 โดยการอนุญาตจากนิติบุคคลหมู่บ้านจัดสรรหรือนิติบุคคลอาคารชุด สมาคมโรงแรมไทยมีความเห็นว่าวรรคนี้เป็นการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค เพราะในวันที่ผู้พักอาศัยข้างเคียงตัดสินใจซื้อบ้านพักหรือห้องพัก ผู้อยู่อาศัยเหล่านี้ไม่ทราบข้อมูลว่าในอนาคตจะมีการนำโครงการบางส่วนมาใช้เป็นโรงแรม จึงสมควรต้องปกป้องสิทธิของสมาชิกผู้อยู่อาศัยในโครงการหมู่บ้านและอาคารชุด *(สมาคมโรงแรมไทย)*

(9) รัฐบาลไทยมีหน้าที่ในอันดับแรกที่จะต้องทำให้นักท่องเที่ยวเชื่อมั่นในความปลอดภัยจากการมาท่องเที่ยวในประเทศไทย หากไม่เชื่อมั่นในความปลอดภัยแล้วจำนวนนักท่องเที่ยวจะลดลงเป็นอย่างมากดังเช่นตลาดนักท่องเที่ยวจีนในปัจจุบัน ที่ส่งผลกระทบต่อภาพรวมในการท่องเที่ยวของประเทศทั้งหมด จึงไม่สมควรละเลยหรือผ่อนคลายการบังคับใช้กฎหมายโรงแรมในด้านการให้ความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว *(สมาคมโรงแรมไทย)*

(10) เพื่อให้การพิจารณาร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักค้างคืน พ.ศ. ครอบคลุมทุกมิติ เห็นควรส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชน โดยเฉพาะผู้มีส่วนได้เสียโดยตรงในการคิดและตัดสินใจ เพื่อก่อให้เกิดการพิจารณากฎหมายที่มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น โดยคำนึงถึงหลักความปลอดภัยของผู้พักและชุมชนโดยรอบเป็นสำคัญ *(กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น)*

(11) ปัจจุบันรูปแบบการประกอบธุรกิจการให้บริการที่พักอาศัยในประเทศไทยมีการพัฒนาขึ้นเป็นหลายรูปแบบ แต่มีธุรกิจการให้บริการที่พักอาศัยบางประเภทเท่านั้นที่พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 มีการกำกับไว้ อีกทั้ง พระราชบัญญัตินี้ยังกล่าวถึงบทบัญญัติบางประการที่ไม่สอดคล้องกับสภาพสังคมและเศรษฐกิจการให้บริการการท่องเที่ยวที่เปลี่ยนแปลงไป ทำให้ธุรกิจการให้บริการที่พักอาศัยอีกหลายรูปแบบมิได้มีการกฎหมายกำกับไว้โดยชัดเจน ส่งผลให้การปรับใช้กฎหมายเพื่อให้ความคุ้มครองแก่ผู้ประกอบการ

การให้บริการที่พักอาศัย และการคุ้มครองความเสียหายอันเกิดแก่ผู้เข้าพักอาศัย รวมถึงการตรวจสอบมาตรฐานการให้บริการที่พักอาศัยไม่อยู่ภายใต้หลักเกณฑ์เดียวกัน การเสนอร่างพระราชบัญญัติดังกล่าว อาจจะช่วยแก้ปัญหาดังกล่าวได้แต่ร่างพระราชบัญญัติฯ ดังกล่าว เป็นกฎหมายที่เกี่ยวกับการรักษาความสงบเรียบร้อยและความมั่นคงภายในประเทศ ซึ่งต้องตรวจสอบควบคุมดูแลการประกอบกิจการซึ่งเกี่ยวข้องกับหน่วยงานและกฎหมายอื่น ๆ อีกหลายฉบับซึ่งมีขั้นตอนของข้อกฎหมายที่จะต้องใช้ดุลพินิจอย่างรอบคอบเพื่อมิให้เกิดผลกระทบต่อความสงบเรียบร้อยของสังคมและประชาชน ประกอบกับประเด็นข้อกฎหมายบางประเด็นตามร่างพระราชบัญญัติฯ ยังไม่มีความชัดเจนเท่าที่ควร คือ

1) ขาดความชัดเจนเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาในฐานะเป็นผู้รักษาการตามร่างพระราชบัญญัติฯ ดังกล่าว

2) ไม่มีการชี้แจงเหตุผลความจำเป็น ในการตัดหมวด 1 คณะกรรมการส่งเสริมและกำกับธุรกิจโรงแรม ของพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 ออกจากร่างพระราชบัญญัติโรงแรม และสถานที่พักค้างคืน พ.ศ.

3) ขาดความชัดเจนเกี่ยวกับสิทธิอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียน เนื่องจากในร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักค้างคืน พ.ศ. กำหนดให้ผู้อุทธรณ์จะต้องอุทธรณ์ต่อรัฐมนตรี แต่ไม่ได้กำหนดว่าจะต้องอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา หรือรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย (*กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา*)

(12) เห็นควรส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในการร่วมคิด ร่วมตัดสินใจ เพื่อกำหนดมาตรการต่าง ๆ ที่ครอบคลุมในทุกมิติ เนื่องจากในปัจจุบันมีภัยคุกคามถูกกำเนิดขึ้นหลากหลายรูปแบบ ดังนั้น นอกจากการส่งเสริมให้มีการประกอบธุรกิจโรงแรมแล้ว ยังคงต้องพิจารณาการกำกับดูแลความปลอดภัยของผู้เข้าพัก และสังคมภายในประเทศด้วย การเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการรับฟังความเห็นจากผู้ที่มีส่วนได้เสียโดยตรง จะก่อให้เกิดการพิจารณากฎหมายที่มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น (*กระทรวงมหาดไทย*)

(13) ควรมีช่องทางพิเศษในการกำหนดเป็นพื้นที่พิเศษสำหรับทำกิจการโรงแรมที่พักในที่ที่ไม่สามารถอนุญาตทำโรงแรมได้เนื่องจากปัญหาในเรื่องการถือครองที่ดิน หรือพื้นที่อนุรักษ์ให้สามารถทำได้ เช่น ในพื้นที่ที่มีเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรม พื้นที่สีเขียวที่มีธรรมชาติสวยงาม พื้นที่อากาศสะอาดบริสุทธิ์ ให้เป็นพื้นที่ควบคุมพิเศษที่สามารถสร้างที่พักแรมได้ ซึ่งจะเป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยวในท้องถิ่นได้มากยิ่งขึ้น (*การจัดประชุมสัมมนาฯ รับฟังความคิดเห็นที่จังหวัดกาญจนบุรี*)

(14) ผู้ประกอบการท่องเที่ยวในจังหวัดกาญจนบุรีมีปัญหาในการออกใบอนุญาตโรงแรมเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะอำเภอสังขละบุรีที่มีห้องพักรายย่อยอยู่ประมาณสองพันกว่าห้อง มีปัญหาเรื่องการขอใบอนุญาตประกอบกิจการโรงแรมและได้ประกอบกิจการโดยไม่มีใบอนุญาต เพราะติดปัญหาเรื่องการถือครองที่ดินที่นำมาก่อสร้างเป็นโรงแรมที่พักให้บริการแก่นักท่องเที่ยว เนื่องจากที่ดินมีรูปแบบที่หลากหลายในการจัดสรรที่ดินและประเภทของการถือครองที่ดิน เช่น ที่ดิน สปก. ที่ดินในการนิคมสร้างตนเองที่เป็นปัญหาอุปสรรคในการสร้างโรงแรมที่พักเป็นอย่างมาก แต่ปัจจุบันที่พักโรงแรม รีสอร์ท โฮมสเตย์ และเกสต์เฮาส์

ต่าง ๆ ที่ตั้งอยู่บนที่ดินเหล่านี้ได้แอบอิงกับธรรมชาติที่สวยงาม อากาศบริสุทธิ์ ได้ถูกสร้างไปแล้วเป็นจำนวนมากซึ่งดำเนินการอยู่แบบไม่ถูกกฎหมาย โดยที่ผู้ประกอบการก็อยากทำให้ถูกกฎหมายแต่ติดปัญหาในเรื่องการใช้ที่ดินในพื้นที่ที่ไม่ตรงกับวัตถุประสงค์ของการจัดสรรที่ดิน **(การจัดประชุมสัมมนารับฟังความคิดเห็นที่จังหวัดกาญจนบุรี)**

(15) การที่มีมาตรา 77 ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 ทำให้ประชาชนอย่างพวกเราได้มีโอกาสเข้ามาแสดงความคิดเห็นในการเสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ถ้าไม่มีตรงนี้ประชาชนอย่างพวกเราก็จะไม่ได้เข้ามาแสดงความคิดเห็นกันในวันนี้ และขอบคุณคณะกรรมการรับฟังความคิดเห็นฯ ที่ได้นำร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มาถามความคิดเห็นกับพวกเราในที่ประชุมแห่งนี้ **(การจัดประชุมสัมมนารับฟังความคิดเห็นที่จังหวัดเพชรบุรี)**

(16) ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้จะสร้างปัญหาให้กับภาคธุรกิจการโรงแรม เนื่องจากไม่ได้ศึกษาปัญหาการใช้กฎหมายอย่างรอบด้าน เป็นการพิจารณาปัญหาแบบง่าย ๆ ไม่มีหลักวิชาการรองรับแจจแจงในการกำหนดประเด็นข้อกฎหมาย เช่น การกำหนดจำนวนห้องพักขนาด 29 ห้อง มาจากหลักการใด เงื่อนไขการยินยอมของนิติบุคคลหมู่บ้านและอาคารชุดที่จะนำไปขอจดทะเบียนที่พักจะมีรายละเอียดในการยินยอมอย่างไร ซึ่งจะสร้างปัญหาความขัดแย้งในหมู่บ้านและอาคารชุดตามมา และการแก้ปัญหาต้องศึกษาถึงพระราชบัญญัติฉบับอื่นที่สัมพันธ์กันด้วย เช่น กฎหมายอาคารชุด กฎหมายผังเมือง กฎหมายเกี่ยวกับการถือครองที่ดิน เป็นต้น**(การรับฟังความคิดเห็นจากคณะอนุกรรมการพิจารณาศึกษาแนวทางและกลไกการส่งเสริมผู้ประกอบการ SMEs วุฒิสภา)**

(17) มีข้อสังเกตในการขออนุญาตสร้างโรงแรมที่มีปัญหาอุปสรรคมากมาย โดยพบว่าในพื้นที่จังหวัดที่มีการประกอบธุรกิจโรงแรมเป็นธุรกิจหลัก (Core Business) เช่น จังหวัดชลบุรี ภูเก็ต พังงา ฯลฯ จะขออนุญาตประกอบกิจการโรงแรมได้ยาก แต่ในจังหวัดที่ไม่มีการประกอบธุรกิจโรงแรมเป็นหลัก จะขออนุญาตประกอบกิจการได้ง่าย และจะใช้เวลาในการพิจารณาไม่นาน ทั้งนี้ เป็นเพราะการตรวจสอบความถูกต้องก่อนออกใบอนุญาตนั้นมีขั้นที่ยุงยากและมีจำนวนเจ้าหน้าที่ไม่เพียงพอ ถ้าจังหวัดไหนที่มีคำขอเข้ามาเป็นจำนวนมากก็ต้องใช้เวลาในการตรวจสอบที่ยาวนานกว่าที่จะออกใบอนุญาตได้ **(การรับฟังความคิดเห็นจากคณะอนุกรรมการพิจารณาศึกษาแนวทางและกลไกการส่งเสริมผู้ประกอบการ SMEs วุฒิสภา)**

ส่วนที่ 3 รายงานผลการวิเคราะห์ผลกระทบอันเกิดขึ้นจากร่างพระราชบัญญัติ

1. ความเป็นมา สภาพปัญหา ความจำเป็นที่จะต้องตราพระราชบัญญัติ

โดยที่โดยที่พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 ได้ใช้บังคับมาเป็นระยะเวลาหนึ่งแล้ว และปัจจุบันรูปแบบการประกอบธุรกิจการให้บริการที่พักอาศัยในประเทศไทยมีการพัฒนาขึ้นเป็นหลายรูปแบบ แต่มีธุรกิจการให้บริการที่พักอาศัยบางประเภทเท่านั้นที่พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 มีการกำกับไว้ อีกทั้งมีบทบัญญัติบางประการที่ไม่สอดคล้องกับสภาพสังคม เศรษฐกิจ และธุรกิจการให้บริการการท่องเที่ยวที่เปลี่ยนแปลงไปมีที่พักที่ไม่ใช่โรงแรม เช่น โฮสเทล เรือ แพ เต็นท์ แคมป์ปิ้ง รวมถึงรถบ้าน เป็นรูปแบบที่พักอาศัยแบบใหม่ที่เกิดขึ้นมากมาย ทำให้การประกอบธุรกิจการให้บริการที่พักอาศัยอีกหลายรูปแบบยังไม่มีกฎหมายกำกับไว้โดยชัดเจน ส่งผลให้การปรับใช้บทบัญญัติของกฎหมายเพื่อให้ความคุ้มครองแก่ผู้ประกอบการให้บริการที่พักอาศัยและการคุ้มครองความเสียหายอันเกิดแก่ผู้เข้าพักอาศัย รวมถึงการตรวจสอบมาตรฐานการให้บริการที่ไม่อยู่ภายใต้หลักเกณฑ์เดียวกัน นอกจากนั้น ยังมีกลุ่มที่เห็นช่องทางการเติบโตของการท่องเที่ยว จึงเข้ามาแอบแฝงหารายได้ในรูปของโรงแรม ทั้งที่การขออนุญาตตั้งเดิมนั้นเป็นความประสงค์อย่างอื่น เช่น กลุ่มอพาร์ทเมนต์ คอนโดมิเนียม ที่แอบแฝงเข้ามาและกลุ่มนี้ไม่สามารถจะขออนุญาตให้ถูกต้องได้ มีปัญหาเกี่ยวกับการประกอบกิจการโรงแรมโดยไม่ได้รับอนุญาต ซึ่งจะต้องมีมาตรการในการแก้ปัญหาการทำธุรกิจที่พักอาศัยอย่างเป็นระบบ จำเป็นที่จะต้องตราพระราชบัญญัตินี้

2. ความสอดคล้องของร่างพระราชบัญญัติ

2.1 แผนยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ. 2561 - 2580) การปรับปรุงกฎหมายนี้ภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี มีวิสัยทัศน์ คือ “ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศพัฒนาแล้ว ด้วยการพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” โดยมียุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขันที่มุ่งพัฒนาความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทย ซึ่งมีประเด็นหลักที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว คือ ประเด็นการสร้างควมหลากหลายด้านการท่องเที่ยว โดยรักษาการเป็นจุดหมายปลายทางที่สำคัญของการท่องเที่ยวระดับโลกที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวทุกระดับและเพิ่มสัดส่วนของนักท่องเที่ยวที่มีคุณภาพสูง มุ่งพัฒนาธุรกิจด้านการท่องเที่ยวให้มีมูลค่าสูงเพิ่มมากยิ่งขึ้น ด้วยอัตลักษณ์และวัฒนธรรมไทยและใช้ประโยชน์จากข้อมูลและภูมิปัญญาท้องถิ่น เพื่อสร้างสรรค์คุณค่าทางเศรษฐกิจและความหลากหลายของการท่องเที่ยวให้สอดคล้องกับทิศทางและแนวโน้มของตลาดยุคใหม่

2.2 แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2566 - 2570) เป็นการปรับปรุงกฎหมายที่สอดคล้องกับของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 ในหมวดหมู่ที่ 2 ไทยเป็นจุดหมายของการท่องเที่ยวที่เน้นคุณภาพและความยั่งยืน ซึ่งเชื่อมโยงกับเป้าหมายหลักของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 ใน 4 เป้าหมาย ได้แก่

เป้าหมายที่ 1 การปรับโครงสร้างภาคการผลิตและบริการสู่เศรษฐกิจฐานนวัตกรรม โดยยกระดับให้ภาคการท่องเที่ยวมีขีดความสามารถในการแข่งขันที่สูงขึ้น และส่งเสริมให้ผู้ประกอบการรายย่อยและชุมชนสามารถเชื่อมโยงกับห่วงโซ่มูลค่าได้

เป้าหมายที่ 2 การพัฒนาคนสำหรับโลกยุคใหม่

เป้าหมายที่ 3 การมุ่งสู่สังคมแห่งโอกาสและความเป็นธรรม

เป้าหมายที่ 4 การเปลี่ยนผ่านการผลิตและบริโภคไปสู่ความยั่งยืน โดยให้ความสำคัญกับการบริหารจัดการทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน

ทั้งนี้ การบรรลุเป้าหมายตามแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 จึงให้ความสำคัญกับกลยุทธ์การพัฒนา ได้แก่

- 1) ส่งเสริมกิจกรรม สินค้าและบริการการท่องเที่ยวมูลค่าสูง
- 2) พัฒนาและยกระดับการท่องเที่ยวที่มีศักยภาพ
- 3) ยกระดับการท่องเที่ยวให้ได้มาตรฐานและเป็นที่ยอมรับของตลาดสากล
- 4) พัฒนาทักษะและศักยภาพของบุคลากรในภาคการท่องเที่ยว
- 5) ปรับปรุงกฎหมาย/กฎระเบียบที่ล้าสมัยและเป็นอุปสรรคต่อการประกอบธุรกิจโรงแรม และการท่องเที่ยว
- 6) พัฒนาระบบข้อมูลการท่องเที่ยวอัจฉริยะที่สามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์ได้ง่าย

2.3 แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2566-2570) เพราะอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของไทยมีบทบาทความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศเป็นอย่างมากเนื่องจากอุตสาหกรรมท่องเที่ยวก่อให้เกิดประโยชน์ทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นหนึ่งในแหล่งรายได้ที่สำคัญที่นำมาซึ่งเงินตราต่างประเทศ กระแสเงินตราไหลเวียนในประเทศ การสร้างงานและการกระจายความเจริญไปสู่ภูมิภาคต่าง ๆ ของประเทศ

ยุทธศาสตร์ที่ 4 ส่งเสริมการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (Sustainable Tourism) การท่องเที่ยวของประเทศจะเติบโตได้อย่างยั่งยืนในระยะยาว จะต้องมีการพัฒนามาบนพื้นฐานของความยั่งยืนของเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม ภาคการผลิตและธุรกิจภายในภาคการท่องเที่ยวมีการเติบโตอย่างยั่งยืน มีการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวและชุมชนท่องเที่ยว มีสถานที่พักผ่อนที่มาตรฐานเพียงพอและปลอดภัย โดยคำนึงถึงความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว ทั้งนี้ เพื่อให้การท่องเที่ยวไทยสามารถต่อยอดและสร้างคุณค่าจากทรัพยากรธรรมชาติ วัฒนธรรม เอกลักษณ์ความเป็นไทย และแหล่งท่องเที่ยวในปัจจุบันได้อย่างยั่งยืน การยกระดับบุคลากรและผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวให้มีคุณภาพ บูรณาการร่วมกันของทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง ทั้งในภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคท้องถิ่น และภาคประชาชน

3. ประโยชน์ที่ประชาชนและสังคมจะได้รับ

การเสนอร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักค้างคืน พ.ศ. จะก่อให้เกิดประโยชน์แก่ประชาชนผู้ประกอบการรายย่อยในพื้นที่ต่าง ๆ เนื่องจากเป็นการขยายโอกาสให้มีการประกอบกิจการที่พักแรมที่มีความหลากหลายประเภทมากขึ้น การดำเนินการดังกล่าวจะส่งผลต่อการอำนวยความสะดวกให้กับผู้ประกอบการของประชาชนในการให้บริการห้องพักในท้องถิ่นและชุมชน ให้มีที่พักให้บริการใกล้เคียงกับสถานที่ท่องเที่ยวที่ยังไม่เป็นที่รู้จักแพร่หลาย(Unseen) ที่ทำให้นักท่องเที่ยวเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวได้ตามความประสงค์ และส่งเสริมกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในประเทศให้มีมูลค่าเพิ่มมากขึ้น

ซึ่งสามารถส่งเสริมเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันด้านการท่องเที่ยวของประเทศได้

4. ความสัมพันธ์หรือความใกล้เคียงกับกฎหมายอื่น

4.1 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักค้างคืน พ.ศ. มาตรา 25 ให้ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมและผู้จัดการ มีหน้าที่และความรับผิดชอบร่วมกัน ดังต่อไปนี้

“ ...

(6) จัดให้มีเอกสารแสดงข้อจำกัดความรับผิดชอบตามที่มาตรา 675 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์บัญญัติไว้ในโรงแรมและห้องพักทุกห้อง

...”

ที่สัมพันธ์กับประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บรรพ 3 ลักษณะ 10 ฝากทรัพย์ หมวด 3 วิธีเฉพาะสำหรับเจ้าสำนักโรงแรม มาตรา 675 ที่ได้กำหนดความรับผิดชอบในความเสียหายต่อทรัพย์สินของผู้เข้าพักที่สูญหายหรือบุบสลายในขณะที่เข้าพักในโรงแรม

4.2 พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522

ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักค้างคืน พ.ศ. มาตรา 25 ให้ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมและผู้จัดการ มีหน้าที่และความรับผิดชอบร่วมกัน ดังต่อไปนี้

“ ...

(9) ดูแลรักษาสภาพของโรงแรมให้มีความมั่นคงแข็งแรง และระบบการป้องกันอัคคีภัยให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร

...”

และร่างมาตรา 30 กำหนดให้การพิจารณาคุณสมบัติอาคารที่ใช้ในการประกอบธุรกิจสถานที่พักค้างคืนให้พิจารณามาตรฐานอาคารตามประเภทและชนิดของอาคารที่ก่อสร้างตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร ซึ่งจะสัมพันธ์กับพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 ตามมาตรา 32 ที่กำหนดว่า “อาคารประเภทควบคุมการใช้งาน คืออาคารดังต่อไปนี้

อาคารสำหรับใช้เป็นคลังสินค้า โรงแรม อาคารชุด หรือสถานพยาบาล ...”

และมีความเกี่ยวข้องกับกฎกระทรวงอีกหลายฉบับที่ออกตามกฎหมายควบคุมอาคาร โดยเฉพาะกฎกระทรวงกำหนดลักษณะและระบบความปลอดภัยของอาคารที่ใช้ประกอบธุรกิจโรงแรม พ.ศ. 2566 ออกตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 เพื่อให้ผู้ใช้บริการที่พักหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องได้รับความปลอดภัยเมื่อเข้าใช้อาคารหรือเข้าใช้บริการ จึงต้องกำหนดลักษณะและระบบความปลอดภัยของอาคารที่มั่นคง แข็งแรงที่จะนำมาใช้ประกอบธุรกิจดังกล่าวให้เหมาะสมและสอดคล้องกับประเภทของอาคารที่ใช้ประกอบธุรกิจโรงแรมและสถานที่พักค้างคืน

4.3 พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักค้างคืน พ.ศ. มาตรา 25 กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจ

โรงแรมและผู้จัดการ มีหน้าที่และความรับผิดชอบร่วมกัน ดังต่อไปนี้

“... ”

(8) ดูแลรักษาความสะอาดด้านสุขลักษณะและอนามัยของโรงแรมให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข และคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานสาธารณสุข

“... ”

ที่จะสัมพันธ์กับพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ที่เป็นกฎหมายคุ้มครองด้านสุขลักษณะและการอนามัย หรือการสุขาภิบาลสิ่งแวดล้อมซึ่งครอบคลุมทั้งกิจกรรมการกระทำทุกอย่าง และการประกอบกิจการประเภทต่างๆ ทั้งขนาดเล็กและขนาดใหญ่ ที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและสุขภาพอนามัยของประชาชน

4.4 พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักค้างคืน พ.ศ. มาตรา 25 ที่กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมและผู้จัดการ มีหน้าที่และความรับผิดชอบร่วมกัน ดังต่อไปนี้

“... ”

(10) ดูแลรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ

“... ”

ที่จะสัมพันธ์กับกฎหมายส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติที่กำหนดให้การดำเนินการใด ถ้ากิจการนั้นอาจมีผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติ คุณภาพสิ่งแวดล้อม สุขภาพ อนามัย คุณภาพชีวิต หรือส่วนได้เสียสำคัญอื่นใดของประชาชนหรือชุมชนหรือสิ่งแวดล้อมอย่างรุนแรง ต้องดำเนินการให้ไม่มีผลกระทบต่อคุณภาพสิ่งแวดล้อมและสุขภาพของประชาชนหรือชุมชน และกำหนดมาตรการควบคุมมลพิษด้วยการจัดให้มีระบบบำบัดอากาศเสีย ระบบบำบัดน้ำเสีย ระบบการกำจัดของเสียและให้มีเครื่องมือหรืออุปกรณ์ต่าง ๆ ในการควบคุมและแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อมได้อย่างเพียงพอ

4.5 พระราชบัญญัติการผังเมือง พ.ศ. 2562 เป็นพระราชบัญญัตินี้มุ่งหมายเพื่อกำหนดรูปแบบการวางและจัดทำผังเมืองทุกระดับ พร้อมทั้งบริหารจัดการผังเมืองให้มีรูปแบบการดำเนินการและการบริหารจัดการที่เหมาะสมในการใช้ประโยชน์ที่ดินตามผังเมือง แบ่งเป็นประเภทต่างๆ โดยใช้ สีเป็นสัญลักษณ์ เพื่อแสดงการกำหนดประเภทที่ดินนั้นๆ เช่น สีแดงสำหรับที่ดินพาณิชยกรรม สีม่วงสำหรับที่ดินอุตสาหกรรม หรือสีเขียวสำหรับที่ดินเกษตรกรรม ซึ่งแต่ละสีจะมีการกำหนดข้อบังคับและมีข้อกำหนดที่แตกต่างกันไป เพื่อควบคุมการใช้ประโยชน์ที่ดินให้สอดคล้องกับผังเมืองในแต่ละพื้นที่ ซึ่งในการสร้างโรงแรมหรือที่พักตามร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักค้างคืน พ.ศ. จะต้องมีการตรวจสอบการกำหนดผังเมืองตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการห้ามก่อสร้างโรงแรมในบางพื้นที่ที่จะส่งผลกับการใช้ที่ดินสำหรับประกอบกิจการโรงแรม

4.6 กฎหมายเกี่ยวกับการปกครองท้องถิ่น คือ พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2528 พระราชบัญญัติ

ระเบียบบริหารราชการเมืองพญา พ.ศ. 2542 และพระราชบัญญัติสภาพัฒนาการบริหาร ส่วนตำบล พ.ศ. 2537 ที่ได้กำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีรายรับจากภาษีอากร ค่าธรรมเนียม ค่าใบอนุญาต ค่าปรับ ค่าตอบแทน หรือรายได้อื่นใดตามที่มิกฎหมายบัญญัติไว้ให้เป็นรายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งจะสัมพันธ์กับร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักค้างคืน พ.ศ. มาตรา 38 บรรดาค่าธรรมเนียมที่ได้รับไว้ตามพระราชบัญญัตินี้ไม่ต้องนำส่งคลังเป็นรายได้แผ่นดินค่าธรรมเนียมใบอนุญาต ใบแทนใบอนุญาต การต่ออายุใบอนุญาต และค่าธรรมเนียมประกอบธุรกิจโรงแรมและสถานที่พักค้างคืน ให้ตกเป็นของท้องถิ่นที่โรงแรมหรือสถานที่พักค้างคืนตั้งอยู่

5. ผลกระทบโดยรวมที่อาจเกิดขึ้นจากกฎหมาย

5.1 ผลกระทบต่อเศรษฐกิจ

การเสนอร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักค้างคืน พ.ศ. ที่มีการส่งเสริมการประกอบธุรกิจโรงแรมและการให้บริการที่พักอาศัยในหลายรูปแบบ เป็นการอนุญาตให้ประกอบธุรกิจสถานที่พักค้างคืนโดยใช้อาคารสถานที่พักอาศัย โฮสเทล สถานที่พักกลางแจ้ง โฮมสเตย์ เกสต์เฮาส์ หรือที่เป็นห้องพักในอาคารชุดนำมาใช้เป็นที่พักประกอบการเพื่อให้บริการเป็นที่พักรายวันแก่คนเดินทางหรือบุคคลอื่นโดยมีค่าตอบแทน เป็นการเพิ่มมูลค่าของอาคารและสถานที่ในชุมชน เพิ่มอาชีพ เพิ่มรายได้ ซึ่งจะเป็นการส่งเสริมเศรษฐกิจรายย่อย (SMEs) โดยเฉพาะในภาคการท่องเที่ยวในท้องถิ่นและชุมชนให้เจริญเติบโตและเป็นการกระจายเม็ดเงินจากภาคธุรกิจการท่องเที่ยวที่มีมูลค่าสูงให้ถึงผู้ประกอบการรายย่อยได้มากขึ้น เป็นการกระจายรายได้ไปสู่ประชาชนในชุมชนและท้องถิ่นซึ่งจะเป็นการกระตุ้นเศรษฐกิจในระดับรากหญ้าของประเทศให้เติบโตขึ้น ในขณะเดียวกันการกำหนดให้ค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ที่ได้รับไว้ตามพระราชบัญญัตินี้ โดยให้ค่าธรรมเนียมใบอนุญาต ใบแทนใบอนุญาต การต่ออายุใบอนุญาต ค่าปรับในการประกอบธุรกิจโรงแรมและสถานที่พักค้างคืนไม่ต้องนำส่งคลังเป็นรายได้แผ่นดิน และให้ตกเป็นของท้องถิ่นที่โรงแรมหรือสถานที่พักค้างคืนนั้นตั้งอยู่ เพื่อให้ท้องถิ่นได้ใช้เงินส่วนนี้พัฒนาพื้นที่ได้มากขึ้น ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อการคลังของรัฐบาลที่จะต้องสูญเสียรายได้ส่วนนี้ไปให้กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในขณะที่การจัดเก็บรายได้ตามภาษีอื่นจากการประกอบธุรกิจโรงแรมและที่พักค้างคืนในแต่ละพื้นที่ เช่น ภาษีมูลค่าเพิ่ม ภาษีเงินได้ ยังต้องนำส่งคลังเป็นรายได้แผ่นดิน

5.2 ผลกระทบต่อสังคม

การเสนอร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักค้างคืน พ.ศ. ที่กำหนดให้มีการประกอบธุรกิจการให้บริการที่พักอาศัยในหลากหลายรูปแบบและมีการปรับเปลี่ยนองค์กรที่จะเข้ามากำกับควบคุมดูแลการประกอบกิจการโรงแรมและสถานที่พักค้างคืน มีความเสี่ยงที่จะก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้เข้าพักอาศัยอันเกิดจากการให้บริการที่พักที่ไม่มีมาตรฐานเพียงพอ โดยเฉพาะเรื่องความปลอดภัยในการเข้าพักอาศัยอันเกิดจากการตรวจสอบควบคุมดูแลของเจ้าหน้าที่ที่อาจไม่ทั่วถึง และปัญหาในการกำจัดขยะสิ่งปฏิกูลจากห้องพักอาศัยจำนวนมากที่จะส่งผลกระทบต่อสุขอนามัยของผู้ใช้บริการและประชาชน การทำลาย

สิ่งแวดล้อมในพื้นที่ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อสภาพลักษณะและความเชื่อมั่นในภาคการท่องเที่ยวของประเทศ และการปรับเปลี่ยนองค์กรที่จะเข้ามากำกับ ควบคุมดูแลการประกอบกิจการโรงแรมและสถานที่พักค้างคืน อาจมีการเรียกรับผลประโยชน์จากผู้ประกอบกิจการจนทำให้การประกอบธุรกิจโรงแรมและที่พักค้างคืนมี ภาระในการประกอบธุรกิจที่เพิ่มขึ้นอันเกิดจากการบังคับใช้กฎหมายนี้

5.3 ผลกระทบอื่น

การกำหนดให้มีการประกอบธุรกิจการให้บริการที่พักอาศัยโดยอนุญาตให้ใช้ห้องพักในอาคารชุด มาดำเนินการได้จะกระทบต่อผู้พักอาศัยที่อยู่ในอาคารเดียวกัน และจะเป็นจุดอ่อนของกฎหมายที่เปิดช่อง ให้ต่างชาติเข้ามาดำเนินธุรกิจการให้เช่าห้องพักกันมากขึ้นซึ่งในปัจจุบันก็มีการกระทำผิดกฎหมายแอบเปิดห้อง ให้บริการเช่าห้องพักในคอนโดมิเนียมกันอยู่แล้ว เพราะต่างชาติสามารถซื้อและเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ ห้องพักประเภทคอนโดมิเนียมได้และจะนำมาทำธุรกิจให้เช่าห้องพักกับกลุ่มบุคคลที่เป็นชาติเดียวกันได้เข้าพัก อาศัยในขณะที่เข้ามาพำนักอยู่ในประเทศไทยซึ่งจะกระทบต่อระบบการตรวจคนเข้าเมือง (ตม.) ที่จะตรวจสอบ ติดตามคนต่างด้าวที่พำนักอยู่ในประเทศไทยได้ยาก และยังเป็นช่องทางให้กลุ่มทุนสีเทานำเงินมาลงทุน และเปิดกิจการให้เช่าที่พักรายวันทำธุรกิจประเภทนี้กันมากขึ้น

6. ผลกระทบของร่างกฎหมายที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริต (Corruption Risk Assessment)

6.1 ความเสี่ยงที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริต (Corruption) ในการกำหนดให้มีระบบคณะกรรมการ

☐ มี

☒ ไม่มี

6.2 ความเสี่ยงที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริต (Corruption) ในการกำหนดให้มีระบบอนุมัติอนุญาต

☒ มี

☐ ไม่มี

ร่างมาตรา 7 ห้ามมิให้ผู้ใดประกอบธุรกิจโรงแรม เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากนายทะเบียน การขอรับ ใบอนุญาตและการออกใบอนุญาตให้เป็นอำนาจของท้องถิ่น โดยให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการ ที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

ร่างมาตรา 29 ห้ามมิให้ผู้ใดประกอบธุรกิจสถานที่พักค้างคืน เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจาก นายทะเบียน...”

บทวิเคราะห์ การขอรับใบอนุญาตและการออกใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรมสถานที่พักค้างคืน ให้เป็นอำนาจของผู้บริหารท้องถิ่นเป็นนายทะเบียน ทำให้ผู้บริหารท้องถิ่นในท้องถิ่นระดับต่าง ๆ เป็น นายทะเบียนเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งความเป็นจริงในปัจจุบันผู้ที่ได้รับการเลือกตั้งมาเป็น ผู้บริหารท้องถิ่นส่วนมากจะเป็นเจ้าของโรงแรมเป็นผู้ประกอบกิจการในท้องถิ่นซึ่งต้องคำนึงถึงฐานคะแนนเสียง ในการเลือกตั้ง และถ้าได้เข้ามาเป็นนายทะเบียนโดยตำแหน่งก็จะมีปัญหาเรื่องการปฏิบัติงานในการอนุมัติ อนุญาต จะส่งผลกระทบต่อความเป็นธรรมกับผู้ประกอบกิจการโรงแรมและที่พักค้างคืนในท้องถิ่นนั่นเอง ซึ่งจะเป็น การความเสี่ยงที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริตได้

6.3 ความเสี่ยงที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริต (Corruption) ในการกำหนดให้อำนาจแก่เจ้าหน้าที่ตามกฎหมาย

☒ มี

☐ ไม่มี

ร่างมาตรา 4 ในพระราชบัญญัตินี้

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า เจ้าหน้าที่ของสำนักงานเขต เจ้าหน้าที่ของเมืองพัทยา เจ้าหน้าที่ของเทศบาลหรือเจ้าหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งนายทะเบียนแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

ร่างมาตรา 39 ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายเป็นหนังสือจากนายทะเบียนมีอำนาจ ดังต่อไปนี้

(1) เข้าไปในโรงแรมและสถานที่พักค้างคืนในระหว่างเวลาพระอาทิตย์ขึ้นจนถึงพระอาทิตย์ตก เพื่อตรวจสอบใบอนุญาต ทะเบียนผู้เข้าพัก บัตรทะเบียนผู้เข้าพัก สภาพและลักษณะของโรงแรมหรือตรวจสอบห้องพักที่ว่างหรือส่วนหนึ่งของโรงแรมหรือสถานที่พักค้างคืนที่เปิดใช้ร่วมกันหรือเข้าไปในโรงแรม และสถานที่พักค้างคืนในเวลาทำการเพื่อตรวจสอบจำนวนและประวัติของพนักงานโรงแรม ทั้งนี้ เพื่อตรวจสอบและควบคุม ให้การดำเนินการเป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ ...”

บทวิเคราะห์ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้พนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจเข้าไปในโรงแรมและสถานที่พักค้างคืนในระหว่างเวลาพระอาทิตย์ขึ้นจนถึงพระอาทิตย์ตก เพื่อตรวจสอบใบอนุญาตทะเบียนผู้เข้าพัก บัตรทะเบียนผู้เข้าพัก สภาพและลักษณะของโรงแรมหรือตรวจสอบห้องพักที่ว่างหรือส่วนหนึ่งของโรงแรมหรือสถานที่พักค้างคืนตรวจสอบจำนวนและประวัติของพนักงานโรงแรม ทั้งนี้ เพื่อควบคุมดูแลให้การดำเนินการเป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งในการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ในรูปแบบนี้จะเป็นการความเสี่ยงที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริตต่อหน้าที่ได้

6.4 ความเสี่ยงที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริต (Corruption) ในการกำหนดให้มีการออกกฎหมายลำดับรอง

☐ มี

☒ ไม่มี

6.5 ความเสี่ยงที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริต (Corruption) กรณีกฎหมายไม่ครอบคลุม

☐ มี

☒ ไม่มี

6.6 ความเสี่ยงที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริต (Corruption) กรณีกฎหมายคลุมเครือ ข้ำซ้อนหรือขัดกัน

☐ มี

☒ ไม่มี

6.7 ความเสี่ยงที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริต (Corruption) กรณีกฎหมายกำหนดโทษ

☒ มี

☐ ไม่มี

ร่างมาตรา 55 ให้นายทะเบียนหรือผู้ที่นายทะเบียนในแต่ละท้องถิ่นที่โรงแรมหรือสถานที่พักค้างคืนตั้งอยู่มอบหมายมีอำนาจสั่งปรับเป็นพินัยตามพระราชบัญญัตินี้ การพิจารณากำหนดค่าปรับเป็นพินัยตาม

พระราชบัญญัตินี้ ให้คำนึงถึงความร้ายแรงแห่งพฤติกรรมที่กระทำผิด ขนาดกิจการของผู้ประกอบธุรกิจ โรงแรมหรือสถานที่พักค้างคืน ขนาดของกิจการที่ ผู้จัดการหรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมายหรือแต่งตั้งเป็นผู้จัดการ และที่ผู้ดูแลสถานที่พักค้างคืนมีหน้าที่และความรับผิดชอบตามพระราชบัญญัตินี้ และหลักเกณฑ์ที่เกี่ยวข้อง ตามกฎหมายว่าด้วยการปรับเป็นพินัย ค่าปรับตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ตกเป็นของท้องถิ่นที่โรงแรมหรือสถานที่พักค้างคืนตั้งอยู่

บทวิเคราะห์ การให้นายทะเบียนหรือผู้ที่นายทะเบียนในแต่ละท้องถิ่นที่โรงแรมหรือสถานที่พักค้างคืน ตั้งอยู่มอบหมายมีอำนาจสั่งปรับเป็นพินัย และการพิจารณากำหนดค่าปรับเป็นพินัยที่เป็นการกำหนดโทษ ตามพระราชบัญญัตินี้ โดยให้คำนึงถึงความร้ายแรงแห่งพฤติกรรมที่กระทำผิด ขนาดกิจการของผู้ประกอบ ธุรกิจโรงแรมหรือสถานที่พักค้างคืน ขนาดของกิจการที่ผู้จัดการหรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมายหรือแต่งตั้งเป็น ผู้จัดการ และที่ผู้ดูแลสถานที่พักค้างคืนมีหน้าที่และความรับผิดชอบ ซึ่งการปฏิบัติหน้าที่ในการการ พิจารณาค่าปรับเป็นพินัยเพื่อทำการลงโทษแก่ผู้กระทำความผิดกฎหมายนั้นจะเป็นช่องทางของการบังคับใช้ กฎหมายที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริตในการปฏิบัติหน้าที่ได้

7. การกำหนดให้มีระบบอนุญาตอนุมัติหรือการใช้ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่

☒ มี ☐ ไม่มี

เหตุผลและความจำเป็น

ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักค้างคืน พ.ศ. พ.ศ. มีวัตถุประสงค์ให้ผู้ประกอบกิจการ โรงแรมและที่พักค้างคืนต้องขอรับใบอนุญาตจากนายทะเบียนผู้ออกใบอนุญาตตามกฎหมายก่อนจึงจะสามารถ ประกอบกิจการดังกล่าวได้ถือเป็นการนำระบบอนุญาตมาใช้ในระดับที่กระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของ ประชาชน กล่าวคือเป็นการขออนุญาตก่อนดำเนินการซึ่งประชาชนจะดำเนินกิจกรรมใด ๆ ไม่ได้จนกว่าจะได้รับ อนุญาตจากนายทะเบียนเสียก่อนที่จะต้องใช้ดุลพินิจอย่างรอบคอบ ทั้งนี้ การกำหนดให้มีระบบอนุญาต อนุมัติหรือการใช้ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่ไว้ในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ก็เพื่อส่งเสริม กำกับดูแล จัดระเบียบ และแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ในการประกอบกิจการโรงแรมและที่พักค้างคืนให้เป็นระบบและให้สอดคล้องกับ สถานการณ์ปัจจุบัน

8. การกำหนดให้มีระบบคณะกรรมการ

☐ มี ☒ ไม่มี

9. บทกำหนดโทษ

- ☐ ไม่มี
- ☐ โทษทางอาญา
- ☐ โทษทางปกครอง

☒ โทษปรับเป็นพินัย

☐ โทษอุปกรณ์

เหตุผลและความจำเป็น

ตามร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มีบทกำหนดโทษปรับเป็นพินัย ในกรณีการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามกฎหมายก็จะมีผลเป็นพินัย ซึ่งมีการกำหนดโทษปรับเป็นพินัยในระดับฐานความผิดต่างๆ เพื่อให้ความคุ้มครองแก่ผู้ประกอบการธุรกิจการให้บริการที่พักอาศัย และการคุ้มครองปกป้องความเสียหายอันเกิดแก่ผู้เข้าพักอาศัย รวมถึงการตรวจสอบมาตรฐานการให้บริการที่พักอาศัยประเภทโรงแรมและที่พักค้างคืนให้เป็นไปด้วยความเรียบร้อย มีมาตรฐานความปลอดภัยในการให้บริการ และเป็นการกำหนดโทษที่มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับการประกอบธุรกิจการโรงแรมในสถานการณ์ปัจจุบัน

10. การประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย

☐ มี

☒ ไม่มี

หน่วยงานอยู่ระหว่างดำเนินการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย

ส่วนที่ 4 การเปิดเผยรายงานผลการรับฟังความคิดเห็นและรายงานผลการวิเคราะห์ผลกระทบ อันเกิดจากร่างพระราชบัญญัติ

คณะกรรมการขับเคลื่อนการรับฟังความคิดเห็นและวิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากร่างกฎหมายที่เสนอโดยสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือผู้มีสิทธิเลือกตั้งไปสู่ภาคประชาชน ได้เปิดเผยรายงานผลการรับฟังความคิดเห็นและรายงานผลการวิเคราะห์ผลกระทบอันเกิดจากร่างพระราชบัญญัติทางเว็บไซต์รัฐสภา www.parliament.go.th แล้ว ตั้งแต่วันที่ 25 สิงหาคม 2568

คณะกรรมการขับเคลื่อนการรับฟังความคิดเห็นและวิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้น
จากร่างกฎหมายที่เสนอโดยสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือผู้มีสิทธิเลือกตั้งไปสู่ภาคประชาชน
สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร